

Amprentele sufletului

Anul VII, nr. 1 - Ianuarie 2021

Revistă de cultură și artă

Amprentele sufletului, fondată în România – martie 2015

Revistă de cultură, artă și literatură – Anul VII, nr.1 – ianuarie 2021

GRUPUL DE INIȚIATIVĂ:

Eugenia ENESCU-GAVRILESCU
Constantin-Nicolae GAVRILESCU
Nicolae VASILE
Ion IONESCU-BUCOVU

Președinte de onoare: Nicolae VASILE

Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Constantin-Nicolae GAVRILESCU – Director editorial
Eugenia ENESCU-GAVRILESCU – Redactor șef
Violeta BOBOCEA, Secretar General de redacție
Nicolae VASILE, Senior editor
Victor Gh. STAN, Senior editor
Vasile GROZA, Senior editor
Nicolae TOMA, Senior editor
Ovidiu ȚUȚUIANU, Senior editor
Nicolae DOFTOREANU, Senior editor
Florică DAN, Senior editor

RUBRICI:

ZBOR SPRE ÎNĂLȚIMI – Redactor, Camelia BOȚ

DIN HARUL LUI DUNEZEU – Redactor, Liliana ROIBU

CUVÂNTUL DE ASTĂZI, CUVÂNT PENTRU VIITOR – Redactor, Liliana Pușcașu-Ravar

PE ARIPI DE VISE – Redactor, Ileana Dumitrescu

SATUL ROMÂNESC DE IERI ȘI DE AZI – Redactor, Nadia Urian-Linul

TEHNOREDACTARE și COPERTĂ: Eugenia ENESCU-GAVRILESCU

CONTACT: office.amprentelesufletului@gmail.com

Notă:

Membrii colectivului de redacție ai revistei „Amprentele sufletului” își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate.

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru ideile, informațiile și originalitatea creațiilor literare trimise. De asemenea, rugăm autorii ca textele să nu facă referiri discriminatorii, să fie întotdeauna argumentate și să păstreze o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

Garantăm că textele nepublicate nu vor fi folosite în alte scopuri și vor fi publicate în numărul următor, cu acordul autorilor.

Materialele pentru revistă vor fi trimise în format doc sau docx. Arial 10. Fotografiiile autorilor, jpg, tip portret, rezoluție mare.

Editura: **editgraph**, Buzău
ISSN 2393 – 4506

Tipărit la Editgraph Buzău
www.editgraph.ro

Nicolae VASILE - România

EDITORIAL

Hard și soft

Aș vrea să trăiesc ani mulți și buni, să-l văd bătrâni pe tinerii de azi, frumoși și nebuni, pe ei, care acum simplifică tot, trupul e "hard" și sufletul, "soft". (Nicolae VASILE, Omul ciclic)

FĂRĂ SUFLET, DESPRE SUFLET

Fiind vorba despre un editorial la Revista Amprentele Sufletului, cred că se cuvine să spunem câte ceva despre mai noile opinii, venite din domeniul științei, privind sufletul, o noțiune atât de fuzzy, dar care a apărut cu foarte multă vreme înaintea logicii fuzzy.

Modelele filozofice moderne, integratoare, bazate pe teoria sistemelor, unde își găsesc locul și dorințele, și percepțiile, și acțiunile etc., care în conceptele mai vechi se excludeau reciproc, au explicații și în ceea ce privește sufletul, evident, într-un alt mod decât în accepțiunea tradițională, poetică, teatrală, bisericească etc.

Este curios cum un instrument științific atât de puternic cum este teoria sistemelor, născută din domeniul psihologiei, prin publicațiile lui Ștefan Odobleja, să se desăvârșească prin evoluția sa spre tehnică, prin dezvoltările lui Norbert Wiener, culminând cu apariția calculatoarelor și roboților, mult timp nemaiinteresând pe nimeni de aspectul său filozofic. Se pare că a venit momentul să fie aprofundată și această direcție, nu de alta, dar în prezent prea se petrec multe pe lume care scapă oricărui înțeles.

Rene Descartes (n. 31 martie 1596 – d. 11 februarie 1650), unul dintre cei mai multidisciplinari oameni din istorie, care a avut o viață la fel de zbuciumată ca a unui alt mare învățat contemporan lui (Galileo Galilei, n.15 februarie 1564 – d. 8 ianuarie 1642, pentru că a îndrăznit să susțină că Pământul este rotund și nu este centrul universului), este primul care a abordat științific problema sufletului, atât teoretic cât și practic.

Având profunde cunoștințe de matematică, fizică, filozofie, logică, medicină, muzică etc., el a trebuit să părăsească țara sa natală, Franța, și să trăiască, în Olanda, ulterior, în Suedia, unde a și murit, țări considerate mai indulgente cu opiniile științifice radicale, care contraziceau conceptele religioase tradiționale.

Marele învățat francez a cutedat să explice public existența unei legături între trup și suflet, în interiorul corpului uman, în opoziție cu poziția bisericii care statua o apartenență divină a sufletului. A și nominalizat acest punct de contact ca fiind cea pe care el a denumit-o glanda pineală.

Ajungând în Suedia, la solicitarea reginei Christina care citise scrierile sale referitoare la trup și suflet, a avut sarcina ingrată să medieze între reprezentanții curții, tradiționaliști, și o suverană lesbiană de la care toți așteptau să aibe urmași care să îi continue dinastia. Finalul nu a fost fericit, savantul decedând în condiții dubioase, după ce făcuse chiar o disecție pentru cei apropiați reginei și credea, pe moment, că i-a convins prin prelevarea glandei respective de la un cadavru, explicându-le rolul acesteia, în acesta intrând și comportamentul sexual.

În limbajul de azi, când se simplifică totul, "trupul e hard și sufletul, soft" există oameni: cu trup de barbat și suflet de bărbat, cu trup de femeie și suflet de femeie (considerate socialmente acceptabile la acea vreme), cu trup de bărbat și suflet de femeie, cu trup de femeie și suflet de bărbat, cu trup de bărbat și ambele feluri de suflet și cu trup de femeie și ambele feluri de suflete (inacceptabile atunci).

Pentru că a susținut aceste adevăruri medicale, Rene Descartes a murit. Anterior, pentru ideea că Pământul este rotund și nu este centrul universului, Galileo Galilei fusese doar condamnat la închisoare pe viață.

Din punct de vedere sistemic, modelul filozofic denumit Sistemism, susține că la intersecția dintre lumea transcendențială, lumea percepțiilor și lumea acțiunilor se află sistemul logic fuzzy, rol pe care în corpul uman îl are glanda pineală, menționată mai sus. Conform modelelor filozofice anterioare, cele trei lumi enumerate erau considerate independente fiecare față de celelalte.

Deși știința a făcut pași importanți, ajungându-se la roboți aproape umani, societatea a rămas, în mare parte, la logica binară, guvernată de dualitatea bine-rău, neacceptând variantele logice intermediare, verificate din plin de aplicațiile tehnice.

Rămân, însă, multe lucruri necunoscute! Pentru mulți, partea sufletească ar avea o cauză chimică, argumentând aceasta prin faptul că glanda pineală influențează comportamentul pe calea unor secreții chimice și că există tratamente medicamentoase pentru dereglările psihice. Adepții explicațiilor de natură electrică, prin similitudinea cu roboții, care se bazează pe natura transducerii semnalelor în sistemul nervos și pe faptul că în psihologia modernă se întâlnesc tot mai mult anumite domenii de frecvență, prezintă fenomenele emoționale ca fiind bazate pe anumite rezonanțe electrice.

SALVAȚI LIMBA ROMÂNĂ

Nicolae TOMA - România

Românii aniversează Centenarul Unirii și toți cei care sunt români și gândesc românește aduc un pios gând înaintașilor, care au luptat cu întreaga lor ființă pentru neam și limba română. Paradoxal, marea sărbătoare este umbrată de ciopârțirea limbii române, de transformarea limbii într-un dialect nemaiîntâlnit la nicio națiune. Cuvinte împrumutate din alte limbi și promovate cu nerușinare de radiouri, televiziuni și ziare introduc neliniștea printre cei de vârstă a treia.

Cum să nu fie descumpăniți când tot mai greu înțeleg ce să spună la telenovela (TV) sau la radio, când tot mai greu deslușesc înțelesul unor cuvinte furate din alte limbi.

Pentru salvarea limbii române, acum în ultimul ceas, ar trebui o legislație prin care să se interzică în mass media folosirea de neologisme și în actele oficiale emise de instituțiile locale și centrale din această țară numită România.

Pe vremea când trăia senatorul George Pruteanu; de fapt singurul parlamentar român care atenționa orice ciopârțire a limbii străbune; acesta lua atitudine și nu de multe ori în plenul Parlamentului.

Astăzi clasa politică a uitat de obligația de a păstra limba română curată, așa cum au primit-o de la strămoși și să o ferească de influențele limbilor străine.

Tacit au fost introduse în limbajul curent cuvinte străine și jurnaliști fără caracter și fără țară promovează și creează confuzie dând falsa idee că luptă pentru idealul național.

Vreau să dau un singur exemplu, Antena 3, deși toate televiziunile promovează expresii ca „breaking news” în loc de ultimile știri. M-am oprit la acest post de televiziune fiindcă a intrat în Cartea Recordurilor cu cel mai mare drapel românesc desfășurat vreodată. Mă refer și la alte acțiuni naționale, dar niciodată nu s-a oprit să nu pocească limba română și să nu promoveze cuvinte străine.

Toate domeniile de activitate au fost invadate de cuvinte și expresii străine. Nu mai vorbesc de IT, care are o scuză în ochii celor care contribuie la stricarea limbii române, expresiile informatice au apărut în state și nu există înțelesuri în limba română. Nimic mai fals. Limba noastră este o limbă bogată și există cuvinte pentru orice și lipsește doar voința și dorința de a păstra nealterat fondul limbii române.

În domeniul economic pocirea limbii române a atins cote alarmante și de la „loc de muncă” s-a ajuns la „job”, de la „întreținere” la „mentenanță” etc. Firmele poartă nume străine și tot mai ciudate și creează impresia unei dezordini lingvistice și a unui amestecături menite să provoace haos.

Dacă nu realizăm acum, măcar în ultimul ceas, ne vom trezi că nepoții noștri nu vor mai putea citi cărțile scrise de noi și nu vor mai putea transmite savoarea limbii române urmașilor lor.

De aceea fac un apel la toți cei care gândesc și iubesc românește, la toți aceia care visează în limba lui Eminescu să ne unim și să cerem păstrarea limbii române

„Am fost mereu uimită de varietatea lingvistică a limbii române, de metaforele pe care le conține. E o altă dimensiune a sinelui, pe care ți-o conferă, de parcă așa avea două stații, una a limbii pe care o întrebuințezi, alta, cea oferită de cuvântul echivalent al celeilalte limbi, care oferă o altă imagine. Limba română mă însoțește permanent, o am în cap, chiar dacă scriu în limba germană. Mă însoțesc, întotdeauna, în paralel, imaginile celeilalte limbi.” (Herta Müller)

Vasile GROZA - România

DA „MAJESTATE”,

ca să vă citez:

„Nu luăm cu noi nici o avuție. Ceea ce ne rămâne moștenire este numai ceea ce am dat”.

Mărturisirea marelui actor Florin Piersic este universal valabilă. Deosebirea este aceea; ce lăsăm moștenire?

Absolvent al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică București - 1957

Din 1959 actor la Teatrul Național București

A jucat în 55 de filme

Debutul în film – „Ciulinii Bărăganului” - 1957, urmând; „Neamul șoimăreștilor” - 1957, „De-aș fi Harap Alb”, „Răscoala” - 1965, „Tunelul” - 1966, „Șapte băieți și-o ștrengăriță” - 1967, „Columna” - 1968, „Mihai Viteazul” - 1971, „Aventuri la Marea Neagră” – 1972, „Frații Jderi” - 1974, „Un August în flăcări” - 1974, „Ștefan cel Mare - Vaslui” - 1975, „Elixirul tinereții” - 1975, „Pintea” - 1976, „Cuibul salamandrelor” - 1976, „Regăsirea” - 1977, „Eu, tu și Ovidiu” - 1978, „O lebedă iarna” - 1983, „Rămășagul” - 1985, „În fiecare zi mi-e dor de tine” - 1988, „Eminescu versus Eminem” - 2005.

ONORURI

Cetățean de onoare în Bacău, Cluj Napoca, Sighet, Caracal, Suceava, Baia Mare, Oradea, București, Galați.

În 10 dec 2012 i s-a acordat cetățenia Republicii Moldova.

În 1967 distins cu Meritul Cultural - clasa a-V-a, pentru merite deosebite în domeniul artei dramatice.

30 Mai 2002 - decorat cu Ordinul Național Steaua României în grad de cavaler, pentru prestigioasa carieră artistică în film și teatru.

În 2021 președintele Klaus Iohannis l-a decorat cu Ordinul Național „Steaua României” în grad de ofițer.

La onorabila vârstă de 85 de primăveri, Florin Piersic a fost și rămâne primăvara noastră la români. Nu putem decât să ne bucurăm.

Personal am fost beneficiarul acestor primăveri din copilărie și până în acest moment ce-l notez aici. El a fost și rămâne eroul trăirilor noastre de la Harap Alb și inegalabilul Mărgelatu.

Omul de la care și care a lăsat și lasă nouă românilor o comoară pentru că el își iubește patria și neamul românesc.

Ne lasă această zestre cum și Luceafărul lui Eminescu, veșnic nemuritoare.

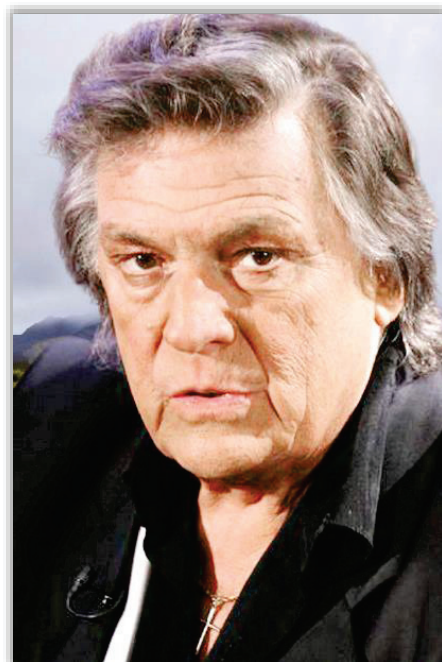
Personal l-am cunoscut faptic în 2006 cu ocazia înregistrării „Cutița muzicală - nr. 2” în calitate de textier, împreună cu Daniela Nane și Florinel Piersic Junior cu următoarea remarcă făcută de domnia sa: „Mă, tu ești sănătos la cap? De unde ai scos minunățiile astea?”

Da, o remarcă ce mi-a umplut inima cu aurul bucuriei, nu pentru faptul că ce mi-a spus, ci a faptului că ne-am privit în ochi atât cu el cât și cu Daniela și Florinel.

Frumusețea lui sufletească și cea fizică dar mai ales bunătatea lui omenească este precum un magnet care atrage și te simți minunat atunci când ai prilejul să-l privești sau să-i atingi făptura.

De aceea Florin Piersic, mărturisesc că în calitate de coleg de generație, că și eu am 84 de ani și îmi permit să mă dau mare (ca vârstă) și să spun că mă simt onorat de faptul că locuim împreună în universul anilor pe care-i trăim. Un asemenea model de OM apare rar pe frontispiciul orizontului românesc. De aceea noi toți dar toți românii, te iubim și-ți dorim să vezi și să ne vezi și la 100 de ani de viață.

LA MULȚI ANI DOMNULE FLORIN PIERSIC!

DORUL ȘI PRIVIGHETOAREA

Dacă ți-aș fi iubită, ți-aș săruta cuvântul
Și buzele răscoapte, cu gustul de tristețe,
Dar sunt petala smulsă, ce-o pribegeste vântul
Ori diamantul brut, dar pur, cu șapte fețe.

Dacă ți-aș fi iubită, te-aș răstigni în vers,
Precum a fost Iisus pe crucea lui cea sfântă,
Și ți-aș clădi altare de rugă-n univers,
Dar sunt privighetoarea, cu o aripă frântă.

Măcar și pentru-un ceas, dacă ți-aș fi iubită,
Aș ști să vin la tine din depărtări de zare
Și-aș naviga-n oceanul de stele pe orbită
Cercând cu stăruință s-ascult a ta chemare.

Dacă ți-aș fi iubită, atât, pentru o zi,
M-aș lepăda de mine și ți-aș întinde mâna
Și ramură-copacii pe noi ar desfrunzi
Și ne-am preface-n stele sau una cu țărâna.

Dar sunt atâta doar, răscruce la popas
Ce-arată două sensuri: spre dragostea din noi
Sau spre un rupt din lume, sihastru de pripas
Ce-i călător prin viața de-aici și de apoi.

NUMELE TĂU

Ți-am scris numele pe o frunză de tei,
dar frunza s-a scuturat astă toamnă,
a picat
și a fost acoperită
de un strat dalb de zăpadă.
Ți-am scris numele pe o petală de trandafir,
dar a bătut vântul și a zburat petala
peste munți de dor și peste văi de durere.
Ți-am scris numele pe aripa unui porumbel,
dar porumbelul, bietul,
s-a rătăcit în zări, sau, Doamne ferește,
l-au omorât prădătorii.
Ți-am scris numele pe o lacrimă,
dar lacrima, încet, încet, mi-a ajuns izvor,
a ajuns fluviu,
a ajuns mare și nici măcar Dumnezeu
nu o mai poate recunoaște
dintre milioanele de milioane de lacrimi vărsate.
Dacă am văzut și am văzut
că numele tău nu dăinuie nicicum,
ți l-am scris, cu litere de foc,
pe un dor.
Iar dorul tău dăinuie peste timp,
stă la mine,
ajunge și la tine
și numele tău nu se va mai pierde,
ci va dăinui de-a pururi în inima mea.
Numele tău e scrijelit pe inima mea.

Eugenia MIHU - România

AURIU DE ROMÂNIA Glosă

Ți-ai pus auriu de România
În cosițe dalbe de mătăasă,
Ți-ai cusut cu râuri limpezi ia
Ca să fii de-a pururea frumoasă.

Galbenul precum e chihlimbarul
Luminează zărilor și glia
Căci din focul ce l-a scos amnarul
Ți-ai pus auriu de Romania.

Din ciorchini ai stors licoare pură,
Băutură zeilor pe masă,
Și ți-ai pus amprentă, dulcea gură,
În cosițe dalbe de mătăasă.

Ai mânat mistreții spre devale,
Te-ai luat în zbor cu ciocârlia
Și pe poala dealurilor tale
Ți-ai cusut cu râuri limpezi ia.

Ca să nu mai dârdâi și acumă
Ți-ai pus, toamnă, haina cea mai
groasă
Iar la ochi te-ai rimelat cu bruma
Ca să fii de-a pururea frumoasă.

Ca să fii de-a pururea frumoasă
Ți-ai cusut cu râuri limpezi ia,
În cosițe dalbe de mătăasă
Ți-ai pus auriu de România.

PE ARIPI DE VIS – redactor Ileana DUMITRESCU

Ioana CONDURARU - România

DOAR CUVINTE

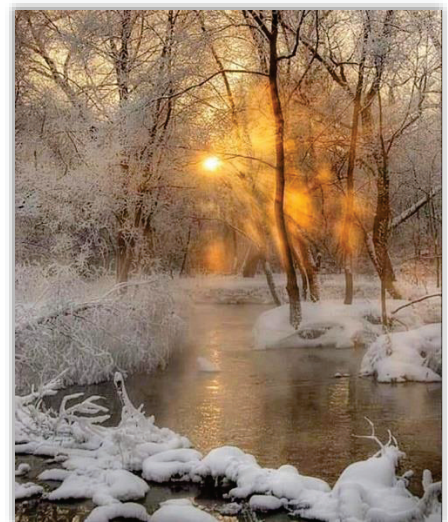
Scoatem bagajul de cuvinte
Din raftul vechi și prăfuit,
Îl scuturăm de jurăminte
Și de momente ce-au durut.
Din naftalina unor gânduri,
Mai vrem să le aerisim,
Dar ele mai suspin pe rânduri,
Căci noi nu știm a dărui.
Ce rost mai au acesta toate
Când amalgamul de-întrebări,
Îngroapă dragostea și poate,
Suspina vorbele de ieri.
Eu mai privesc la răsăritul
Dinamic, care sus se înălța,
Voind să-învăț din raza lui,
Cât pot să dăruiesc în viață.
Doar vorbe simple, nu pot da
Savoarea visului divin,
Căci sus e steaua mea și-a ta,
Iar noi ne lamentăm în chin
Uitând iubirea care este,
Floarea gingașă de la crin.
(28-06-2018)

DOAR ILUZII

Doar o ultimă țigară
Fumegândă stă pe geam,
E rămasă de aseară
Când suav ne mai iubeam.
Dar acum iubirea-i stinsă
Ca și flacăra din vis,
O cenușă este totul,
Zburând pe cărări de vânt.
M-am trezit privind cum cerul
Mai surâde pentru mine,
Dar prin gând plânge-adevăruț,
Cu o mare de rubine,
Inundând clipa trăirii
Care a-înflorit cândva,
Iar eu mai doresc speranța,
De a fi în viața mea.
Doar iluzii mă-înconjoară,
Ucigând crinul din suflet,
Rămânând locul de ceară
Și topind ultimul meu zâmbet.
Cu iluzii pun un vers
Pe o foaie-îngălbenită,
Ce culeg din Univers,
Clipa tristă și cernită.
(25-06-2018)

ÎNCĂ UN RĂSĂRIT

Înc-un răsărit se-arată
Printre raze clandestine,
Deschizând zilei o poartă
Spre o clipă de iubire.
Și din ceruri, diamante
Cad alene spre pământ,
Iar tu mi le dai pe toate,
Cu un gest, într-un cuvânt.
Prin vitralii văd safire,
Și un înger... ești chiar tu,
Când mă ispitești, știi bine,
Spunând tristeții: te du!
Mă învăluie candoarea
Ochilor plini de mister,
Încât văd, adâncă marea
Cu smaraldul ei efemer.
Dăruind floare gingașă,
Ca într-un basm tu mă răsfeți,
Râzi sfios; e dimineață!
Te iubesc... ca alte dăți!
(22-01-2021)

TANGOUL INTENS

Motto:

Clipele vin,/s-așează, se odihnesc/
și pleacă, precum/petalele de mac
Durere fără nume
(Constantin Kapitza
Vol. Risipire – Ed. TipoMoldova 2017)

Adeseori ne întrebăm:

De ce pe lume existăm?

Și-n special:

De ce luptăm?

Dar nu primim nici un răspuns!

Așa, precum am presupus:

A întreba... nu-i de ajuns!

Va trebui umblat la timp:

Prezent, Trecut... să dăm la schimb

Pe viitorul material,

Pentru-a-nțelege ce banal

Este momentul de final,

Când vom afla tot ce-i ascuns

În... inocența ce s-a dus.

Adeseori am vrea s-o luăm

De la-nceput și... să uităm

De întrebări și... mai ales:

Să ne trăim viața...

INTENS

(Nicu Doftoreanu - București
25.05.2020 – 25.01.2021)

TANGOUL de ales... NIMIC

Motto:

Ce-i nimicul? / Ce să fie?/ Prost cu ifose o
mie,/Ce un iad, viața, îți face/Cu el dacă ai
de-a face

Nimicul – Aurora Luchian

Oare când vom înțelege

Că... logic nu poți alege

Nici momentul apariției

Și nici cel al... dispariției!

Toți cei care-au încercat

Să-l ghicească-au renunțat!

Cine-și va dori s-o facă

Sigur repede-o să-i treacă,

Fiindcă...fără vreo intenție,

Timpul îi va da o lecție

Inserată-n... introspecție,

Când va constata că viața

E doar linia pusă-n fața

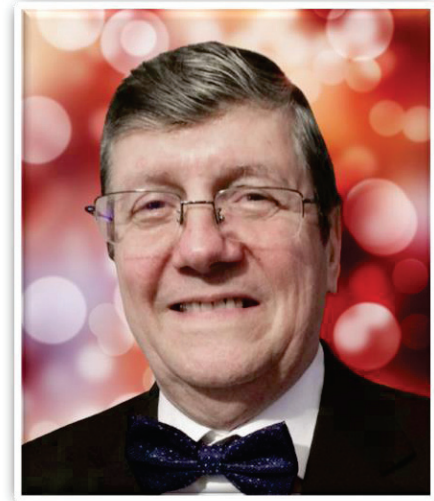
Momentului dispariției,

După data apariției.

Oare când vom înțelege

Că moartea nimic n-alege

(București 25.05.2020)

Nicu DOFTOREANU - România

TANGOUL MĂRII

Motto:

„ecoul are întodeauna ultimul cuvânt”
filosofie glumeață de... cafeenea

Lumina-i aruncată iar la mal
de vântul ce-o-mpletește-n val
făcând ca unicul efort de evadare-n larg
să fie un banal amurg al zilelor
care-n opal se sparg.

Nu toți percep la fel vigoarea mării
fiind păcăliți de-apropierea zării
chiar dacă nimeni, niciodată, n-a putut
să îi atingă orizontul când a vrut,
deoarece pe cât de-aproape pare,
el fuge și se pierde-n depărtare,
acolo unde nemurirea,
care-i cochetă din născare,
reîmpletește spumele de mare.

Venim la mare cu speranța
că anul ăsta... **asta e vacanța!**
cu litere de-o șchioapă și-mppliniri
ce o să intre-n topul de-amintiri...
dar amintirile pălesc și ele dup-o vreme,
așa că marea-ncepe iar să cheme...
numai că anii peste tine au trecut grămadă,
iar marea e mai tânără ca niciodată...
așa că, cel mai bine e să o privești
și să te bucuri că încă trăiești.
chiar dacă simți că ai ajuns la mal,
călare pe... *ultimul val!*
(Mamaia, August 200)

DESCÂNTUL FLORILOR DE IE

Țesută din Poeme de iubire,
 la mea, din Dragoste și Dor,
 Flori de Suspin, Spirit Nemuritor
 Cu multă Pierdere și Regăsire.
 Marele Lup Alb Divinul, veghind cu ochi
 focoși,
 Dacii mei dârji, iubindu-se ca Frații,
 Dăinuind etern prin lumi de Constelații
 Din Stele coborâți, oameni frumoși.

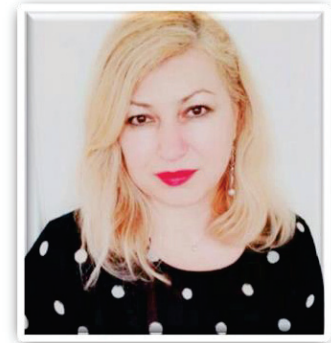
Un Geniu Pur, atotUniversal
 Renaște sfânt, din Florile-mi de le,
 Regele Decebal, mândră efigie
 Și miedul sacru, din aurit pocal.
 Sunt Flori de mii de ani de suferință,
 Lupte crâncene, dureri și Glorie
 A noastră zbuciumată Istorie,
 De neînvinș Mândrie, Biruință.

Zilele-n nescrise Calendare,
 Cuvintele, ca pietre nestemate,
 Zânele din păduri neumbrate,
 Descifrând avid Misterele Solare.
 Cu duhuri, în pietrele din Râuri,
 Sânziene, ce deschid ceruri cu șoapte,
 Focurile sacre aprinse-n câmp, în noapte.

lele învârtind Hore dezmățate
 Mesaj milenar, ale Ciocârliei cânturi...
 Spiritul lui Zamolxe, totem printre Gânduri
 În Carpații cu crestele-nghetate
 Și pe ziduri reci, de Timp înverzite...
 Din ape, sclipind diamantin, Izvoare,
 De bei un strop, devii Nemuritoare;
 La Fețele Albe, Legende sunt trezite.

În Florile de le păstrăm Identitatea
 Cu Floarea Vieții din fiecare Cruce,
 În Soare Geto-Dacic, ce-n lia mea străluce
 Și-n Sarmisegetuza Regia, cetatea.

Geto-Dacule, ești Dorul meu Sublim
 Îți sunt un Vis, Enigmă și Destin
 Iubind, sub Cerul Daciei Divin!

Antonela STOICA
 Germania

AM FUGIT DE DOR DEGEABA

Ca să scap din închisoarea Dorului cu șapte fețe
 Pașii i-am purtat prin toate capitalele lumești.
 Am bătut mii de mătănii în biserici prea mărețe,
 Dar secret rugam toți sfinții pe-unde să te ivești.

N-am avut norocul asta... continuând să hoinăresc
 Mintea mi s-a ascuțit, am trecut prin evoluții,
 Ți-am interceptat conștiința; Ca să știi cât te iubesc,
 Ți-am trimis cu Dor armate, mituindu-le recruții.

M-am facut luntre și punte peste un ocean de vise
 Am zburat deasupra mării ca o pană de condor,
 Scotocind prin orice sferă și prin zone interzise,
 Să te văd măcar odată, preschimbat în muritor.

Mi-am abandonat străbunii, Lupii mi i-am neglijat
 Am uitat de sacrificii și de templele din munți...
 Strămutată după tine, dintr-un cadru aranjat,
 Sunt în mediul cel sălbatic, o mireasă între nunți.

Fierbe-n tine bărbăția și te sfâșie-o dorință
 Nu mai poți ca să ai stare... N-ai de ce să mă convingi.
 Am fugit de Dor degeaba, nu exista biruință...
 O să-ți vin în vis, la noapte, flacăra din trup să-mi stingi.

DIMINEȚI BOLNAVE DE DOR

Nici n-ar mai trebui să-mi fie dor de tine,
 Nici nu mai face sens să te doresc atât.
 Ajunsă într-un punct de liniște și bine,
 Mă tot gândesc ce-ar fi... dacă s-ar fi putut...

Nu-mi pasă de iubim, nebuni, odată-n viață,
 Nu-mi pasă de te-arăți, de mă seduci c-un gând
 Fatal deznodământ, de ne-am fi față-n față,
 Simțind că n-am putea să ne scindăm, nicicând.

...Nu știu să te iubesc și să renunț la Tine;
 E ca și cum renunț la-ntreagă Viața mea;
 La Soarele arzând, ultim Apus, suspine,
 La Dimineți bolnave de Dor de-a fi a Ta.

CAUT ROȘUL MACILOR

Mă trezesc și buimacă privesc aripile rămase din
zborul oniric,
sunt încă ude de lacrima regretului
venit cam târziu
și înțeleg că trebuie să caut roșul
macilor din lanul cu grâu
pârguit,
doar el va reînvia dorința
devenită amintire.
Încep să mă curăț prin ruga-spovedanie
iubind mai presus de orice
taina cuvântului
nerostit,
sfințesc fiecare gând cu aghiasma din roua
ochilor, Dumnezeului Cuvânt
ca vrerea să-și recapătă suflul
și să se prindă în hora
albastră
alături de frați
nevăzuți.

ULTIMA RĂSCRUCE

Se zguduie tot mai nervos pământul
Și luptă fără vlagă făcându-și eurip,
Își apără suflarea, avutul și veșmântul,
Pe-alocuri sfâșiate de monstru fără chip.

Din Empireu coboară nebănuite semne
Și lumea o anunță de veșnicul pustiu,
Dar nebunia ei o-ntunecă pesemne,
Se va trezi năucă, când va fi prea târziu.

Războaiele și moartea acaparează viața,
Albastrul din oceane se-amestecă cu sânge,
Va domina un fur care-și ascunde fața,
Ce nu îi va păsa dacă pământul plânge.

În ceasul de pe urmă să ne trezim din transă
Unindu-ne iubirea și devenind o forță,
Cu Domnul suntem una, există înc-o șansă,
Căci ne-a creat să fim pe lume ca o torță.

Deci să ne-ndepărtăm de neguri și abis
Ca Terra să n-ajungă o nesfârșită cruce,
Lumină să purtăm pe aripi ca de ibis
Realizând că soarta-i la ultima răscruce.

Rodica CONSTANTINESCU
România

DE VĂ-NTREBAȚI CUMVA...

De vă-ntrebați cumva, pe unde am dispărut
Să știți c-am poposit în liniștea cea verde,
Căci primăvara-soră degrabă mi-a cerut
Ca sufletul-copil pe aripi să-l dezmiere.

Am mers cu pas vioi pe-o margine de zare
Unde un cal albastru mă aștepta demult,
În jurul meu roiau mici fluturași din soare,
Iar eu trăiam intens, departe de tumult.

M-am odihnit o clipă în cuib fără de nume,
O pasăre pribeagă ce cântă-n primii zori,
Apoi, o scânteiere veni-ta să mă-ndrume
Spre calea de lumină, cea dincolo de nori.

Atunci am pus pe umeri o mantie de iarbă
Ce mirosea a crud și-a floare din câmpie,
Zefirul am chemat ca tina să-mi absoarbă,
Să pot zbura prin lume purtând iubirea vie.

De vă-ntrebați cumva pe unde sunt plecată,
Să știți că hoinăresc prin gândul nerostit
Și vreau acum să-l scriu, bucată cu bucată,
Poem-izvor să fie, ce-aleargă ne-ngrădit.

SE RUPE CERU-N DOUĂ

Aleargă vântu-n zare
cu pași de uriaș
izbind în frunte, plopii
și trupul lor subțire,
se rupe ceru-n două de fulger-filigran
și dintre norii-n turmă
apare ploaia verii,
se-nvolburează câmpul
și macii se predau,
cu grație plecându-și petala sângerie,
în lan foșnește grâul
cu trupu-i pârguit,
iar în adânc pământul oftează de plăcere,
când sărutat de ploaie,
suflarea-i reînvie.

Ludmila VÂRLAN-TURCU
Republica Moldova

SĂRUTĂ-MĂ, NOROCULE

Sărută-mă, norocule, pe frunte
Cu mângâierea vântului de vară.
Din visele închise în debară
Să încolțească, măcar, un grăunte.

Mai lasă din ispitele mărunte,
Încetinește roata cea bizară.
Sărută-mă, norocule, pe frunte
Cu mângâierea vântului de vară.

Aruncă raze blânde peste punte
Îngândurarea umbrelor să piară,
Să sune-n zori pe strune de vioară
Ecolul rătăcit în vârful de munte.

Sărută-mă, norocule, pe frunte.

S-AU SCUTURAT BUJORII

S-au scuturat bujorii prea devreme
Ori prea târziu mi-am amintit de ei?
N-au mai ajuns acasă pașii mei
Tot așteptând miresmele să-i cheme.

Căzută la pământ petala geme
Sub apăsarea picurilor grei.
S-au scuturat bujorii prea devreme
Ori prea târziu mi-am amintit de ei?

Nelinștită inima-mi se teme
Să nu se treacă florile de tei
Cât mă gândesc pe unde să închei
Cărările pierdute-n altă vreme.

S-au scuturat bujorii prea devreme.

MĂ PLIMB PRINTRE TĂCERI

Mă plimb printre tăcerile din mine,
Nesigură încerc să le trezesc.
Dar lor, în jocul mut, le este bine
Departate de cuvântul omenesc.

S-au adunat pe vremuri, fără număr,
Din slăbiciunea flăcării ne-aprinse,
Din piatra aruncată peste umăr,
Să ducă vina dorurilor stinse.

Suratelor, e lucru de mirare
Cum tremurați în umbre străvezii.
Pe unde-i forța vrerilor bizare
Și la ce bun vă mai prefaceți vii?

Încătușată-n liniște-i durerea
De teamătul păcatului lumesc.
Se zice că tăcerea e ca mierea,
Eu, sincer să vă spun, mă îndoiesc.

HAI, VINO

Răsună în visul de noapte
O voce trimisă de zei:
„Acasă cireșele-s coapte,
Hai, vino și pune-ți cercei!”

Hai, vino, culege-le-n palme
Așa, cum făceai alteori.
Trezește-mi nădejtile calme
Ascunse în roua din zori.

Hai, vino și pune-mi nectarul
Pe buzele arse de dor.
În dulce-a preface amarul
Doar tu poți atât de ușor.

Ascultă-mi sfioasele șoapte,
Nu-mi spune că pașii sunt grei.
Acasă cireșele-s coapte,
Hai, vino și pune-ți cercei!

ÎMI ȘOPTEȘTE TEIUL NE-NFLORIT

Îmi șoptește teiul ne-nflorit
Că ajunsă sunt în prag de vară.
Unde, oare, vremea își măsoară
Mersul pasului neobosit?

Ziceți voi că fost-a primăvară?
Unde eu, atunci, m-am rătăcit?
Îmi șoptește teiul ne-nflorit
Că ajunsă sunt în prag de vară.

Ce a fost trăit s-a isprăvit,
Ce-a rămas în umbră e povară.
Cu nectar cules din floare rară
Umple-ți clipele la infinit.

Îmi șoptește teiul ne-nflorit.

Ionica BANDRABUR
România

FEMEIA DIN PARC

Am vazut-o din nou! Nu, nu mă înșelasem, era ea!...

Doar ea și frunzele ce încă mai cădeau jucăușe în adierea vântului reanima un pic parcul părăsit. Frigul se resimțea din ce în ce mai mult odată cu lăsatul serii. Se plimba de la un copac la altul întrebându-i dacă știu cum o cheamă.. Dar ce importanță are?

Un nume ca oricare altul, învălmășit cu sensibilitatea și melancolia profundă ce o făcea să iubească cât mai mult ființa umană, care de cele mai multe ori nu o notează, chiar dacă i-ar fi simțit răsuflarea sau privi ochii mari ce încearcă să ceară ajutor.

Tinde să creadă că este invizibilă sau atât de transparentă încât se poate privi și trece cu ușurință dincolo de ea fără obstacole. Nu este o hologramă și totuși...

Dar privind-o, îți dai seama că toată este un strigăt, strigă și strigă de teamă și disperare:

- Hei! Sunt aici! Privește-mă! Stai atent, treci prin mine, mă lovești, doare! Eu sunt...Mă cheamă...! Dar nimeni nu o aude, vocea îi este prea înăbușită, doar lacrimile calde și limpezi prelingându-se până la picioarele-i reci s-ar putea face simțite. Nu sunt decât niște picături, simple picături ce și le șterge cu dosul palmei sau mâneca pulovarului de culoarea toamnei târzii.. Ea simte... vede, aude, dar nu poate face nimic. Merge fără să vrea înainte, lăsându-se călăuzită de pași, de tălpile picioarelor și acel punct, centrul tuturor suferințelor și dezamagirilor, mai puternic decât mintea, mereu într-o sadică luptă ieșind învingător... cine? Punctul! Punctul pe care îl caută de o viață în trupul unei ființe umane, care cu ochii să-i privească frumusețea sufletului, urechile să-i asculte bătăile inimii, mâinile în atingeri să-i simtă fragezimea, caldura pielii și nu răceala unei stânci de gheață!

Să-i mângâie corpul în dezmierdări până la

risipire... O gură cu buze frumoase și moi care să știe să o sărute savurându-i orice picur de licoare amară sau dulce.

Să o iubească dumnezeiește, să-i alunge visele urate chiar și atunci când nu visează.

S-ar lăsa purtată spre valul înspumat fiind conștientă că nu știe să înoate, sau spre locuri pustii, doar să nu fie singură.

Ea, femeia cu un nume și atât, se simte tocată în moara suferinței, totuși nebună după dans în ploaie, dragoste în miriște, scaldat în râul limpede, sub sălciile pletoase și nepietănite, așteptând pe mal căderea primilor fulgi să o sărute. Dar nici ei nu o iubesc, se topesc imediat la prima atingere cu buzele-i roșii, flamânde și însetate.

Ar renunța la el, acceptând să fie strigată:

- Hei, tu! Tu femeie!

Atunci s-ar întoarce cu fața spre cel care ar fi observat-o, zâmbindu-i, rugându-l să-i pi-paie chipul, să-i atingă și gusta lacrimile, să-i ia mâinile în ale sale numărându-i cu voce tare degetele:

- Unu, doi, trei, patru..... zece!

Atunci va fi sigură că trăiește. Până atunci, continuă a îmbrățișa copacii, întrebându-i:

- Știți ce nume am eu? Voi știți?

IEDERA

Ce zi!?

Prea multă umbră acoperă casa asta ce stă cocoțată pe vârful muntelui de parcă ar fi vrut să se prăbușească odată cu ultimul respir al laniei, cățeaua ce facuse străjer zeci de ani la poarta sufletului abătut al Luiginei.

Și edera asta Doamne, ce o fi vrând?

Îmi pune piedică în fiecare dimineață când pășesc pragul ușii ce scârție prelung, precum cea din lemn masiv a bisericii uitată de credincioși, nefiind deschisă până ieri de când duhul parohului din sat s-a urcat spre ceruri săturându-se să mai fie în slujba păcătoșilor nefacători măcar al semnelui crucii.

Se săturose să privească crucile din cimitir fără o lacrimă la căpătâiul mormintelor.

Ce-o fi vrând edera asta?

Mă picură pe creștet în fiecare dimineață atunci când privesc de la fereastra ce abia reușesc să o deschid, de teamă ca tămâia înțepenită de ani și ani se va topi odată cu răsăritul soarelui prelingându-se la picioare mele, ca apoi să o tot port prin casa tristeții până la sufletul Luiginei, ce abia se mai simte respirând, spunându-și zi de zi ultima dorință în timp ce privește o cruce atârnată în același cui cu unicul tablou rămas neatins de ani, fiind acoperit de mult, de foarte mult praf, ca semn al protecției ochilor ei albaștri, acesta devenind sacru, făcând-o să zâmbească uneori, simțindu-se în siguranță de omul ce a hrănit-o cu vorbe grele și la voia întâmplării din ziua când inelul de pe deget a început să nu-i mai strălucească.

Ce o fi vrând edera asta?

O fi geloasă? O fi simțit cumva cum în fiecare seară mă așez pe terasă, strângându-mi picioarele sub șezut, sprijinindu-mi coatele pe genunchi și mâinile sub bărbie privind cerul, așteptând răsăritul astrului meu, să mă scalde iar și iar în lumina purtătoare spre tărâmul dorit, dar neatins niciodată de talpile picioarelor mele.

- Lasă-mă să visez, îi spun uneori...și într-o zi îți voi număra toate frunzele precum număram de zeci de mii de ori degetele pruncilor mei, la mâini și picioare după miracolul produs în zilele sfânte, pântecelui meu.

Ți le voi picta în versurile mele, cu cele mai deosebite culori și nu voi lăsa ca ploaia să ți le ruginească, gerul să ți le înghețe, vântul să ți le fure, dacă îmi promiți că mă ajuti să mă cațăr pe tulpina ta la noapte, să pot măcar atinge cu mâna buzele iubitului meu, dacă nu săruta. Sau spune tu... Spune-mi, ce dorești tu, iederă?

VIAȚA E UN DAR!

Închină-te din când în când creștine,
La ceru-albastru care te veghează,
Aprinde-o candelă în colțul tindei
Și ai să simți cum sufletu-ți vibrează!

Mai dă cu var, sfințește locu-n casă,
Zidurile vei simți că nu te strâng,
Mai bea câte o gură de agheasmă,
Și crezi în tine, cum păsările-n crâng.

Adu-ți aminte, anafură să iei
Și cruce-ți fă când ochii-i vei deschide
În zorii dimineții ce revarsă
Lumină-n drum, iar pași-ți va cuprinde,

Să nu-i mai simți atât de grei când umbli
Și cum pământul tălpile îți crapă,
Din urme iarbă și izvoare-or răsări,
Mieii vor mânca, păsări vor bea apă...

Închină-te din când în când creștine
Și roagă-te la cer de sănătate,
O viață ai și nu-i nemuritoare,
Lubește-o cum iubești...sarea-n bucate!

lubește-o cum e ea, fără riposte,
E dar divin, tu spune: Bogdaproste!

Emil DINGA
România

MĂTURĂTORUL DE STRĂZI

Dis-de-dimineață participase la o ședință fulger ținută la primăria de sector unde era angajat, împreună cu toți ceilalți 24 de măturători de străzi (denumirea oficială a acestei ocupații era, desigur, alta, împopoțonată și festivă, ca o femeie cu gusturi vestimentare îndoielnice). Șeful direcției din primărie, de care aparținea această activitate, era un ins supraponderal, permanent transpirat, care vorbea tare și, în timp ce vorbea, bălângănea aiurea brațele, fără nici o legătură semantică cu cele spuse. Le repeta aceleași lucruri ca la fiecare început de săptămână, așa că nici măcar nu-și mai amintea ce le spusese. Apoi se împrăstiaseră, pe jos, cu uneltele specifice (acum aveau în dotare niște utilaje impresionate, multifuncționale de măturat-răzuit-încărcat-îndesat și transportat, Importate, ceea ce, pe de o parte, le ușura cu adevărat treburile iar, pe de altă parte, le dădea un aer de echipă de intervenție de elită, numai bună să facă obiectul admirației civice), fiecare pe zona de străzi care le fusese arondată cu ani în urmă. Ideea permanentizării arondării străzilor pe echipe era o idee managerială excelentă, deoarece responsabiliza: îți faci azi bine treaba, mâine vei avea mai puțină treabă. În plus, se stabileau și unele apropieri, cele mai multe tacite și complice, dar, uneori, și explicite, între ei și locuitorii „locali”. Uniformele care făceau parte din dotare erau, și ele, de natură să confere armatei de salubritate o prestanță aparte. Fiecare șef de echipă (echipa era formată din trei oameni) avea în dotare și un telefon mobil pe care îl ținea mai tot timpul în mână, aiurea, deși comunicările primite prin telefon abia de se numărau pe degetele unei singure mâini în decursul unei zile (posesorul modernului instrument nu avea permisiunea să-l folosească decât pentru a anunța situații ieșite din comun sau situații de urgență întâlnite în exercițiul funcțiunii și pe care nu știa sau nu putea să le rezolve singur).

Era început de toamnă și deja, cu fiecare zi mai mult, străzile pe care echipa lui le avea în administrare se umpleau de frunzele copacilor, prea slăbite pentru a se mai putea ține de ramuri, mai ales că vântul era mai puternic acum. În timp ce le

strângea cu mătura din dotare pe cele deja căzute în cursul zilei, urmărea cu privirea câte o frunză căreia îi venise rândul să moară. Era o privescătoare care i se părea de o mare gravitate, deși, desigur, în același timp, zeci și sute de alte frunze cădeau în același fel, în apropiere sau mai departe, ca și pe toate celelalte străzi. Căderea în masă a frunzelor nu i se părea impresionantă, dar urmărirea călătoriei unei singure frunze, de pe ramura unde s-a născut și pe care nu a părăsit-o niciodată și până pe caldarâmul cenușiu al străzii, îi stârnea gânduri învâlmășite, de fapt, mai degrabă începuturi de gânduri întrerupte permanent de începuturi ale altor gânduri (îi veni în minte o analogie cinică, parcă Stalin sau un acuzat nazist la Tribunalul de la Nürnberg, nu mai ținea minte bine, spusese că moartea câtorva oameni este o tragedie, pe când moartea unui milion este o simplă cifră statistică). Iată o frunză care, după un mic zbucium sub răsuflarea vântului subțire și rece, se desprinde, ca sub imperiul unei mari ușurări, de mica rămurea dintr-un tei maiestuos. Cade foarte încet, ca într-un film rulat cu încetinitorul, plutind și răsucindu-se în aer. Nu era un dans, pentru că nu avea nici ritm și nici așa-numitele motive ciclice ale mișcării, specifice dansului. Căderea frunzei era secvențială, ca și un dans, dar secvențele erau unice și nu se repetau. Acea cădere era, mai degrabă, o poveste. Da, mai degrabă o poveste, căci povestea este, și ea, secvențială fără să-și repete secvențele. Așadar, frunza aceea, în căderea ei unică, definitivă, inerentă, inevitabilă, insignurată, tristă, liniștită, neauzită, spune o poveste. Se aplecă pentru a putea trage frunzele vechi aflate sub mașina parcată pe carosabil (problema locurilor de parcare în oraș a rămas nerezolvată, deși toți primarii care au condus administrația orașului au câștigat voturile șoferilor și ale familiilor și prietenilor lor promițând să rezolve această problemă). Încărcă lopata ergonomică cu micul morman de frunze strânse deja și descărcă încărcătura în tomberonul care făcea parte din utilajul de serviciu, căruia îi spunea, în glumă, strung. Apelativul de strung nu era chiar aleatoriu, deoarece, înainte de evenimentele din 1989, pe care unii le numeau revoluție, iar alții lovitură de stat (niciodată nu a înțeles de ce cele două etichete sunt considerate atât de radical diferite), fusese strungar de categorie maximă într-o mare uzină de utilaj greu. Cum uzina a fost falimentată de propriii manageri (la înțelegere cu șefii de sindicat, de altfel), fiind vândută ca un morman de fiare vechi (expresia „morman de fiare vechi” făcuse epocă după ce chiar un prim-ministru Cum uzina a fost falimentată de propriii manageri (la înțelegere cu șefii de sindicat, de altfel), fiind vândută ca un morman de fiare

vechi (expresia „morman de fiare vechi” făcuse epocă după ce chiar un prim-ministru Cum uzina a fost falimentată de propriii manageri (la înțelegere cu șefii de sindicat, de altfel), fiind vândută ca un morman de fiare vechi (expresia „morman de fiare vechi” făcuse epocă după ce chiar un prim-ministru practicase, un timp, taximetria. Firma de taximetrie unde era angajat a dat și ea faliment, neputând să facă față firmelor-fantomă de taximetrie care practicau un dumping deșănțat, posibil ca urmare a evaziunii fiscale pe care o făceau sub protecția inspectorilor guvernamentali de resort. Cum calificările lui nu se mai cereau nicăieri, în cele din urmă a acceptat un post la direcția de salubritate din cadrul primăriei. În felul acesta, a căpătat din nou un „strung”. Puse la loc capacul tomberonului și-și îndreptă din nou privirea în sus. Frunzele continuau să cadă. I se părea ciudat că această cădere era, parcă, aceeași, reluată neîncetat (aceeași senzație o încerca și pe malul râului din localitatea de baștină, situată la câțiva kilometri de oraș – apa care curgea liniștit, venind de după un cot al malului, reprezenta, parcă repetarea aceleiași scene, la nesfârșit; mai avea această impresie și atunci când ningeabundent și când, menținând privirea îndreptată spre cer, avea senzația unei repetări a aceleiași scene, iar și iar, scena unei invazii albe). Acum era o invazie galben-ruginie. Fixă o nouă frunză, chiar din momentul desprinderii ei ezitante de pe ramură. Frunza executa aceeași mișcare lentă, valsată, de parcă ar fi căzut printr-un lichid dens. Ușor răsucită (se gândi, instantaneu, că răsucirile frunzelor îngălbenite sunt echivalentul ridurilor la oamenii bătrâni), frunza folosea aerul pentru a pluti cât mai mult timp înainte de a-și pierde individualitatea în cearceaful de frunze deja așezate pe caldarâm. O ciudată propensiune spre anihilarea individualității, spre dizolvarea în gen, spre pulverizarea memoriei de sine. Se gândi, brusc, că aneantizarea nu înseamnă dispariție, poate reprezenta și mutarea individului în specie, sau mutarea speciei în gen. Moartea ca mutare, da, i se păru interesant. Oare nu asta au avut în intenție atâtea civilizații de mult dispartate când au inventat lumea de dincolo? Da, moartea poate fi o mutare. Dar, atunci, nu poate fi și invers? Mutarea să fie o moarte? Cum adică, o moarte? Putem muri de mai multe ori? Din perspectiva mutării, desigur, putem muri de mai multe ori. Ca strungar, el a murit o dată. Ca taximetrist a mai murit o dată. Se minună de extraordinara ingeniozitate a celor vechi de a diminua (sau amortiza) grozăvia morții transformând-o într-o simplă mutare. Dacă ar fi fost poet poate ar fi scris un poem despre moartea ca mutare sau despre mutarea ca moarte. În tot timpul în care i-au trecut prin minte toate aceste nedumeriri (sau, mai degrabă, lămuriri), nu a pierdut din ochi frunza pe care o urmărea. (Continuă în numărul următor)

ÎN NOAPTEA ALBASTRĂ

În noaptea albastră
 Stătea la fereastră
 Asemeni cu-o glastră.
 Din spații celeste
 Țeseai o poveste
 Cum alta nu este.
 Căci din depărtare
 Visai o-ntrupare
 'Ntr-o calmă zburare,
 Să vină alesul
 Să-ți dea înțelesul
 Să-ți curme eresul.
 Iar ochii-ți ca lacuri
 Așteaptă de veacuri
 Un înger cu leacuri
 Să-ți vindece boala
 Din suflet și pala
 Din ochii ca smoala,
 Și-un foc să aprindă
 Ce-ncet să cuprindă
 A inimii grindă,
 Iubirea măiastră
 Să ardă-n fereastră
 În noaptea albastră.

DOUĂ ARIPI SUNT

Două aripi sunt, și
 îmi caut pasărea care să
 mă zboare.

Un aer sunt, și
 îmi caut gura care să
 mă respire.

O mireasmă sunt, și
 îmi caut floarea care să
 mă răspândească.

Un cântec sunt, și
 îmi caut fluierul care să
 mă cânte.

Mângâiere sunt, și
 îmi caut mâinile care să
 mă dăruiască.

O lacrimă sunt, și
 îmi caut ochiul care să
 mă lăcrimeze.

Un plin sunt, și
 îmi caut golul pe care
 să-l umplu...

Radu ZĂGREAN
România

MULAJ

Am fost aici când întrebai de mine,
Eram ca într-un cerc de busuioc,
Ti-as fi răspuns cu inima din tine,
Ti-as fi răspuns cu inima de foc.

Eram ca pe o luntre de visare,
Eram ca pe o geana de malin,
Te-aș fi luat cu plasele din mare,
Te-aș fi luat cu strugurii din vin.

Cand pașii tăi duceau spre înserare
Și ochii tăi clipeau întrebători
Te-aș fi luat cu tot cu depărtare,
Te-aș fi luat cu tot cu sărbători.

Dar am rămas într-un chenar de ceară,
Închis ca pentr-o gură de colind
Să port în mine liniștea amară
Și drumul spre iubire sa-l întind.

DOAMNĂ, DOAMNĂ...

Doamnă, doamnă de argint topit
Cu privirea dusă peste mare
Cu pești de sare te-am intezarit
Și ti-am prins un val la cingătoare.

Doamnă, doamnă, pânzele de nori
Chiar acum se umflă de plecare,
Te aștept pe digul de ninsori
Să închidem dragostea în mare.

Și în alge-aduse pe catarg
Să juram întinderi de iubire,
Să ne trimitem inima în larg
Și să fugim pe linia de plutire.

Doamnă, doamnă valurile mor
Chipul tău acum stă mărturie
Cuvintele se-împrăștie de dor
Dar marea toată e din nou pustie...

DOMNULE DE MIERE

Domnule de miere, lasă semnul milei
Într-un stup cu pază la intrări
Să rămână-n faguri samburele zilei
Cand regina nopții fumega prin gări.

Domnule de miere, pune maci pe masă
Și aprinde focul vorbelor de duh,
Visători cu aripi să ne intre-n casă
Și pe faguri plângă pașii din văzduh.

Domnule de miere, inima uitării
Să pulseze veșnic prin nectar,
Stupul să închidă limbile tăcerii

Visul să se toarne singur în pahar.

DOMNULE DE ROUĂ...

Domnule de rouă, stau la pândă zorii,
Mișună prin iarbă încă amintiri,
În pridvor, pustiul, leagă visatorii
Și se stinge Ana veșnic în zidiri...

Domnule de rouă, pe obraz de floare
S-a brazdat cuvântul marilor iubiri,
Cand se naște ziua și când noaptea moare,
Cand atâtea lucruri se aud la știri.

Domnule de rouă, santinela lunii
Poartă nori de ură la păscut pe ses,
Se ascunde moartea, se mai ceartă unii
Dar la ceas de seară duhurile ies.

Domnule de rouă, mă gândesc la tine,
Aș opri blestemul într-un pui de fan,
Parcă văd tăcerea ce mi se cuvine
Când se-învârte roata pe un drum bătrân.

Domnule de rouă ca o broderie,
Domnule de rouă visul a trecut,
Va începe coasa, mâine n-o să fie
Și nici Ana noastră nu s-a mai născut.

Pica-Maria BOȘTINĂ - România

TIE, EMINESCU

Eminescule! Să știi!
Că de ani și ani de zile
Ești iubit, iubit vei fi,
De cei mulți din multe timpuri!

Și de azi, dar și de mâine
Ești iubit și ești cântat,
De bătrâni și de cei tineri
Al iubirii împărat!

Multe, multe generații
Te-au iubit și te-or iubii,
Cei ce sunt și simt iubire
In a tale poezii!

Dragostea ce ne-ai lăsat-o
Pentru a Ta poezie,
Doar inima-i știe măsura,
Doar inima, doar ea știe!

Fii-vei veșnic Tu cântat,
Că al nostru ești mereu,
Și memoria îți păstrează
Țara și poporul Tău!
(23 ianuarie 2021)

ÎNCHIȘI ÎN CASĂ

Mă lasă soarele să îl privesc,
Norii dansează pentru mine-n zare,
Ei nu sunt supărați că îndraznesc
De-a lor prietenie să scriu cu ardoare!

Nu-s triste nici Luna și nici Stele,
Că eu mereu le deranjez în cuvinte,
Mesaj prin ele sufletelor eterne
Că doru-i tot mai mare și fierbinte!

Nu le-obosesc cu gânduri ce le scriu
Și nici cu chipu-mi ce s-a mai trecut,
Dar sunt convinsă că ele nu știu,
Că-nchisă-n casă sunt statuie-n viu!

De ce să nu am drept a mă plimba?
Când alții în mașini și avioane
Nimic și nimeni nu le-o măsură
În kilometri, ore, zile de plimbare!
(aprilie 2020)

APUSUL

La început de săptămână
Acel apus s-a incheiat,
Tu sprijinit pe a mea mână,
Zâmbind, privindu-mă ai plecat!

Și cerul tot s-a tulburat,
Nici n-a mai răsărit un soare,
Cu păsări rare ai zburat,
Inimă veșnic călătoare!

Un suflet mare s-a urcat,
În ceruri, sus la stele,
De-acolo doruri ne trimiți
Și ne ferești de rele!

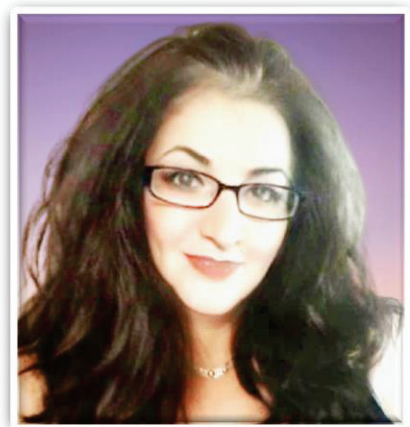
Săgeți de foc când mai apar,
Griji mari câte-odată,
Tu drum de flori în vis îmi faci
Și calea m-i se-arată!

Și-n zile mari mereu trimit
Iubire și odihnă,
Buchet de dor în asfințit
Și veșnică lumină!
(23 ianuarie 2021)

CUVÂNTUL

Cuvânt lângă cuvânt a stat,
S-au adunat, au ascultat,
Cu pană și cu cerneală
Au lăsat gânduri pe o coală,
Întâmplări și bucurii
Lăsat-a dorul inimii!
Au pus zâmbet în dimineți,
Sau lacrimi au pus pe pomeți
Ce-au curs în colț de pleopă,
Sau s-a prelins cumva pe față!
Cuvintelor voi arătați
Bune sau rele apoi plecați,
Voi dați în dar și bucurii,
Sau lasați dor a se-mpânzii!
De ziua ta drag CUVÂNT
Aș face azi un legământ,
Te-aștern din suflet,
Îți dau zbor,
S-ajungi în taină tuturor,
Unde nu-i loc, nu deranja,
Sub streășină te-i furișă,
Zboară în zare și-i afla
Raze de soare sau o lună
Acolo ți-i odihna bună,
Acolo fi-vei odihnit,
De nimeni nu vei fi oprit!
(11 ianuarie 2021)

Ileana DUMITRESCU - România

IARNĂ FĂRĂ IARNĂ

E iarnă fără fulgi... doar picuri vin...
E iarnă și ai vrut să mori puțin
Printre troiene care s-au topit
În vremuri liniștite din alt timp.

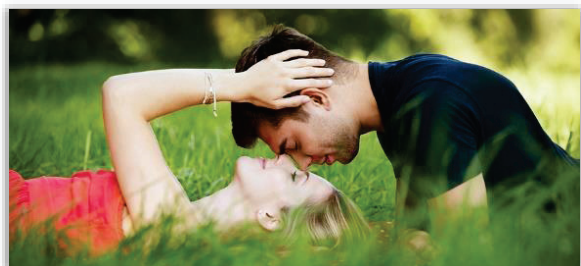
E iarnă fără ger și promoroacă
Și fără săniuș și dor de joacă...
E iarnă și ai vrut să mori puțin
Rugându-te cu sete la o cană cu vin.

E iarnă fără el și fără tine...
E iarnă fără tot ce v-apartine.
E iarnă și ai vrut să mori puțin
Sa îți dispară gustul de pelin.

E iarnă fără foc, fără cuvinte
Și fără abur de cafea fierbinte...
E iarnă și ai vrut să mori puțin,
Singurătatea n-o mai vrei destin.

E iarnă fără veselie, fără dor
Fără iubire...privirile te dor...
E iarnă și ai vrut să mori puțin
Să uiți tristețea și dulcele ei chin.

E iarnă fără iarnă, fără alb...
Doar întuneric este lerul dalb...
E iarnă și ai vrut să mori puțin
Și ai murit... acum ți-e zborul lin.

ȘI DRAGOSTEA E NOAPTE

Miroase a noapte și liniștea toarce păreri...
Nici îngeri nu cântă, urlă doar lupii stingheri
A pustie... de foame, pe-nghetate cărări.
Și dragostea-i noapte și nu-i nicăieri.

Miroase a pași rătăciți prin zăpada trecută,
A scâncet de ciută rănită, de cerb părăsită
Și stele se sting, nu mai stiu să se-aprindă
Și dragostea-i noapte la ceas de colindă.

Miroase a lacrimi pe mâini putrezite
Și-a urlet de nori prin furtuni nedorite.
Pe buze tristețea e un giulgiu de criptă
Și dragostea-i noapte și noaptea ne uită...

Miroase-a gol și frică și nu e nici o punte...
S-au îngropat poteci între câmpii și munte
Și liniștea din nopți a coborât cu ploi
Dragostea e noapte și noapte suntem noi.

TU ȘI EU

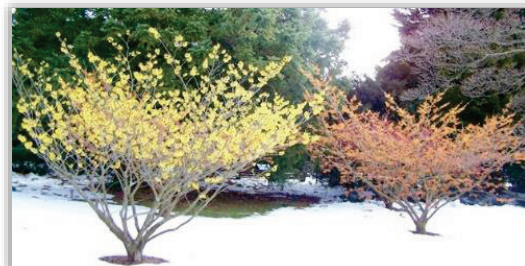
Tu ești nebunul meu frumos
Și mă iubești în felul tău distins,
În modul cel mai pur și mai duios
Ce nu poate fi spus și nici descris.

Eu sunt nebuna care te iubește,
Acea rebelă de pe locul doi
Care-nțelege, care prețuiește
Tot ce ești tu și tot ce suntem noi.

Iubesc să-mi fii în brațe-n nopți ploioase,
Un adapost să-ți fie trupul meu
Și amintirile prea dureroase
Să nu mai aibă loc în gândul tău.

Iubești sa îți zâmbesc cu ochii blânzi
Si simți că mintea mea-i o taină
Ce numai tu o descifrezi... și râzi
C-ai reusit să-mi mai închizi o rană.

Iubesc să te ascult când buzele-ți fierbinți
Vorbesc despre sărut cu un accent regesc,
Iubești să mă săruți cu degete cuminti
Iar eu uit că exist și încep să trăiesc.

CUVÂNTUL DE ASTĂZI, CUVÂNT PENTRU VIITOR – redactor, **Liliana PUȘCAȘU-RAVAR**

Liliana PUȘCAȘU-RAVAR
Roamânia

IMPRESII DE CĂLĂTORIE MĂNĂSTIREA COMANA

După aproape 40 de kilometri de la București, gps-ul ne-a anunțat: " ați ajuns la destinație". Am oprit mașina în fața unor porți imense de lemn, pe care era lipit un poster "Pensiunea Bujorul ". Era ora 6.30 . Când am coborât din mașină am simțit un aer plăcut, călduț. Dimineața prevestea o zi toridă. Liniștea domnea în Comana, județul Giurgiu, lumea mai dormea încă. Doar câteva persoane au trecut, salutând respectuos, în timp ce noi savuram cafeaua de rezervă, din temos. Ajunsesem devreme...

Totul a început când am hotărât să merg la București, la lansarea unei antologii **POEȚI ȘI PROZATORI ROMÂNI ÎN REGAL EMINESCIAN**" în care eram și eu publicată. Ziua de șapte iunie 2019 va rămâne mult timp în amintirea mea. Momente unice, emoții, prietenii noi dar trainice, deoarece ne unește aceeași vrajă a cuvântului.

M-au „recuperat” sora și cumnatul, în următoarea dimineață. Am venit toți la invitația unui nepot, preot în zona Bucureștiului, care urma să-și boteze pruncul a doua zi. El ne făcuse rezervarea, eu nu știam prea multe despre locul acesta.

Curtea în pantă, ca și clădirea pensiunii, construită în laterala dreaptă, era deosebit de frumoasă și curată. Mulțimea de flori, un leagăn de lemn și o ciușmea zidită cu piatră încântau ochiul chiar de la intrare. La capătul clădirii se afla un loc cu iarbă înconjurat de copaci, doar un spațiu îngust lăsa loc unei scări. Mare mi-a fost mirarea când am coborât pe un ponton direct în mijlocul unei ape stătătoare, o buclă din Delta Neajlovului.

O fărâmă de rai mi se arătase în fața ochilor, în timp ce urechile îmi erau alintate de sutele păsărele ce-și cântau povestea și de broscuțele ce-și făceau programul zilnic de orăcăit. Cerul se împodobise cu niște caiere de vată ce se lăsau străpunse de funiile pe care soarele le trimetea spre mângâierea Pământului. Diversitatea arborilor, plantelor, crea un aspect mozaicat, parcă fiecare în parte ar fi avut locul bine calculat în prealabil. Prin apă puteai zări o depunere groasă, ca o păslă. Stufărișul străjuia, nu te lăsa să vezi mai mult decât un ochi de apă de circa treizeci de metri pătrați. Pe luciul apei, pe lângă stufăriș și în jurul câtorva copaci de pe margine, care crescuseră în apă, se adunase o mătreață de un verde gălbui, parcă se retrăsese la umbră sau completa acest tablou mirific. Gazda noastră ne-a povestit mai multe despre acest loc. Ne-a mai spus că este o pereche de lebede cu puișori care mai iese uneori din stuf și păpuriș. Toată ziua ne-am uitat după ele poate, poate le vedem. Da, un poet ar aștepta să vadă naiadele pășind pe ape, iar un pictor ar avea modelul de tablou perfect!

Pe la amiază au sosit și restul invitaților, altă soră a mea, bunica pruncului de botezat, cu soțul, trei băieți, o noră și o nepoțică. Eram toate cele trei surori împreună. Ce frumos! Eram fericită că alături de noi se încumetase să vină și mama noastră, chiar dacă se deplasează mai greu.

Deși soarele ardea mai puternic ca în celelalte zile, ne-am hotărât să nu stăm la umbră, ci să vizităm mănăstirea Comana.

Intrarea prin porțile uriașe de lemn, zidurile groase ce înconjoară mănăstirea, chiliile ce au balcoanele construite în stil gotic, pline de flori, impune respect și demonstrează clar că este o mănăstire-cetate.

Se știa că venim, așa că am fost primiți frumos, invitați de către părintele stareț la o limonadă rece, colivă și prăjituri, într-o sală spațioasă, cu mese lungi de lemn. Ne-a vorbit puțin despre mănăstire, ne-a întrebat și despre lăcașurile din zona noastră, apoi ne-a încredințat unui călugăr tânăr care să ne fie ghid.

Părintele ne-a condus pe niște scări la etajul de deasupra sălii unde ne-am ospătat. De-a lungul unui hol se aflau mai multe camere, una dintre ele, mai spațioasă, era „Sala Tronului”. Intrarea este străjuită de două uși mari de lemn, sculptate cu măiestrie. Mijlocul sălii îl ocupa o masă imensă, cu scaune ce au spătare înalte sculptate nu doar la suprafață ci perforate, semănând cu o dantelă de culoare maro închis. În capătul ei, în stânga, în spațiul dintre două nișe cu partea superioară din cărămidă, rotungite, tronau două jilțuri. Unul era acoperit cu un drapel tricolor pe care era cusută Stema Țării Românești,

un câmp albastru pe care se află un vultur din aur, cu ciocul și ghearele roșii, care ține în cioc o cruce de aur și în gheare o sabie. Obiecte vechi erau expuse în celelate piese de mobilier veci. Puteai să admiri totul în lumina naturală ce pătrundea prin ferestrele mari, înalte, cu părțile superioare rotunde. Câtă istorie emanau acești pereți, tavanul din bârne groase, țesute în pătrate de aproximativ un metru, mobilierul vechi, coifuri, arme! Te așteptai să vezi un boier trecând, o domniță sau chiar Domnitorul în persoană, să auzi sunete de zale, de arme ...

Printr-o altă cameră am ieșit într-un foișor, în stil brâncovenesc, construit între anii 1699 și 1703, de Vornicul Șerban Cantacuzino, care restaurează mănăstirea, adaugă chilii și înalță acest foișor în latura de nord. Printre cele zece coloanele de piatră, în fața mea, se depletea o întindere imensă de apă, ciobită ici-colo de petele de verdeață a unor copaci sau plante. Era uluitor! Mănăstirea- cetate a fost ridicată pe o pantă ce urcă de la râul Câlniștea, un afluent al Neajlovului, către o pădure care era cândva parte a Codrului Vlăsiei.

Din latura de nord am coborât în curte, apoi am intrat în mănăstirea care are hramul Sfântului Ierarh Nicolae. Ne-am închinat la sfintele icoane din fața altarului și la două chivote, unul era cu moaștele sfântului Nicolae, iar al doilea era cu moaștele Sfintei Ecaterina. Am întrebat-o pe mama dacă știa la ce sfânt se închină. S-a emoționat până la lacrimi când a văzut că este chiar sfânta al cărui nume îl poartă.

Am privit puțin în ansamblu biserica. Pictura era deosebit de frumoasă, pe un fond albastru plăcut ochiului, ce se potrivea cu covoarele de culoarea purpurei... și iar îmi fuge mintea la o poezie...

*Mi se strecoară umbrele a mii de dileme,
știu precis că timpul e răstignit în albastru,
că-n locul acesta sfânt nu-i loc de anateme,
căci ochiul Domnului veghează ca un astru.*

Printre odoarele de preț ale bisericii se afla icoana făcătoare de minuni a Sfântului Ierarh Nicolae, veche de peste 300 de ani, părțile ale Sfântului Ierarh Nectarie Taumaturgul și ale altor sfinți.

Părintele ne-a povestit despre Domnitorul Vlad Țepeș, cum în 1461, a ctitorit mănăstirea pe o insulă, în mijlocul unor mlaștini, cu fundație de cărămidă și partea superioară din bârne. Construcția, în plan dreptunghiular de 12/10 m, avea accesul pe o poartă în nordul incintei, după ce se traversa un pod de lemn, pod care se incendia la vreme de primejdie. Mănăstirea nu era doar ca lăcaș de închinăciune, ci era parte dintr-un sistem de apărare a țării, realizat de domnitorul Vlad Țepeș, deoarece era așezată într-un punct strategic, pe vechiul drum comercial Brașov-București-Giurgiu- Istanbul. Pe aici veneau domnii numiți în scaun, se refugiau voievozii alungați din țară. De la el, poate, s-a inspirat și Mihai Viteazul când a hotărât lupta la Călugăreni, pe râul Neajlov, în

urma căreia a obținut o stralucită victorie militară împotriva turcilor, folosind tocmai ceea ce terenul mlaștinos îi oferea: protecție.

În anul 1588, boierul Radu Șerban, pe vechiul loc de închinăciune distrus de turci, clădește o nouă mănăstire, cu hramul Sfântul Ierarh Nicolae, mai mare, 61,2 / 55,5 m. În jurul ei înalță ziduri care aveau prevăzute guri de tragere și cinci turnuri. O adevărată cetate în formă de patruleter neregulat, înconjurată de ape și bălți care nu înghețau niciodată.

Mănăstirea Comana este închinată Patriarhiei Sfântului Mormânt din Ierusalim, în anul 1728, de către Nicolae Mavrocordat.

În 1863, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza, averile mănăstirii sunt secularizate, iar călugării greci părăsesc mănăstirea, aceasta devinind biserică parohială.

Prefectura județului a fost găzduită în localul fostei mănăstiri, în 1877, în timpul Războiului de Independență.

Mă gândeam la pietrele rămase, câte nu ar avea de povestit... Atunci mi-au venit în minte aceste versuri...

*Aceste pietre-au auzit râset și șoapte de iubire,
Chemări aprige la luptă... și viață și piere.
Pe aceste ziduri sânge-a curs în fiecă victorie,
Stau măturie peste ani, ele ne sunt istorie.
Curate rugăciuni au fost ca-n temniță păstrate,
Pentru strămoși, înaintași, sfintele comori rămase.
Frânturi de suflete, aici împământate, întăresc
marea cetate,
De opincari sau rang domnesc - neamul nostru
românesc.*

„Au fost domnitori, precum Neagoe Basarab, Mihai Viteazul, Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu, Nicolae Mavrocordat sau ulterior Cantacuzinii, care au întărit zidurile Mănăstirii Comana, au înfrumusețat-o. Unii au cerut să fie înmormântați aici. Sunt 21 de morminte voievodale aflate sub podeaua bisericii. De-a lungul mai multor perioade, mănăstirea a fost rând pe rând școală generală pentru copiii din sat, închisoare în vremea războaielor ruso-turce, sediul Prefecturii locale în timpul Războiului de Independență, spital militar în timpul Primului Război Mondial, școală cu internat pentru fete, sau chiar sediu de Ocol Silvic, sau siloz în timpul comunismului. În anul 1992, prin purtarea de grijă a vrednicului de pomenire, Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, Comana redevine mănăstire de călugări, cu viață monahală de obște, după ce au fost reparate daunele cutremurelor din 1977 și 1986. Astăzi, mănăstirea este parte integrată din Parcul Natural Comana", ne-a explicat părintele.

Brâncoveanu, Nicolae Mavrocordat sau ulterior Cantacuzinii, care au întărit zidurile Mănăstirii Comana, au înfrumusețat-o. (Va urma)

Maria STURDZA-CLOPOTARU
România

CONȘTIINȚA VIBRATORIE

rămâi o clipă tăcut
și îngerul păcii
îți va deschide una câte una
rogvaivele porți ale cunoașterii divine
când vei ajunge la Poarta cea Mare
miresme de roze te vor atrage
spre Palatul de Purpură al eternității din tine
vei dobândi sacralitatea conștiinței vibratorii
și simplitatea Adevărului
atunci vei ști de ce Universul
pulsează prin palmele tale
devoalându-ți nebănuitele taine
râuri de lumină vor însufleți curcubeul
ca tu să-l așterni la picioarele lumii
să-i luminezi Calea

VISÂND LA FLUTURI

când pletele-mi scânteiau în lumină
ca pe tărâmul cu zâne bălaie
rătăceam prizonieră într-un eu neștiut
pe lângă mine treceau doar suflete reci
și nu se ostenea nimeni
să-mi tulbure liniștea aproape solemnă
dar într-o noapte de foc
iute ca o fulgerare de vis
în oglinda-mi captivă ca luciul de apă
s-a aruncat de nicăieri parcă
un fluture vrăjit de lumină
în valsul aripilor vii albăstrui
translucide ca ochii de îngeri
mi-au atins forma
ce-mi îmbrăca sufletul
așa au început să se nască
unde și valuri și maluri
nebănuitele daruri

FLUTURII LIBERI

aștept să-ți deschizi tăcutele pleoape
ca fluturii liberi
spre înmiresmatele zări
să-ți văd irizații
safirice raze
cum spre lumină erup
în valsul divinelor stări
vibrând să mă pierd în văpaia
ființei ce știe ce-i dorul
aștept să nemurim împreună
ca fluturii liberi
ce-și leagănă zborul

LUMINA BLAJINĂ

Chipul iubirii
îl poartă Lumina
în Slavă
prin minuscule sfere
tăinuind matricea divină
în infinit se revarsă
picături de lumină

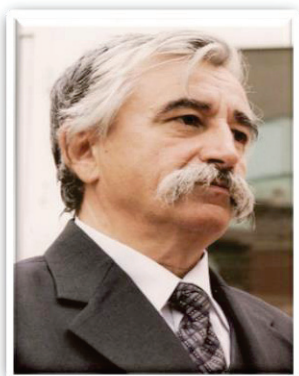
semințe stelare
ce Nemurirea și-o cântă
pe unde pe valuri pe nori
înmuguresc
în fiorul iubirii
și se deschid în petale de flori

Lumina blajină
din privirile mamei
îmi amintește de Raiul pierdut
de Chipul iubirii de la-nceput
ce-l poartă Lumina
în Slavă

CHEMAREA MUNTELUI

Te aștept iubire,
La cel cuib de cuci,
Unde zvăpăiată
Îți placea să urci.
Munții să-ți deschidă
Vergure poteci,
Cu păsări măiastre
În cânt să te-ntreci.
Liberă să zburzi
Ca un ied pătat,
Ce nu știe viața
Plină de păcat.
Te aștept iubire,
La izvorul sfânt,
Să vezi cum zvâcnește
Apa din pământ.
Să te uzi pe frunte,
Să bei din căuș,
Mai jos la cascadă
Să te joci a duș.
Mistuită-n arșiți
Gura-mi însetată
Să-ți taie suflarea
Preafrumoasă fată!
Te aștept iubire,
S-adormim afară...
Vântul să ne aducă
Muzică stelară...
Cum mereu se-atrag
Lira și poetul,
De-a mea -mbrățișare
Să-ți vibreze pieptul!
Muntele ne cheamă,
Te aștept iubire...
Visului meu tainic
Să-i dai împlinire!

Victor Gh. STAN
România

BALANS

Beau cafeau cu umbra Lunii
Două umbre într-un punc dorit
Soarele fugise-n asfințit
Doar punctul nostru-i centrul Lumii
Cu tine Lună ce mi-ești tu
Iubire-balans între da și nu.

AER DILUAT

M-am înscris voluntar
Paznic conturului lunar.
Fecioară despletită Luna
Chenzină să-mi achite-ntruna
Vă jur pe aerul cel diluat
Avea-n lumină dor oftat.

BRONZUL DIN STATUIE

Numai pozele ne arată
Timpul prin care am trecut
Cum frunza tomna-n poartă
Descrie drumul refăcut.
Bronzul din statuie plânge
Cu lacrimile Timpului în sânge.

AMÂNDOI ERAM CHEMAREA

Știi ce doreai a-mi spune
Eu sub frunză eram umbră
Doar visarea da să sune
Clopotul din ora sumbră
Amândoi eram chemare
Eu mai mică tu mai mare.

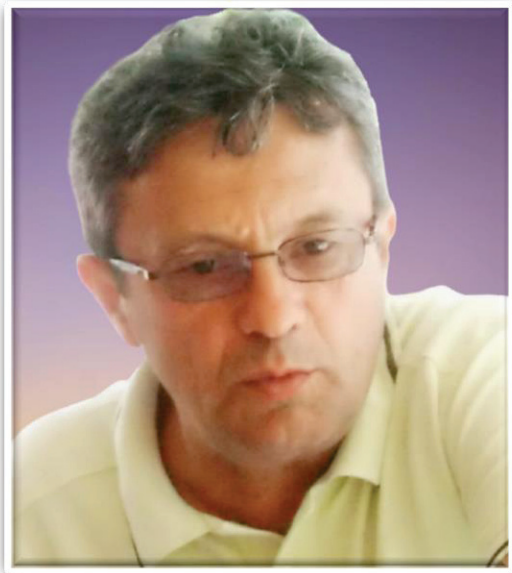
ARIPI DE FEMEIE

Ea are aripi de femeie
Și glas de pasăre albastră.
S-a prins de frământarea noastră
Cu toate multiplele-i brațe
Pe drumul firelor de ațe
Se recomandă albastru: poezie.

BALENĂ ALBASTRĂ

Tăcerea ta umbră de femeie
Se pierde odată cu moartea
Postării pe internet a vederii
Orizontului ca un pește din trup
De balenă albastră uitată
La malul care nu mai are mal.

Constantin-Nicolae GAVRILESCU
România

E PEA CALD ÎN MIEZUL IERNII

Iată! Frigul iernii trece.
Sus, pe cerul fără nor,
Soarele în joc se-ntrece
ridicând păsări în zbor.

E prea cald în miezul iernii,
neaua toată s-a topit,
s-a schimbat de-a lungul vremii
anotimpul cel iubit.

Joacă razelor în iarnă
ne trezește-n piept fiori,
și dorință, din poiană,
să culegem multe flori.

Primul semn de primăvară!
Printre frunze-mprăștiate,
ghioceii, bunăoară,
ne țes preșuri colorate.

Ochii noștrii răsfățând
firul ierbii răsărit,
gingaș, firav pe pământ,
cu natura-i înfrățit.

CAPRICII HIBERNALE

Când totu' afară e-mpietrit
și gheța-n crengi ușor sclipește,
pornește vântul din zenit
și-n noapte gerul întetește.

Prin adierea lui fugară
apleacă pomul fără teamă
și-mprăștie în atmosferă
bucăți din ramuri de aramă.

Copacul, cu brațe-nghețate,
se frânge-n frigul de-afară
de vântul hulpav, destrămate,
a sale ramuri spre sol zboară.

Dacă ne aruncăm privirea,
prin geamul cu mii de steluțe
naturii i se-arată firea
și gingășia trasă în zăluțe.

Când totu' afară e-nghețat,
feeria iernii ne zâmbeste:
-Nu sta în casă ferecat!
Nu vezi că iarna te iubește?

Pășește pragul în grădină
și umpleți sufletu de alb,
și de priveliștea divină
de peisajul strălucind prin dalb.

POEMUL PAȘILOR DE DANS

Cuprind cu ochii minții ringul
și văd cum pașii înfloresc,
și-mbobocit îmi este gândul,
că astă seară-am să iubesc.

Pașii de dans, atât de dragi,
în dulci acorduri de vioară,
aleargă în tandem, sub legi,
de larg balans, și parcă zboară.

Cuprind cu ochii minții clipa
în care te conduc în ritm de vals,
alung din suflet, tainic, culpa
că te-am dorit mereu, și te-am ales.

În seara asta dansul e sublim
la bal, ce spre final se vor alege,
chiar cei mai buni, pe care-i stabilim
câștigătorii serii, se-nțelege.

Cuprind cu ochii minții ringul,
și văd aievea cum pașii înfloresc,
îmbobocit de acuma este gândul,
că astă seară, sigur te iubesc.

UN ÎNGER

Frigul din suflet alungă fericirea,
seninul visului pe fața-mi a înghețat,
adâncuri de ocean mă-nvăluie
în valuri înspumate mă-nlănțuie,
furtuna din senin stârnită, angoase,
din interior aduce la lumină.

Izbitor e prezentul,
soluție de evadare-mi trimite
din al lunii răsărit.
Păzitor al luminii am devenit,
simt o ușoară atingere.
Un înger îmi trimite iubirea.
Asupra mea se revarsă.

LACRIMA FECUNDĂ

Seară. O tăcere asurzitoare
mă înconjoară,
gândurile-mi coboară
din cerul plin de stele.
Privesc. O lacrimă îmi scapă
pe obrazul obosit.
Vine din colțul ochiului
vecin cu inima.
Se rostogolește, se agită,
adună angoasa porilor.
Îmi culege toate gândurile,
adâncurile ființei și visele.

Imaginația îmi aprinde,
culeg lacrima în palmă,
degetele obsedate de un dor
senzual se adună, o cuprind.
Ce să fac? S-o înghit?
Ciclul gândurilor să reiau?
Nu! Mi-arunc lacrima cuprinsă
de neliniște pe o floare.
Soră geamănă mi-a devenit
până dimineața.
Roua-mi redă gândurile
încărcate de polen.
Scriu!
Admir răsăritul fecund depus
pe trompele albilor fluturi.

PLAI STRĂBUN

Zână bună!
Dă-mi un gând bun
s-aduc din plai străbun
blândul chip al mamei.
Cu puterea minții, ea de departe
trimite clipe pline de stele
pentru mine.

În copilăria-mi, ea sufletul
și-a muiat în taina florilor,
pe mine m-a învățat a culorilor
rugă,
roșu din curgerea sângelui,
galben de la bobul grâului,
albastru de la seninul cerului.

Acum, trăiri trecute
vreau să-nțeleg,
lucirile din ochii ei s-au stins,
albastrul lor s-a-nchis,
cu al cerului s-a îngemănat.

De-atâtea ori al ei dor m-a atins,
privirile-mi se umezesc,
tânguitor mi-e glasul,
fruntea mi-o plec spre altă
Lumină.
E Lumina ei din noianul tăcerii,
din a strămoșilor glie.

MĂNĂSTIREA

Forfotă pe vale,
a naturii agitație,
incantație cerului aduc
păsările,
roiurile de albine
în al pădurii căuș,
găsesc culcuș polenului.
În vârf de munte,
o mănăstire,
cinstire în psalmi, rugăciune,
Vai! Înțelepciune aduc sufletului Lumină.
Ce mulți oameni orbi!
Acolo poți să sorbi chiar
zborul păsărilor,
în tăcere ele
s-așează pe rame de icoane.
Doamne!
Și ele se-nchină!
Vai!
Ce mulți oameni orbi!

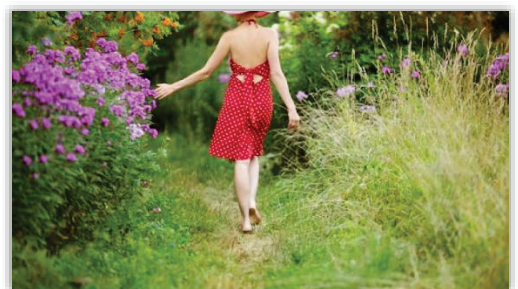

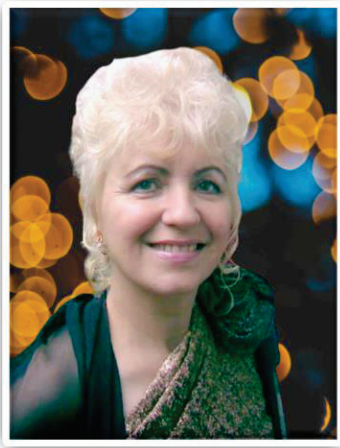
Mariana POPA
România

TĂLPI DESCULȚE

Aud cântul naturii,
sunt desculță, ating
flori, frunze.
Mă-nfior. Calc peste muguri,
simt seva lor țâșnind.
Îmi împrășcă tălpile.
Le cer iertare în gând.
Degeaba! Au murit sub
tălpi desculțe.

Sângeram, îmi tărâm
picioarele vinovate, pașii-mi
conduc spre pământul gol.
Simt tumult sub ei. Mă opresc,
pun palma pe reavăna țărână,
percep respirația semințelor
de sub straturi.
Mă tulbură. Nu mai vreau să
mă stropesc de sânge.
O, vă aștept mute zvonuri de viață!
Vreau să vă mângâi!
Simt durere și balsam.

Elena MOISEI - România

LÂNGĂ BRAD...

Într-o noapte răsturnată,
Stelele sub pași râdeau...
În magie, Moșu' poartă,
Vise ce din cer cădeau...

Lipit cu nasul de ferești,
Un copil se întreba:
De ce în lumea cu povești
Cu visele putem zbura?

Vântu-n urmă, neaua deasă,
Prin nămeți o spulbera...
Moșu'- înfrigurat în casă,
Lângă brad se așeza...

Lângă brad, zâmbește-o fată
Trist, cu lacrimi pe obraz...
Fața toată e udată,
Picături curg pe grumaz...

Moșu'-ncet o-întrebă-n șoaptă,
Tremurând cu glasul blând:
De ce ești tu supărată
Și-îmbraci bradul suspinând?

-Moșule, îți spun doar ție,
Să rămână între noi...
Doi ochi verzi, mi-au plăcut mie...
Dă-mi-i Moșule-înapoi!!

Creanga-i grea și aplecată
Vântu-n noapte spulbera
O iubire-adevărată,
Care-ncet, încet murea...

PE SUB CRENGILE-APLEcate...

Pe sub crengile-aplecate,
Vântul, neaua scutura...
Moșu' aplecat de spate,
Sacul greu îl clătina...

Și tot vine de la munte,
Gârbovit de ani și nea,
Încărcat cu daruri multe,
Prin nămeți înainta...

Reci troiene se adună,
Pasul Moșului călca,
Obosit sub clar de lună,
Când pe uliță intra...

Satul plin de veselie,
Leru-i ler se auzea...
Fiecare zi să fie,
Doar Crăciun la ușa ta!!!

PARFUM DE IARNĂ

Parfum de iarnă cu petale,
ce pier grăbite, lunecând,
îmi cad în palmă dementiale,
în dansul umbrelor, curgând...

În madrigalul de lumină,
luna seceră din stele,
sideful nopții în cortină,
răsfirat în falduri grele...

În pas grăbit aruncă-n salbă,
mirajul nopților din stea,
în jocul fluturilor saltă
toiagul scuturat de nea...

Și noaptea curge-n simfonie
într-un albastru de mister,
plutesc năluci în armonie,
în visul iernii cad și pier...

ȘI NINGE DECEMBRIE, SINGUR...

Nu poți s-alungi serile lungi,
Când ninge-n decembrie...sigur...
În nopțile prelungi, ajungi,
Să nu mai fii atât de...singur...

..Și ninge-ncet din norii-ntinși...
Și ninge lent, ușor nesigur,
În gând prelins sub pașii ninși...
Și ninge decembrie...singur...

Copil al iernii-n seri prea lungi,
În licăr de argint, alene,
Un vis târziu pe cer alungi,
Când zorii zilei curg pe gene...

Și ninge decembrie...singur...

NINGE DE CRACIUN...

Ninge ca un gând...
Praf de stele orbitoare,
cad din ceruri, curgătoare,
ninge sub cer, blând,
ninge pe pământ...

Dintr-un colț de cer,
vântul scutură pufoasă,
neaua albă, mătăsoasă,
bate-ncet, stingher,
prin ger, mesager...

Desenez cântând,
braduletu-n sărbătoare,
îmbrăcat, plin de ninsoare,
sună lung în cânt,
clopoței în vânt...

Stelele-n colind,
înfloresc pe cerul mare
în explozii de culoare,
peste nori pășind,
clipocesc zâmbind...

Ninge de Crăciun...
Seara-i plină de magie,
pe ferești, dantelărie,
Mosu' e pe drum,
vine în Ajun...

Teodor DUME - România

micropoeme

vară târzie -
în carul cu fân doi țânci
mănâncă pepeni

limba de clopot
sprijinită-n păianjen -
sat aproape gol

broasca la pândă -
iazul a amuțit
pentru o clipă

începe școala -
sub nucul săracăcios
doar un scrânciob gol

casa bunicii -
flori uscate în borcan
și nicio umbră

pustietate -
iedera invadează
podul casei

AFORISME

Premiul I – la Festivalul Internațional al aforismului, Tecuci, 2018

*

Doar piatra din adâncul fântânii îți poate vorbi despre durerea apei

*

Cu cât ești mai aproape de adevăr cu atât devii mai puternic în fața celorlalți

*

Bunătatea te face prada acelor pe care îi ajuți

*

Și ce altă durere mai mare să nu poți să-i privești în ochi pe cei vii

*

Omul dacă ar avea chiar și o singură aripă ar zgârâia cerul

*

Anturajul este o văgăună din care respiră doar cei din interiorul ei

*

Nu da sfaturi de escaladare a muntelui dacă nu i-ai atins vârful

*

Uneori iubirea este cea mai puternică armă a umilinței

*

A-ți schimba atitudinea după cum "bate vântul" nu înseamnă că ești îngăduitor, ci incapabil de a fi tu însuți

*

Dacă toate durerile s-ar limita la o singură lacrimă am deveni foarte săraci

*

Sufletul omului e ca și iubirea, nu îmbătrânește niciodată

*

Înțelepciunea maturizează, nu și îmbătrânește

*

Credința te înstrăinează de prietenii falși dar te apropie de Dumnezeu și de tine însuți

*

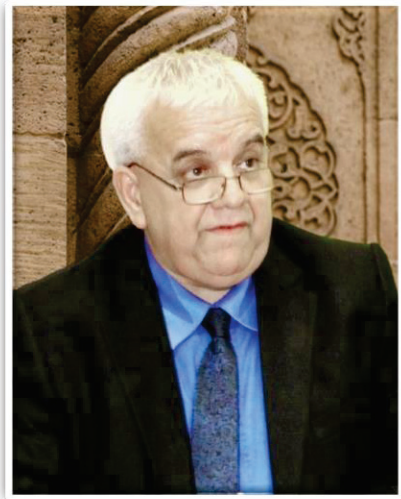
Bruiaj – două inimi sfidând tăcerea

*

Frica de iad nu trebuie să fie biciul care te mână spre credință, ci frica de tine însuți

*

Fii tu însuți și vei învinge răutățile și invidiile din jur

Nicolae NISTOR - România

O MĂSLUIRE ÎN CEAȘCA DE CAFEĂ

Dimineața nu las cuvintele care plâng
să intre în cafeaua mea,
o îndulcesc cu ștevie dulceagă
să nu mă prindă vreun amar
sau să-mi obosească picioarele.
Pun ceașca cu burta în sus
și sper să refac speranțe.
Pe toți intrușii cu telefoane triste
îi blochez în trafic,
toate cavernele le inund,
rotesc ceașca cu lumea dată peste cap
apoi o întorc la realitate,
stau pe calea ferată
dintre mine și spaime
pregătit să risc,
simt viteza din mine
și văd trenul în care dorm
cum vine spre mine,
apoi multă lumină...
Nimeni nu știe cine bea cafeaua la etajul cinci,
există acest etaj?
Zgomot de tren, zgomot de cafele sorbite,
agitație multă pe linia tăcută uitată,
cafeaua mea răsturnată intenționat
asemeni zarurilor pe caldarâm,
speranța că voi găsi cuvintele
ce vor răspunde vieții.
Pun degetul în interiorul lumii.
Acolo voi fi eu tronând...
o măsluire în ceașca de cafea.

LINIȘTEA SURDĂ

Atâta teamă
refugiată...
În biserică
a tras clopotul
acoperind durerea
sub cupola liniștii
definitive...
Surd,
dezorientat
căuta calea
spre liniștea
ascunsă.

LACRIMĂ VIE

Fântâna nu a plâns niciodată,
era uitarea ascunsă după timp
și acum așteaptă tunete
să nu-i mai fie sete,
iar noi trecem pe acolo
unde ursitoarele te îmbie
din oglinda de apă vie...

TATĂL MEU CEL SFÂNT!

se dedică tuturor taților deveniți stele...
Acum nici lacrimile nu ajung,
nici un căuș nu mai culeg în urma ta.
Ești prea uitat în pietre de mormânt
și prea mult vânt dansează în urma ta...
Mă prind de scorburi care tac mocnit,
în apa care curge peste tine...
Nu înțeleg de ce ai luat atâtea în tine,
iar noi ce să mai ținem, amintiri?
Pământul se dizolvă în culori crude
peste aceste anotimpuri nude,
iar eu îți stau la căpătâi cu florile de munte.
Îmi cad pe cap atâtea nopți plecate
în stelele unde te-am pierdut,
iar când începe iar să plouă
văd ochi de stele stinse, te văd plângând...
Ai fi dorit să pleci cu soarele cel blând,

PUI DE PESCĂRUȘI

Eu te iubesc în felul meu de parcă nu ai fi
privind prin ochii noștri zborul îngerilor târzii.
Văd cum te strecuri prin mine și prin viață,
câtă lumină aduci în noi cu fiecare dimineață,
cum se colorează fiecare frunză în ani.
Pe străzi apar iubiri cu acadele și samsari,
iar porumbeii au uitat să zboare în mări
păzind iubirile ascunse în lacrimi de călimari
și poate anii ce ne păcălesc, Nic se duc tiptil.
Iar noi ca lămpile nu cerșim timpului fitil,
când ochii se întretaie în iubirea noastră
chiar obosiți vom admira mușcatele din fereastră,
vom alerga pe țărnul mării noastre liniștite,
vom desena pe nisip inimi pierdute,
iar anii ce au trecut prin noi ne iartă
dacă vom construi ca pescărușii altă viață!

SCRISORI CĂTRE TINE

Și tac cu o tăcere femeiească,
Când doar tăcerea poate să vorbească.
Să-ți spună ea ce eu nu sunt în stare,
Căci vorba uneori, mai tare doare.

Pentru toate vorbele ce nu le-am spus,
Am scris scrisori ce nu voiau răspuns.
Și le-am lăsat pe toate în sertar,
Să cadă tăcerea peste ele, iar.

E atâta toamnă împrejurul nostru,
Că nu mai știi care ne este rostul.
Cuvintele le-am rătăcit demult,
Fără iubire, este iarnă pe Pământ.

Adriana RUȘĂȚEANU - România

AȘTEPT SĂ VII

Se lasă seara dintr-o dată,
În aer zboară păpădii
Și-n lumea asta înghețată,
Eu încă mai aștept să vii

Pe geam îți desenez conturul
În variante mii și mii.
În jur miroase a iasomie
Și încă te aștept să vii.

Am pus la poștă o scrisoare
Cu vorbe ce-au aprins făclii.
Gânduri transpuse în cuvinte,
Care-ți șoptesc c-aștept să vii.

IUBIREA ÎNVINGE

Eu schimb azi ura pe iubire
Și brațele spre voi întind
Și dau apoi lumii de știre
Că vom învinge doar iubind.

Și de vom trece prin războaie
Sau printr-un genocid fictiv,
Vom răsări ca după ploaie,
Și vom învinge doar iubind.

Durerea de va da târcoale
În suflet, inima și-n gând
Ne vom scula, a câta oară?
Ca să învingem doar iubind.

Iubirea este cheia vieții
Nu contează că-i luni sau joi,
Despre ea cântă toți poeții
Prin iubire ne salvăm de noi

IUBIREA CU COZI ÎMPLETITE

Iubirea are gust de ciocolată
Și gust de fulg de nea pe vârful de nas.
Iubirea nu va pleca niciodată.
Din prima zi, până în ultimul ceas.

Iubirea are cozile-mpletite.
Și sare coarda cu altă fetiță.
Iubirea are mâinile obosite,
A bunilor ce-așteaptă la porțiță.

Iubirea este sacrificiul mamei
Ce își veghează noaptea copilașul.
Iubirea este o lacrimă a toamnei,
Când vede iarna cuprinzând orașul.

Iubirea are-ncredere deplină,
Chiar și atunci când este înșelată.
Când ți s-a pus pe inimă rugină,
Gustă un pătrățel de ciocolată.

Iubirea mai are chipul lui Cristos,
Întins pe cruce în toată durerea.
Iubirea Lui cuprinde un univers....
Din moartea Lui ne vine mântuirea.

ȚIGANCA

Dansa țigancă-n fuste crețe,
Punând tot focul în dansul ei.
Se aduna lumea în piețe
Să privească dansul dragostei.

Dansa desculță și frumoasă,
La glezne avea brățări de argint.
Avea-n priviri toată durerea
Ce o împodobește ca un veșmânt.

Dansând, vorbea despre iubire
Despre speranță și trădare
Și-n dansul ca o povestire,
Vedeai o lacrimă cum doare.

Privirea ei de ciocolată
Avea în ea adânc de lacuri
Căci în privirea ei de fată
Vedeai istoria-i de veacuri.

Iar pasu-i de copil de șatră,
Părea un zbor de rândunea
Și maci în sânge-ncep să-i ardă
Când ne spunea povestea sa.

E SEARĂ

E seară-n ochii mei și e tristețe,
Ca de sfârșit de veac îngenunchiat.
În mine am oceane de tandrețe,
Chiar dacă-mi este sufletu-înghețat.

E seară-n ochii mei și clipa doare.
Singurătatea florilor m-a copleșit,
Căci plâng și eu cu fiecare floare,
Și focul lacrimii m-a mistuit.

E seară-n ochii mei... dar n-am murit.

ȘI MĂ ÎNTREB...

Un zbor de vis în doi era atât de aproape
Dar m-a lovit o veste cu aripa de zid
Și mi-am închis atunci dorințele sub pleoape
Că n-am găsit o armă orgoliul să-lucid...

Și m-am ascuns apoi în peștera din mine
Cu aripa rănită nu mai puteam să zbor
Și sângerează-acum și macii pe coline
Și-n fiecare toamnă mai plânge câte-un nor

Mă tot întreb de-atunci... cine-a-nclinat balanța
Orgoliul sau tăcerea și cât a cântărit?
Și cum ar fi fost dacă n-am fi ucis speranța
Iar dacă a fost orgoliul... la ce mi-a folosit?!
(3 ianuarie 2020)

Ioana GĂRGĂLIE - Ronânia

ȘI NU SE CÂNTĂ LERU-I LER...

Azi norii cern fulgii de nea
Steluțe albe cad din cer
La geamul lor s-a tras perdea
Și nu se cântă Leru-i ler!

Ei au plecat acolo *SUS*
Și cine turte să mai facă
Drept scutecele lui *IISUS*?...
Și cine pâine să mai coacă?

Și nimeni nu deschide ușa
La casa lor de la răscruce
În vatră a rămas cenușa
Ei dorm în țințirim sub cruce!

Și-aud din cer colindători
Părinții mei cu suflet bun
Vin îngerii cu Dalbe flori
La ei în noaptea de Crăciun...

Mă-nchin și-aprind o lumânare
Și pentru ei mă voi ruga
Spre cer să le înalț cărare
Și... Flori de măr voi fredona!...
(25 decembrie 2016)

GÂNDURI ÎNTRE ANI

Se rostogolesc sub tâmplă mii de gânduri răzlețite
Și se zvârcolesc în noapte ca și peștii pe uscat,
Lunăca apoi spre suflet cu săgețile ascuțite
Și la poarta lui de humă se-aud clopote cum bat...

Ca într-un război se luptă între rău și între bine,
Dau în clocote ca lava și irump ca un vulcan,
Vor să-mpacheteze lacrimi și-amintiri de zgură pline
Și să treacă mai curate peste prag în noul an

Să se lepede de frică de covid și de injecții
Și de mască, de amendă, pușcărie sau spital...
Cum să-nveți în colivie lecții la școala vieții
Când n-ai dreptul la-ntâlnire, nici la teatru, nici la bal?!

Intră-apoi o energie printr-o fantă de lumină
Și induce armonie între gânduri, ca un mag,
Le-nveșmântă în iubire cu puterea ei divină
Și-ntr-un joc de artificii, între ani, mai trec un prag...

Gândurile împăcate adorm cu anestezie
De mai bine și de pace, cu speranță-n viitor,
Se transformă-ncet în vise, amăgiri și fantezie,
Și ating cu fluturi cerul dăltuit de Creator...
(2 ianuarie 2021)

Eugenia ZABULICA
Republica Moldova

CEI DOI

Și iarăși amurgul
îmbracă tăcerea,
plecând, domol, la culcare,
iar Luna aruncă
priviri încordate
în urma-i
cu semn de întrebare.
Se-aprinde-n târziu
un sărut printre ramuri,
scoțând licuriciul din fire
ce-și arată lumina
ca un luciul în geamuri,
orbind doi inși de iubire.
O pasăre-n noapte
se oprește din zbor,
deslușind șoapte dulci
în tăcere
și așterne pe aripi
cuvinte de-amor,
încântată,
fâlfâind de plăcere.
Liniștit, duhul nopții
se ascunde-n fiori,
ascultând a tainei psaltire,
iar cei doi, captivați,
până-n zori
rătăcesc pe un val de iubire.

MĂ VREAU ÎN VISUL TĂU

Mă vreau în visul tău tomnatic
Și-ntr-o tornadă de dulci mângâieri
Prin frunzele unui poem tomnatic,
Țesut cu drag din calde-mbrățișări.

Mă vreau romanul de iubire
Și cartea ta de căpătâi,
Citită cu dor în privire,
Lăsând amprentele sărutului dintâi.

Mă vreau în gându-ți de flori
Ce te-nsoțesc în nopți târzii
Gonindu-ți zbruciumate doruri
Sub clar de Lună cu-ale ei făclii.

Mă vreau icoana vieții tale
Ce o săruți cu plecăciune,
Șoptindu-i sfinte osanale
Din suflet plin de rugăciune.

Mă vreau în inima-ți fierbinte,
Ascultând pulsul ei bătând
Când îndulcești cu jurăminte
Iubirea, imnul ei cântând.

Mă vreau în visul tău romantic
Și-ntr-o tornadă de dulci mângâieri
Prin frunzele unui poem tomnatic,
Țesut cu drag din calde-mbrățișări.

PICTURA FANTASTICĂ

Ninge, ninge atât de lin
Cu fulgi mășcați, pufoși, de vis
Și totu-i alb, totu-i divin,
În jur totu-i un paradis.

Frumoasa-ți, dulcea siluetă -
Madonă a lui Rafael,
Lumină și căldur-emană
Și viața-ntreagă mă-ncântă cu zel.

Cu fulgi mășcați, fără-ncetare,
Ninge pe păru-ți blond, pe-albaștrii ochi,
Pe buzele-ti dulci cu sărutare,
Pe Champs-Élysées, pe noi toți.

Ce tablou, ce frumusețe!
Zăpada, iarna, tu și eu
Cu feeria fulgilor, a tineretii
Și a noastră iubire, dulce mereu!

FĂRĂ REMUȘCĂRI

Suntem ce suntem,
nici mai mult,
nici mai puțin,
suntem fructul
timpului nesățios,
care ne lasă să creștem,
să ne coacem
puțin câte puțin
în fiecare an,
trecând prin clepsidra lui
sub razele arzătoare
ale soarelui nemilos,
mângâiați de mâna
vântului nebunatic,
alergător și el ca și noi
prin galaxiile vremurilor
meschine
ca mai apoi, deja copti,
timpul să-și prindă pofta,
mușcând mici bucățele
din miezul nostru,
iar înspre toamnele noastre,
încărcate de roada
anilor adunați grămadă,
răscopți, numai buni
de înghițit,
să înceapă să ne devoreze
pe rând,
fără să aibă
nici cele mai mici
remușcări de conștiință.

LE FANTASTIQUE TABLEAU

Il neige, neige lentement
Aux grands flocons très beaux, vraiment
Et tout est blanc, tout est joli,
Autour tout est un paradis.

Ta silhouette douce et belle
Comme la Madonne de Raphael,
Émane chaleur et lumière
En enchantant ma vie entière.

Il neige sans cesse aux grands flocons
Sur tes yeux bleus, sur tes cheveux blonds
Et sur tes lèvres douces miellées,
Sur toi, sur les Champs Élysées.

Quel beau tableau, quelle belle image:
La neige, toi, moi et l'entourage,
La féerie de beaux flocons
Et notre amour très cher et bon!

Liliana TODERIȚĂ - România

LIMBA MAMEI

Plecat în lumea asta mare,
Române, când îți plângi durerea,
În limba ta o strigi pe mama,
Și-n ea îți afli mângâierea.

Și când te-apasă doruri multe,
În limba ta amaru îneci,
În limba ta îți bocești morții,
În ea îi pomenești în veci.

În limba ta cea românească,
Când simți tristețea tu oftezi,
Și în credința strămoșească,
Copii încă-ți mai botezi.

În limba ta în rugăciune,
Cu Dumnezeu vorbești ades,
În limba mamei îi poți spune,
Și simți că El te-a înțeles.

Și când trăiești clipe frumoase,
De bucurie și împlinire,
Tu nu găsești în altă limbă,
Să cânti, să râzi de fericire.

În limba ta îți spui povești,
Despre pierdutele iubiri,
Și îmbătrânind te amăgești,
Și te hrănești cu amintiri.

Și-atunci când pâinea ți-e amară,
Și-ți curge sufletul de jale,
Când dor îți este de-a ta țară,
Tu plângi în limba mamei tale.

ACEEAȘI

Eu știu să plâng, cum plânge o vioară,
Și știu să râd, cum râde un copil,
Căci m-am născut demult, întâia oară,
În lira unui trubadur umil.

Eu am băut din plin pelinul vieții,
Și am trăit pe muchie de cuțit,
Căci m-am născut în zorii dimineții,
În cântecul de lebedă rănit.

Și de m-aș naște mâine a doua oară,
Chiar dacă ieri am fost ucis subtil,
Aș plânge iar, cum plânge o vioară,
Și-aș râde așa cum râde un copil.

CA UN FULG

Cad fulgii ca un roi de stele,
Sfioase, scăpărând plâpânde,
Și se așază-ncet pe gene,
De dor de viață tremurânde.

Le simt sărutul ca de gheață,
Și-n minte îmi apare-un gând,
Ca fulgul este și-a mea viață,
Și eu mă voi topi curând.

Întind o palmă și-l privesc,
Cum se așază maiestuos,
Și jucăuș, copilăresc,
Nu știe ce-l așteaptă jos.

Și când credea că-i va fi bine,
Și-avea un chef nebun de joacă,
Îl văd cum dintr-o stea rămâne,
Ușor, ușor, un bob de apă.

Și mă gândesc că tot la fel,
Și omu'-ncrezător și mândru,
Nu știe când, va fi și el,
Țărână, una cu pământul.

NOSTALGIE

Atâta toamnă port în mine,
Încât și vara gândurile îmi plâng,
Iar primăvara îmi încolțesc suspine,
Și iarna, lacrimile în zăpezi se strâng.

E anotimpul ființei mele toamna,
Nostalgică, cu inima ușor zdrelită,
Parte din mine-i precum este mama,
Prin vene îmi curge toamnă ruginită.

JERTFA

De mii de ani, smerit și blând,
Ne chemi, iubite Doamne,
Voiești să dai la cel flămând,
Să nu-i mai fie foame.

Împarți din trupul Tău bucăți,
De hrană împărătească,
Și îți jertfești în multe părți,
Iubirea Ta cerească.

Aștepți tăcut în fiecare ceas,
Pe fiecare oaie rătăcită,
Și ți-e deajuns să fac-un pas,
Căci Tu, faci, Doamne, o sută.

Îl strângi în brațe ca pe un fiu,
Ce s-a întors acasă,
Și chiar dacă ar fi târziu,
Îl iei și-l pui la masă.

Și-l ierți cu mare mila Ta,
De tata iubitor,
Și apă vie îi dai să bea,
Și-l faci nemuritor.

EU POT...

Eu pot întinde mâna
și fruntea să-ți ating
fac clipele lumină
pe-altar să le aprind.

Acum îmi ești alături
în mine strălucești
mi-e casa mai aproape
și-ți spun că te iubesc.

Mihaela HUNȚANU - România

RANA VEȘNICĂ A SĂRUTULUI TĂU

S-au retras ca dintr-o mare înspumată
buzele tale,
apoi privirea a-mbrăcat
veșmântul orbului.

Rar, tot mai rar
mâinile noastre se mai ating,
mângâierile ca niște garduri
de sârmă ghimpată,
ne opresc...

ÎȚI SPUN...

La rădăcina trupului îmi crești
și vreau să fiu
atât cât sunt
atunci când ești...
Când dorm să mă privești atent
să explorezi întinsul neatins
să tragi cortina raiului în noapte
sufletul să-ți culci în decolteul soartei.
Să nu te mai oprești nicicând din drum
în ore sparte de nebuni
căci vreau să-ți spun cu pletele zburlite
că-mi bați în piept cu mult de dinainte

FRÂNTURĂ DINTR-O RUGĂ

Mi-e trupul tropot
de singurătăți, obosit,
așteptând teascul brațului tău
peste revărsarea sânilor
din pacostea nopții,
să beau în zori
cu mâna tremurândă
paharul plin cu plăsmuiri
turnate de războinicul
ce-a învățat să
creadă în minuni...

DE-ATĂTA TOAMNĂ...

Frunza toamnei pierdute
asta-ți sunt eu
sub tălpile picioarelor
și fărâmițată dincolo
de sufletul tău.
De-aș fi putut să pun verde
în gândul tău
ai fi știut că dincolo
de toamnă
sunt și eu om.

RĂMASĂ ÎN VERSURI

Am intrat într-o poveste
cu miros de fân proaspăt cosit,
cu albastru în colț de stele
și iubirea ta căuș de palmă.

Am fugit de ochii lumii
ne-am ascuns în versul alb,
înviem în doruri multe
și muream sorbiți de patimi...

Ne cutremuram ca plopii
cei muștrați de vânturi multe
când ne atingeam de trupuri
mâinile de timp stătute.

Azi ne regăsim mirăzi
agățați de câte - un gând
ce-a trezit dintr-o întâmplare
o sclipire din trecut...

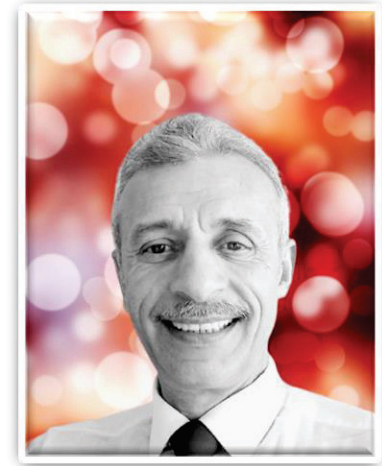
Ne-am ascuns de zorii noștrii
ca cei proști după un deget
și-am lăsat în ceața nopții
jumătate de iubire, scrisă-n
versul alb și-n rime...

DECLINUL SORTII

Mi-ești chemare într-un gând,
îndelungă zbatere se chinuie
c-un dor neîmplinit,
scrijelesc cuvinte nespuse în tăceri
și-ncerc să pun piedică timpului.
Dezbrăcată de aripi mă cuibăresc
într-un colț învechit,
ascund taina de trecătorii lumii
și mă rog să mă mai nasc o dată.

LACRIMILE UNEI FLORI

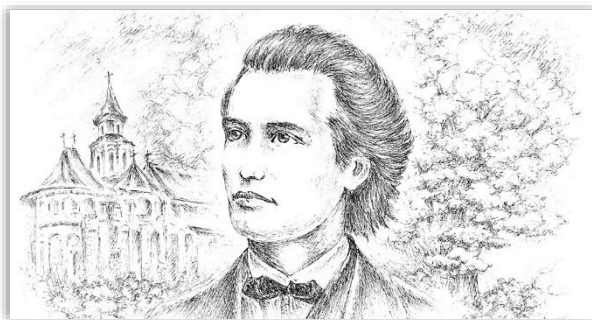
Născută într-o lume atât de rea,
 Să nu te plângi și să nu plângi,
 Însă tu niciodată
 Să nu-ți strigi camuflarea...
 Inima ta, este parfumul dulce și sarea din mare
 Al florii căreia chiar dacă-i lipsesc câteva petale,
 Nimic nu-i va diminua splendoarea.
 Prin petale nedeterminate, transpune-ți chemarea
 În surâsul tău, exaltă adevărata căldură,
 În care inima-ți renaște, fără măsură...
 În mijloc de câmp înflorit, unde crește
 Frumusețea divină care strălucește,
 Ea va produce într-atât bunul gust
 Al miresmei de flori sau arbust...
 Tu ești și vei rămâne o floare
 Ție însăși, naturii splendoare.

Petru UNGAR - Franța

ÎMI CURGE ÎN VENE EMINESCU

Îmi curge-n vene astăzi și mereu,
 Spiritul tău, de Demiurg și Zeu!
 Mă-mbăt cu seva ta, de sfânta-nvățătură,
 Nu pot uita, că mi-ai pus slova-n gură!
 Te venerez și te slăvesc mereu,
 Tu ești începutul, al meu apogeu,
 Trezești scânteia vieți-n fiecare
 Ne amintești, cuvântul - alinare...
 De mic copil, „păduri cutreieram”
 Și recitam sub Teiul de pe Hulă, —
 Cu dragostea de mână mă țineam,
 Sub cerul înstelat, sub raza-ți pură!..
 „Pe lângă plopii fără soț”, de îndată
 Mi-am amintit de tine și mereu —
 Mi-ai umplut inima și ființa toată,
 M-ai ridicat și mai ghidat pe drumul meu!
 Când te citesc și te zăresc prin pagini,
 O rază de Luceafăr mă inspiră —
 Îți strâng atent rubinele ce clatini
 Adânc în suflet, ce mi-l alină !..
 Îmi curgi în vene, vei curge mereu
 Cât viața îmi dă suflu, cât o vrea D-zeu—
 Să te citesc în cânturi și-n ale mele zile,
 Căci tu mi-ai fost lumina, tu îmi vei rămâne!

DE CE POEȚII

De ce poeții sunt săraci
 Și nu au avuție,
 Dar sunt bogați în duhul,
 În timp și-n veșnicie!?...
 Ei își creează singuri drumul
 Prin artă și cuvânt,
 Hazard le e destinul,
 Urmându-și visul sfânt.
 De ce poeții sunt bizari
 Și "nebuni" câteodată,
 Căci nu vorbesc pe înțeles,
 Să-i creadă lumea toată!?...
 De ce își fac nopțile albe,
 Plecați peste papirus,
 Din suflete răspândesc dalbe,
 Propagând al lor virus!?...
 De ce chiar pana și condeiul,
 Le sunt supuși până la moarte
 Și le ascultă obiceiul —
 Muzei prezintă fidelitate!?...
 De ce poeții strigă tare
 Ceea ce simt, ceea ce doare,
 Sunt ascultați peste hotare,
 Doar de urechi cu suflet mare!?...
 De ce suntem citiți în lume,
 Când alții nu ne vor, ne-alungă —
 Creând, noi ne clădim un nume
 Ce poate fi sculptat în stâncă!?...
 Prin toate-acestea mă exprim,
 N-am să mă opresc vreodată
 Voi trece chiar de țintirim
 Spre Muza ce mă poartă!

Cristina BONDUC - România

Constantin GEORGESCU

ÎN TRE ALB ȘI NEGRU O INFINITATE DE NUANȚE

*„O, timp nimicitor de gânduri
Neant de amintiri pierdute
Nefericite măști captive
În jugul sufletelor mute.”*

A văzut lumina zilei în data de 22 iulie 1951, în satul Laura, comuna Vicovu de Sus, jud Suceava. Este cel mai mare dintre cei patru frați.

În anul 1956, la vârsta de cinci ani, Constantin Georgescu, se mută cu întreaga familie în orașul Rădăuți, unde primește o locuință.

Încă din clasele primare manifestă aptitudini pentru artele frumoase: muzică, literatură, pictură, care mai târziu, vor deveni pe rând hobbyuri în viața sa.

În timpul liceului frecventează fosta moșie „Larionescu”, unde cunoaște o serie de tineri cu diverse aptitudini literare și artistice cum ar fi: Viorel Dîrja, George Onica, Relu Cozma, Cristi Terpez, Aurel Viorescu, Sorin Dorneauneanu, zis Gruber, Ionică Bogdan, Dan Orleanuși alții.

Urmează cursuri de chitară cu Mircea Băncescu, pe atunci metodist în cadrul Casei de cultură din localitate și șeful formației „Nordic”.

În anul 1968, Constantin Georgescu, împreună cu Ițcuș Firel, Miroslav Moțoc, Ștadler Willy și Puiu Maiovski.

Înființează formația rock „Ritmîc 68”, care va activa până în anul 1970 când, Constantin

Georgescu, pleacă în armată. În anul 1983, se întoarce la o pasiune mai veche, pictura. Va realiza două picturi în ulei pe pânză, intitulată „Gavrouche” și „Natura Statică” pe care le vinde la un preț foarte bun pentru acele vremuri.

În anul 1990, urmează cursurile Școlii Postliceale de Trasatori Industriali din Rădăuți, iar în 1995 înființează prima Agenție Imobiliară din oraș.

Nostalgic și rebel, dezamăgit de viața postmodernă, începe să scrie poezie, pendulând între clasic și modern.

În anul 2007, publică primul volum de versuri intitulat sugestiv „Libertatea de a fi trist”. Devine un pasionat cititor al versurilor lui Constantin Ștefuriuc, Viorel Dîrja și Mihai Marciuc. Cartea de debut va fi donată Bibliotecii Academiei Române. Istoricul literar Gelu Negrea, redactor șef la revista „Luceafărul” al Uniunii Scriitorilor din România, îi publică un număr de 12 poezii la rubrica intitulată „Dintre sute de catarge”. De menționat că în această perioadă, citește cu deosebit interes viața și opera lui Friedrich Nietzsche. Împreună cu alți intelectuali rădăuțeni, fondează revista culturală „Obcina Literară”, unde face parte din colectivul de redacție și în care va publica periodic poezie.

În anul 2010, publicațiile volumelor de poezii: „Flaut în iarbă”, în revista „Obcina Literară”. În anul următor, Constantin Georgescu, publică volumul de poezii „Așteptând inorogul”, cartea bucurându-se de un mare succes în rândul cititorilor.

La 60 de ani, fiind bolnav, publică în condiții deosebite, volumul de poezii „Foșnetul cuvintelor”.

În 2 octombrie, i se acordă de către Consiliul Județean Suceava, „Diploma de Merit” pentru revigorarea culturii în Bucovina, iar în 2013, devine membru al Societății Scriitorilor din Bucovina ca poet, fiind nominalizat și în cartea de antologie „Solei Omnibuz Luced”, publicată de Consiliul Județean Suceava. În luna noiembrie a aceluiași an, Constantin Georgescu, înființează la Rădăuți în premieră absolută, Cenaclul literar și artistic „Mignon”. În această perioadă, publică mai multe poezii în revista culturală „Plumb” nr 74 și 87, al Uniunii din România, filiala Bacău. În septembrie, 2013 publică, în condiții deosebit de grele, volumul de poezii „Ochiul de rezervă”. În 2014, în aceleași condiții, publică volumul de poezii „Secerișul de ninsori” (62 de ani), urmând „Citadela inocenților”. În această perioadă i se publică poezia „Decalog” în revista „Septentrion”.

În anul 2018 publică „Filantropul de cuvinte”, având a zecea carte în curs de editare.

Constantin Georgescu îmbogățește universul poetic cu imagini noi, el singur fiind un creator de noutăți.

Poezia lui Georgescu se prezintă ca niște coloane de bazalt străjuind aleea ce duce spre nicăieri.

Constantin GEORGESCU
România

ELEGIACĂ

O, Doamne, câte neștiute vise
Mă-ntorc din drum pentru plecări
Și mă tot lunecă-n derivă,
Drezine eșuate-n gări.

Sunt pedepsit de bună voie
Sub semnul marilor profeți,
Să-mi port în ranița cu vise
Împăturitele-mi tristeți!

CUBICA POVARĂ

Bufonul ne propune ce gură să purtăm
Când vom cina la praznica ritoasă
Și cum să respirăm narcotice tentații,
Când vom mânca bucatele rămase.

Bucăți de lemn prin gropi înfometate
Rod galbene vertebre cu dinți de fierăstrău,
Și-n stările de spirit căzuți interior
Nervurile ne dor pe dinafară.

Grafică: Nynna VIZIREANU

AVATAR

Când merii oboșiți de floare
Vor ninge somnul meu cuminte,
Voi bate-n porțile de liniști
Al cerului cu nimb fierbinte.

Și-n avatarul unei clipe.
Un flutur alb o să mă fac,
Să mă tot legene secara
Incendiat cu flori de mac.

AȘ VREA

Aș vrea să-ți vorbesc despre mine
Cu citate din cărți uitate,
Pe marginea capitonată a mesei
De scris metafore.

Aș vrea să te mângâi
Măsurând cu păcatul unei frunze,
Spațiul parfumat dintre nasturi
Ca pe ceva interzis.

Aș vrea să plâng pentru tine
Cu decența unui zeu exilat
În clepsidra cu nisip pregătit,
Pentru cina poetului.

DE AR PUTEA CINEVA

De ar putea cineva să-mi alunge
Singurătatea de care mă tem,
Aș striga ca lov în pustiu
Dar, pe cine să chem?

De ar putea cineva doar o noapte
Să-mi spele trupul de frig,
Aș chema ca o pasăre puiul.
Dar, pe cine să strig?

Zadarnic mă tot rog în fiecare noapte
Cu ochii triști de insomnii cuprinși,
Dar, cine să mă m-asculte?
Că, îngerii dorm duși.

MĂ LAS AMÂNAT

Mă las amânat
Pentru sufletul gol,
Pribegit, de teama părinților
Ce m-au alungat din copil.
Mă las amânat,
Pentru poemul nescris
Pe masa întinsă
Sub plopii înfiți în asfalt.
Mă las amânat,
Pentru pasărea uitată
În blestemul cuibului
Decupat din greșeală
Dintr-un nufăr târziu.

Mă las amânat,
Pentru pomul sădit
În casa femeii
Ce-mi poartă, cenușa în pântec.

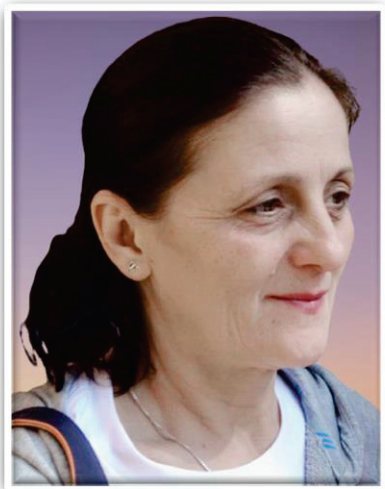
CULISE CU PĂPUȘI

Mereu himere prin scenarii
Jucând dramatic și opac
Fac să plângă spectatorii
Cu triste hohote în frac.

Atâtea răzbunări prin drane
Dau sens scenariului pieziș,
Imitatori de porțelanuri
Pun minigrame pe afiș.

După spectacolul himer,
Sub măști cu fețele hirsute,
Rămân uitate prin culise,
Păpuși din cârpe descusute.

„O, câtă nostalgie se reazămă de mine
Cu zeci de amintiri puse-n calendare!
Și ce subțiri sunt plopii hialini
Pe strada mea cu numere impare!”

Adriana PAPUC - România

AM ADUNAT...

Am adunat în gând atâtea vise
Ce nu s-au împlinit la timpul lor,
Și n-am uitat speranțele ucise
De teamă, de iubire și de dor.

Le număr deseori cu ochii minții
Ce clar le revăd azi, pe fiecare,
Mi-au adâncit un rid în centrul frunții
Și amintirea lor, cumplit mă doare!

Am adunat în ochi atâtea lacrimi
Ce n-au găsit o cale de ieșire,
Cu voia mea, m-am lepădat de patimi
Când am mizat pe-o singură iubire.

S-au risipit în neant visele toate
Pe care n-am putut să le rețin
Și undeva, în altă parte, poate,
Altei femei acum, îi aparțin.

S-au adunat în mine-atâtea toamne
Sub fruntea ce visează primăveri,
Și pentru ele-Ți mulțumesc azi, Doamne,
Le port în suflet încă, dragi poveri!

Grafică:
Nynna VIZIREANU

TIMPUL

Îmbătrânesc și nu-mi mai curge-n vene
Ca altădată sângele, fierbând,
E vina mea, ori scris îmi este-n gene
Puterile mă lasă, rând pe rând.

Plâng din senin, fără motiv anume,
Retina strălucirea și-a pierdut,
Când lacrimile-mi cad peste albume
Din viața mea, dau timpului tribut.

Nu mai zâmbesc ca-n vremurile bune
Nici râsul nu-mi răsună cristalin,
Iar gândurile parcă-mi sunt nebune
Se tânguiesc și nu pot să le-alin.

Îmi desenează riduri pe obraz
Și îmi usucă mâinile și gura,
Îmi pune griji ca plumbul, pe grumaz
Și-mi schimbă-n fiecare zi alura.

Degeaba-l rog să curgă mai încet,
Să mă mai păsuiescă, dacă poate,
Să nu-mi prefacă lacrimile-n scâncet
Să-mi lase amintirile, pe toate.

Nici ceasuri nu mai țin de-o vreme-n
casă,
Îmi face rău tic-tac-ul să-l ascult,
Mi-e sufletul închis într-o carcasă;
Mă simt copil în trupul de adult.

PRIMĂVARĂ

Tu îmi încânți privirea când treci prin lunci, sfioasă,
Și apa din pâraie îți cântă, susurând,
De dragul tău, fecioară atât de grațioasă,
Gingașe rândunele te însoțesc zburând.

Se-aștern în calea ta covoare de smarald,
Pe unde calci, în urmă-ți, răsar boboci de floare,
Adie prin poiene Zefirul blând și cald
Natura se îmbracă în strai de sărbătoare.

Se-nseninează cerul și razele de soare
Dezmiardă jucăușe petalele de flori,
Înmiresmată-l zarea și plină de culoare
Frumoasă primăvară, încă îmi dai fiori!

Ce mult te-am așteptat, iubită primăvară,
Ce dor mi-a fost de tine, de ochii tăi, cei verzi,
Mă tem că trece timpul și te transformi în vară
Când floarea pădăiei se pierde prin livezi!

ZBOR SPRE ÎNĂLȚIMI – Redactor Camelia BOȚ

Camelia BOȚ - Italia

SUFLETUL NE ARDE-N TRUP

Iubirea-ți e precum strugurele copt
În care mustește vinul cel dulce,
Îi simt parfumul, gustul ce mă-mbie
Spre visare, pe doruri să mă culce.

Și-n visarea mea, tu-mi ești aproape
Și simt cum sufletu-ți arde-n trup,
Și parcă văd de sub ale tale pleoape,
Cum se scurge clipa-n mustul crud.

Iar de durerea dorului ce te cuprinde
Rămâi neclintit printre vița ruginită
Glasu-mi cald nu te mai surprinde,
Nici privirea ori tâmpla-mi albită.

Și te-ntreb, de ce-mi ești toamnă iar,
De ce revii să-mi răscolești gândul?
Să pui din nou și-n al meu suflet jar
Arzând cu tine-n toamne de-a rândul.

MĂ MUT ÎN TINE

Vin să mă pierd
În cerul din ochii tăi
ce se scufundă-n
marea sufletului meu.
Vin să mă pierd
între buzele-ți dulci
care simt vântul
nebun ce mă adie
și gândul ce mă-mbie
să-mi fac casă-n tine.
Vin, iubite, vin acum
până nu mă pierd
iarăși pe drum,
Vin, să mă mut în tine
să-ți simt inima în mine
ea-mi cuprinde
existența toată.

IA-MĂ CU TINE

Ia-mă cu tine, oriunde ai merge
chiar și prin ploile reci ce vor curge,
udând tâmpla mea albită de vreme
în care-ncolțesc și astăzi, poeme...

Ia-mă și culcă-mă pe sub pleoape,
doar așa îți voi fi veșnic aproape
dormind în noaptea gândurilor tale,
să numărăm toamne ce curg agale.

Ia-mă cu tine, să-ți petrec pașii grei,
care se pierd pe ale toamnei alei,
răscolind gândul ce încă mai plânge
printre amintiri ce zborul ni-l frânge.

Ia-mă cu tine, nu te lăsa rugat,
pân' la capăt de lume în dor pictat,
unde marea se zbate-n mii de valuri,
lăsând durerea iubirii la maluri.

Ia-mă cu tine, unde-i cald și-i bine
și mă ferește de iarna ce vine.
Ia-mă, ascunde-mă în pieptul tău blând,
de tot ce-i lumesc, chiar și de al meu gând.

LA PLECAREA TA

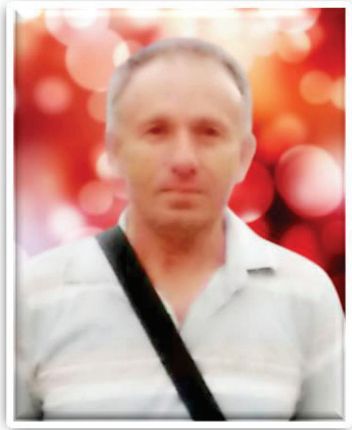
La plecarea ta, cerul, rău a plâns
Norii nu se iveau de nicăieri.
Florile, culorile și-au strâns
Într-un curcubeu incolor, de ieri.

La plecarea ta, râul a tăcut
Codrul și-a înlănțuit foșnetul,
Cerbii-n boală adâncă au căzut
Văzând cum sângereaza pământul.

La plecarea ta, gândul mi-a amuțit
Timpul mi s-a oprit în privire,
Pe sub pleoape toamna a încolțit
Tristă-mi vorbea de a ei menire.

La plecarea ta, ai luat cu tine
Spiritul meu liber ce-ți era drag,
Azi, nu mă regăsesc în mine
De când te aștept noptile în prag.

La plecarea ta, cerul, rău a plâns
Peste tâmpla mea lacrimile au prelins,
În ființa-mi toată, doruri s-au strâns
De când ai plecat, moartea a invins.

Cătălin IANCU - România

FEERIE

Mă alintă vara-n flori,
Mă mai plânge toamna-n ploi,
Îmi mai cad niște ninsori
Pe obraji amândoi.

Îmi mai bate luna-n geam,
Stelele se-aprind pe cer,
Cântă florile pe ram,
Noaptea este un mister.

Ard în noapte licurici,
Zborul lor e ca un vals,
Vântul e și el pe-aici
Fluierând puțin cam fals.

Se aprinde soarele
Strălucind ca un rubin,
Clipocesc izvoarele,
Viața e un dar divin.

Mă îndrept cu pas grăbit
Pe nisipul de pe plajă
Să văd marea-n răsărit,
Să mă las cuprins de vrajă.

Îmi arunc ochii în larg,
Răscolesc întreaga zare,
Așteptând ca un catarg
Să apară-n depărtare.

Să-mi aducă o solie
De la fata ce-o ador,
Fir gingaș de păpădie,
Lacrimă muiată-n dor.

FRUCTUL OPRIT

Atât de aproape și totuși departe,
Cu mâna întinsă nu pot să te-ating,
O lege nescrisă în două ne-mparte,
Iluzii deșarte în noapte se sting.

Mi-e sete de tine și gura mi-e arsă,
Mă bântuie dorul dar n-am ce să fac,
Mă biruie somnul când zorii se varsă,
Mi-e viscol în gânduri, cuvintele tac.

Aș vrea, doar o clipă, la piept să te strâng
Chiar dacă pedeapsa va fi pe măsură,
Nu știu ce îmi vine, să râd sau să plâng,
În vis simt sărutul ca pe o arsură.

Dorința e mare, mi-e greu să m-abțin,
Te vreau lângă mine dar știu că-i păcat,
Tristețea o sting în carafa cu vin,
Vreau fructul oprit, mă declar vinovat.

E grea înserarea iar timpul m-apasă,
Iertare îți cer că nu pot să îți fiu,
Nici nu știu măcar dacă ție îți pasă,
Aștept doar un semn până nu e târziu.

AM ÎNCERCAT

Am încercat din suflet să te scot,
Să-ți uit privirea caldă și senină,
Credeam că e ușor și am să pot
Să te privesc distant ca pe-o străină.

Am vrut să-ți uit a trupului căldură,
Să uit atingerea catifelată,
Să uit sărutul tău ca o arsură,
Să las în urmă ce a fost odată.

Am vrut să uit de serile de iarnă
Când mi te cuibăreai ușor la piept
Și așteptam ninsoarea să se cearnă,
Te cuprindeam încet cu brațul drept.

Am încercat să mă ascund departe,
Să dau uitării tot ce-i omenesc,
Un ghiocel uscat ca semn de carte,
La fel și eu de dor mă ofilesc.

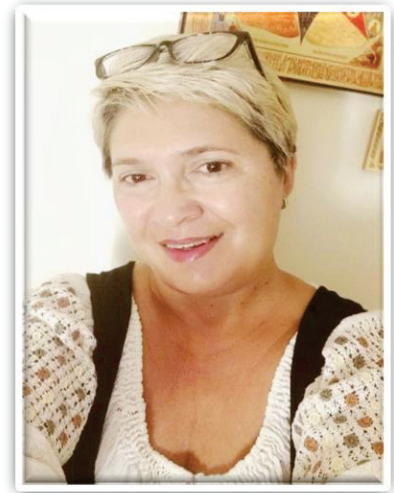
Am încercat să mi te scot din minte,
Să mă dezbrac de orice sentiment,
Îmi e prea dor și dorul e fierbinte,
Am devenit de tine dependent.

LA SPOVEDANIE CU LUNA...

De ce scriu eu, de ce-am ales să-mi vindec rana prin cuvinte?
De ce durerea mi-o dezbrac în vers cu patimă fierbinte?
De ce nu plâng înnăbușit la colțul orei în năframă?
Pentru că eu, sunt duh în trup, nu doar un lut într-o maramă!

Sunt Dumnezeu din Dumnezeu, un bob din chipul lui e-n mine,
Un gând din soare întrupat în humă, pentru mântuire,
Un ciob de stea ce s-a visat oglindă argintie Lunii
Când cerul, tremurând de dor, pe boltă și-a aprins tăciunii.

Sunt tot ce este și va fi, un univers într-o clepsidră,
Femeie-n casa Geei sunt, mi-e trupul o efemeridă,
Un suflet port, acesta-i tot ce am avut dintotdeauna...
Îmi las amprenta în cuvânt la spovedanie cu Luna.

Daniela KONOVALĂ - România

FĂ-MĂ OCHI DE LUNĂ NOUĂ...

Toamnă, ce-ai avut cu roua de-o prefaci în abur gri,
Ce-ai avut cu-albastra zare de-o întuneci zi de zi?
Ce-au greșit în lume oare sufletele ce-aduc tril
De le strângi în stoluri triste pribegia suferind?

Toamnă, ce-au greșit copacii să-i condamni la dezgoliri
Brațe nude, desfrunzite, către ceruri răsucind,
De ce, Toamnă, aripi calde rupi din viață, fără rost...
Vrei să-ți coși pe ie fluturi pentru zilele din post?!

Spune-mi Toamnă ci-n te mână să-mi fii scrâncet de oțel,
Ce dureri îți mug în coastă de mă biciui cu blestem?
Cine inima și-o seacă și și-o umple cu pelin?!
Spune-mi Toamnă numai mie și-ți dau cântec, să te-alin!

Am să-ți pun călcâiul aspru într-o candelă cu mir
Și-am să-ți iau năframă nouă din șuvițe de cașmir,
Ți-oi aduce flori de noapte și-un safir într-un inel
Să-mi fii soață-n ploi zăludă dănțuind prin efemer.

Și când toate or fi gata, primenite-n ceas de ger
Fă-mă ochi de lună nouă și opaiț... pentru cer!

PRIN BRUMĂ...

Mergeam desculți prin bruma cea mirată
Călcâiul nostru-mbrățișa iubire,
Eu ramura-nverzită, tu pădure,
Călcând poteca nopții siderată.
Ca doi nebuni, ne-am lepădat ciubota,
Am renunțat chiar și la-nvelitori
Și-am mers așa, voios, spre sărbători
Ca doi arhangheli mângâind Golgota.

PESTE CUVINTE...

Cu fruntea reazem cerul de sub stele
Și-ți spun: mi-e dor de tine ca de rai!
Mi-e dor să mă cuprinzi în mângâiere,
Cu degetele nopții să mă dai
Beției ăstui trup în mistuire,
Să fii olarul lutului ce sunt,
În suflet să-mi pictezi cu nemurire,
Peste cuvinte să-mi așezi sărut.

Când peste pleoape luna se desfată
Și-i timpul pentru vise argintii,
Mi-e dor de tine în sclipiri de brumă
Peste poteca orelor târzii...

DE LA POARTA NOPTII...

Îngerul meu, vin-o să-mpletim romanțe
În amurgul toamnei ruginiu să fim
Eu în strai de humă, tu purtând speranțe
Pe aripa suie, amprentând iubiri.

Îngerul meu, toarnă peste mine lună
Să fiu miez de pâine stelelor surori,
Să m-adun în ciuturi, veacului arvună
Stâmpărând arsura dorului din noi.

Și mai pune dragă, o petală ninsă
Peste pacea nopții dintre viscoliri
Sub un cer de sticlă iarna pregătește
Cu abite chiciuri straietele de miri.

Blând, în feeria de la poarta nopții,
Îngerul mă cheamă... să aprindem torțe.

IARNA ȘI MISTERELE EI

Ninge... Ninge... Ninge! Exact ca în basmele lui Andersen... Fluturi albi se rotesc nebunatici pe deasupra nehotărâți parcă unde să se așeze mai repede după care, gândind că s-au hârjonit destul, se aștern cumiți pe pământ acoperindu-l cu un covor alb, pufos și atât de rece! Alți fluturi însă le iau locul celorlalți, atât pe sus cât și pe jos, hârjoana sau cumițenia unora sau altora bucurând tare mult mogâldețele de copii ieșiți din căldura caselor, înfoliți bine, trăgând cu putere de săniuțele pentru derdeluș ori, sătui de acestea, gata să facă bulgări de zăpadă și să se bată în joacă sau să modeleze omuleți de nea.

Alți copii mai mititei au rămas în casă dar îi poți zări prin ferestre, cu năsururile strivite de geamuri, cu ochii mari a mirare, și a bucurie, și a dor de a fi puțin mai mari ca să li se permită și lor ieșirea alături de mogâldețele înfolite de afară. Fluturii de nea se așează și pe geamurile lor, le zâmbesc, le fac cu ochiul iar piticuții râd, chiuie, bat din palme. Ceilalți copii, de dincolo de ferestre, cei înfoliți adică, au devenit ei înșiși niște oameni de zăpadă vii. Se mișcă de colo-colo acoperiți de neaua albă și pufoasă, au obraji aprinși de parcă le-au înflorit bujori în ei, se dau de-a dura, fac tumbe, își scutură zăpada de pe hăinuțe unii altora însă alți fluturași poznași se așează la loc, albindu-i în continuare. O mare distracție! Când fluturașii delicați le ajung pe fețele îmbujorate, se transformă într-o clipită în picături transparente de apă pe care micuții, nepăsători, și le șterg cu mânușile lor pufoase precum fluturii poznași. Sunt ca niște vrăjitori acești fluturi! Când cresc, când se micșorează, când sunt albi și dantelați, când sunt lichizi și curg pe fețele și pe mâinile cu care vin în contact! Sunt vrăjitori, ce mai... Alți fluturi atâră pe la streșini transformați în țurțuri de gheață. E și gerul ăsta un mare pișicher! Zâna Iarnă le este mamă, Gerul le este tată iar întregul Univers, casa.

- Seamănă cu fulgii din pernele noastre când îi golește mama din burdufuri să-i spele. Mulți dintre ei își iau zborul și se duc nebunatici în toate direcțiile.

- Ce mai alergăm după fluturii din pernele mamei!
- Numai că aceștia nu se topesc niciodată...
- Și ne țin și de cald...
- Păi da, că au fost cândva hăinuțele păsărilor din curte!
- Hm! Bietele păsări!
- Ei, nu vă mai necăjiți, copii! În natură toate au un rost, fiecare este lăsat de Dumnezeu cu un scop, intervine mama.
- Care a fost scopul păsărilor, mămico?
- Să ne dea carne, ouă și fulgi.

Florentina SAVU - România

- Ce milă îmi este de ele... Nu mi-aș dori să ajung vreodată în locul lor!

Mama își îmbrățișă pruncii și continuă să dezbrace burdufurile pentru a scoate fulgii să-i spele și să le împrășteze mirosul pentru a-i dormi odoarele bine și pentru a avea vise frumoase și parfumate.

- Mie tot mai mult îmi plac fulgii de afară. Ei nu devin hăinuțe sau perne pentru nimeni, constată unul dintre piticuți.

- Nuuu? Păi ia uitați-vă pe fereastră! Copiii de afară sunt îmbrăcați de tot în fulgi de nea.

- Așa au vrut ei, fulgii. Nu i-a obligat nimeni să devină hăinuțe...

- Aveți dreptate! Așa a vrut Zâna Iarnă, așa au vrut bunicii lor, așa a vrut tatăl lor Gerul.

- Bunicii lor? Cine sunt bunicii lor, mămico?

- Norii, dragii mei. Nu-i vedeți cum umblă pe cer încruntați?

- De ce oare sunt încruntați?

- Pentru că sunt foarte bătrâni și au griji multe.

- Ce griji au?

- Au grijă să-i trimită pe fiica, pe fiul lor și pe nepoți pe pământ ca aceștia să aștearnă plăpumi albe pe ogoare pentru a ține de cald grâului încolțit, au grijă să împodobească pomii cu dantele și streșinile caselor cu lumânările de gheață ca să-i bucure atât pe copii cât și pe adulți, oferindu-le distracții și jocuri plăcute. Ei sunt foarte preocupați și de sănătatea noastră...

- Nu cumva sunt ca niște doctori pentru noi?

- Să zicem că da. Au grijă să ne scoată din casă, să facem mișcare, să fim vii și apoi, când am obosit, ne îndeamnă să intrăm în casă la căldură, să ne așezăm lângă sobă, să bem ceaiuri calde și să spunem povești...

- Ce frumos! Cred că o să-i iubesc pe nori, nu o să-mi mai fie frică de ei niciodată.

- Primăvara, vara și toamna ei trimit ploi ca să

rodească pământul. Au multe griji și multe treburi, copii, de aceea sunt încruntați mai tot timpul dar să știți că nu sunt deloc răi.

- Ce bine că ne-ai lămurit, mami!

Seara albastră se lăsă peste sat, vântul își începu simfonia, gerul șfichiuitul nebunatic... Crengile copacilor se auzeau trosnind tot mai tare...

- Ce se aude, mămico afară?

- Pomii, copii, vorbesc și ei.

- Ce-și spun?

- Că le-au cam amorțit crengile și de aceea se întind și și le mai trosnesc, la fel ca și nouă oamenilor, de fapt.

- Dar vântul vorbește și el?

- Sigur că da, și vântul vorbește însă mai mult în celelalte anotimpuri.

Acum iarna el este destul de nervos și strigă foarte tare, ba chiar țipă ca să-l audă și Zâna Iarnă, și Gerul, și Norii, și Fulgii de Zăpadă... Au lucruri importante de discutat iar distanța dintre ei este foarte mare și de aceea se vede nevoit să strige tare ori să țipe, ca să fie auzit.

- Vântul vine însă și peste casa noastră, mișcă și geamurile de multe ori...

- Așa este el, zgomotos. Ne atenționează să fim liniștiți fiindcă nu face altceva decât să ne cânte, să ne interpreteze tot felul de simfonii, cu multe suișuri și coborâșuri. Trebuie doar să-l ascultăm cu atenție și vom ajunge să ne placă acel cântec al lui, ba chiar vom adormi visând ape, și munți, și crânguri, și păduri, și câmpii, și soare strălucitor, și multe, multe altele...

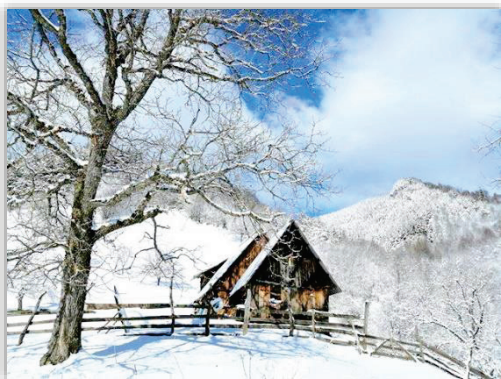
- Deja îmi este somn, mămico!

- Și mie! Și mie!, adăugară și ceilalți prichindei.

- Noapte bună vântule, îl salutară ei prin fereastră, căscând cu poftă.

- Îți promitem că ne vom împrieteni cu tine...

După care, cei trei copilași adormiră liniștiți, strângându-și în brațe puii de pernă umpluți de mama cu fulgii proaspăt spălați, mirosind a flori de primăvară...

LUNA ȘI LUCEAFĂRUL

„În cuiabar rotit de ape peste care luna zace”

Se așează lin Luceafăr, fiindcă pe Lună o place,
Se-oglesc în cuib de ape și-și privesc înfățișarea
Și se admiră reciproc, sunt precum valul și marea.

Luna parcă stă sfioasă, el în brațe s-o cuprindă,

În măreția sublimă, al dragostei foc s-aprindă.

Valurile se rotesc neliniștite în jurul lor,

Parcă-s cu aur îmbrăcate, strălucesc sub tainic dor!

Un Luceafăr și o Lună, unici sub bolta albastră,

Stau în cuibul fericirii, prin a valului fereastră.

Mă arunc în Marea Neagră, care însă e senină,

Să ating Lună, Luceafăr, prin cuibul lor de lumină.

Pe boltă sunt prea departe, n-ar fi posibil să-i ajung

Și poate mâinile mi-aș arde și, rănită- apoi să plâng.

În apă îi pot privi și îi pot, în voie, atinge,

Mult mi-ar plăcea să îi văd miri și cu flori pe ei a ninge!

Dorm îmbrățișați cei doi, stele de aur lucitoare,

Valurile cuib le fac și-i priveghează cu răbdare.

Noaptea este liniștită, le-așterne mărgăritare

Peste frunțile de vis, când pe boltă și când pe mare!

DE CE?

„De ce nu-s o floare uscată de vânt”

Să-ți stau la picioare măcar cu-n cuvânt?

De ce n-am pe frunze-albastrul din cer

De ce nu pot oare să-ți dezleg mister?

De ce simt cum cerul cade-n capul meu

Când vânt nu mă uscă ori când dau de greu?

De ce luna-mi pică crudă pe alei

Și îmi varsă lacrimi chiar pe ochii grei?

Mă doboară dorul și lipsa ta mult,

De ce nu-i posibil să îmi simți tumult?

Plânge vântul amar printre cei copaci,

Cu nefericire parcă mă îmbraci!

Valuri de tristețe trec prin ochii mei,

Unde ești, iubite? Unde-s pașii tăi!?

Aș vrea către tine, adusă de vânt,

Să zbor cu oceanul întreg din cuvânt!

Neclintită stau sub soarele arid,

Cu dorul de tine, parcă, mai avid...

Ești de-atâta timp într-un con de umbră,

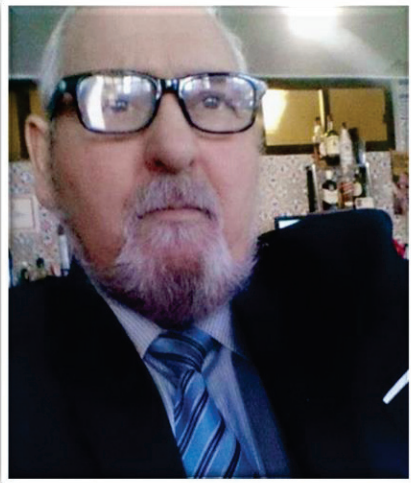
Că întreaga viață mi-e atât de sumbră!

Vino când te chem căci fără tine mor,

Sunt floare uscată, zdrobită de dor!

Sunt o fântână, plină de iubire

Nesleită am, miros de murire!

Ioan COJOCARIU - Spania

DIN INFINIT, REVIN

Sătul de astre și de stele
Și de comete lucitoare.
Cobor cu rândurile mele
La tine maestre, la picioare.

Simt că pământul mă primește
Că bună ziua îmi va da,
Că strofă mea întinerește
Chiar dacă am scris-o sus pe-o stea.

Ador să fiu cu voi acasă,
Să vă răsfăț cu poezii,
Să-mi spuneți care-i mai frumoasă,
Să v-o recit în fiecare zi.

Să simt mirosul florilor răzlețe...
Pe câmpuri înverzite-n zori de zi.
Să scriu cuvintele-mi mărețe,
Cum tu ai scris cândva în poezii.

Să mă întorc din univers,
Știu că v-ar place...
Acolo n-am putut scrie un vers,
De aceia vin la voi sa fie pace.

Și dacă totuși cerul nu mă lasă...
Mă ține sechestrat ca-ntr-un muzeu,
Scriu poezia mea frumoasă,
Și-l preamăresc pe Eminescu, că-i un zeu.

POETUL SINGURATIC

Degeaba scriu... degeaba îmi bat capul,
Nimic în urma mea nu va rămâne.
E punctul neoprit unde mi s-a ascuns norocul,
Și n-am să-l pot afla unde-a fugit... nici azi, nici mâine

Ce spun eu... ce odihnă?... ce clipă-nșelătoare...
Abia de reușesc să scriu un rând.
Doar praful cel mai gros se-așează pe picioare,
Și uneori mi-astupă... câte un os.

Legat cu jurământ să merg tot înainte,
Să fiu poetul cel mai adorat,
Am luat în glumă soarta, și ascuns printre cuvinte,
Amarul trist și negru, pe mine l-am vărsat.

Poetul singuratic nu e doar o poveste,
Nu e nici basm ce nu ni s-a mai spus...
El este o fantomă pierdut în umbri terestre,
Și cred că l-au închis... părănd un om nebun.

Cum sita vremii cerne totul, așa cernut-a și a lui viață,
Mereu fiind cernută-ntr-un... pahar,
Cuvintele-i sunt triste, dar tot ne mai învață,
Să nu trăim degeaba... În zadar.

Nu bagă-n seamă timpul, nici litera mărunță,
Se uită în jurul său dezamăgit,
Un ochi parcă îi plînge, icoana și-o sărută,
Și scrie încă o carte... așa, e fericit.

Privesc pe geam afară... S-au adunat toți norii,
Și cartea mea eu încă... nu am terminat,
Ascult din nou creionul, în jur apar iar zorii
Din lunga noaptea neagră, să pot fi iar salvat.

E prețul mult prea mare plătit pentru o carte,
Poetul singuratic... acuma a plecat,
În urma lui misterul s-a adâncit în noapte,
Și ploaia de cenușă în vânt s-a spulberat!

Cristina GHINDAR-GREURUȘ
România

SCRIU CE GÂNDESC

Eu pun și suflet și culoare
În tot ce fac și-n tot ce scriu,
Pun gingășie și candoare,
Pe placul tuturor, n-am cum să să fiu.

Mai sunt acidă uneori,
Când vreau, pot fi și urâcioasă,
Scriu ziua, noaptea, scriu în zori
Și viața-mi pare mai frumoasă.

Scriu despre fapte și-ntâmplări
Ce se petrec în viața mea.
Dacă te-ntorii sau te înfiori,
Asta e doar problema ta.

Știu, adevăru-i dureros
Și deranjează. N-am ce face
Dar nimeni nu e mai prejos.
Tu, nu citi dacă nu-ți place.

Eu scriu chiar de nu-ți e pe plac
Și nu mă tem să spun ce cred,
Îmi vin idei trăsnete-n cap,
Scriu ce gândesc fără să-ntreb.

VISURI SPUBERATE

Nestăpânite de-așteptări și dor
„A noastre visuri cad pe rînd și mor”,
Se spulberă în noapte mai ușor,
Purtate lin de timpul călător.

Mor în tăcere, nu se împlinesc
Dezamăgind pe cei ce se trudesec,
Chiar de rămân, nu se mai deslușesc,
Iar cei învinși, în urma lor privesc.

Rămân doar cu speranța că-ntr-o zi
Un alt vis li se va îndeplini.
Mai răbdători și mai atenți vor fi;
A doua oară, ei vor izbândi.

Că visul nu dispăre niciodată
Și-l vor urma cu râvnă viața toată.
Ei vor spera cu inima curată,
Convinși că se va împlini odată.

TOT AȘTEPT

„Cînd cu gene ostenite sara suflu-n lumînare”,
Mă învăluie-amintirea, disperarea-i tot mai mare
Dar mai strâng din dinți o dată și chem noaptea-n ajutor
Și mai sper că, poate, visul îmi alungă câte-un dor.

Luna e împărăteasă peste ceru-ntunecat,
Nu îi pasă de sunt trează sau plângând de m-am culcat
Și împrăștie în juru-i, cu indiferență, stele,
Lasă-n voia întâmplării toate visele rebele.

Flacăra s-a stins de mult, doar mirosul mai persistă,
Stau tăcută-n întuneric cu privirea-n lacrimi, tristă.
Tot aștept s-apari în noapte și să vii de undeva,
Să-mi spui vorbe de iubire, să-mi alini durerea grea.

Tot aștept o dimineață, să sorb roua de pe flori,
Încă mai am azi speranță să mai simt acei fiori.
Încă mai visez să pot s-alung tristă amintirea,
Să mai pot crede în vise, să îmi întîlnesc iubirea.

Tot aștept o primăvară să mai vină peste noi,
Soarele să mai răsară, să nu fie-atâtea ploi.
Tot aștept ca fericirea să mă-ntâmpine-n cărare
Și cu buze obosite voi sufla în lumînare.

Camelia BOȚ - Italia

Maria POIANĂ – Anglia

LA ÎNCEPUT DE DRUM LITERAR

Încă o poetă cucerește spațiul literar prin versul ei sensibil, prin frumoasele ei tablouri lirice, cu care ne răsfătă sufletele zi de zi.

Sunt administratorul unui site literar și am să vă vorbesc despre poeta Maria Poiană.

Născută la 5 august 1972, în satul Călărași, județul Botoșani, este al patrulea copil dintre cei nouă ai părinților ei.

Nu în zadar se spune că: „poezia s-a născut la sat”!

A frecventat cursurile Liceului Agroindustrial Șendriceni și este de profesie contabilă. La vârsta de 47 de ani a scris primele poezii. Tot la această vârstă se decide să i se alăture familiei, și pleacă în Anglia.

Purtând în suflet iubirea de condei, continuă având în lucru volumul de poezii „Îngeri și Sfinți”.

În noiembrie 2020, câștigă Trofeul „Iubirea ca o poezie”, secțiunea poem patriotic.

De asemenea, Premiul doi la Secțiunea Poezie în cadrul Ediției a 2-a a Concursului literar online „Armonii Literare” 2020, Târgu Mureș, organizat de HIFA-ROMÂNIA, în colaborare cu Biblioteca Județeană Mureș și Liga Scriitorilor Români Filiala Mureș.

Maria e un suflet sensibil, care reușește să empatizeze foarte ușor cu cel suferind. Acest

lucru reiese și din poemele scrise cu atâta patimă și pe care reușește să le îmbrace atât de frumos cu metafore de fiecare dată. Prin versul ei sensibil, autoarea ne poartă prin lăcașuri sfinte, prin ograda părintească, pe străzile locurilor natale, dar și printre astre. Ne dezvăluie mărinimia sufletului ei, când ne vorbește despre părinți. Îi putem citi, printre rânduri, frământările sufletului în ceea ce privește degradarea societății, dar și a credinței creștine. Sensibilitatea poetei reiese din fiecare vers, iubirea față de tot ce este frumos în jurul ei este nemărginită și izvorăște ca o apă cristalină din adâncul sufletului ei astâmpărând setea cititorului. Poeta Maria Poiană, este la început de drum literar, dar, ne încântă prin superbe poeme, demne de laudă. Este unul dintre poeții activi a grupului Zbor spre înălțimi, fiind cuprinsă în proiectul cu același nume, care are ca și scop lansarea poeziilor în lumea literară.

Poeta Flori Cristea, îndrumătorul literar al poetei, ne relatează următoarele impresii personale: „Maria Poiana este un condei surprinzător în spațiul literar actual. Scrie de puțină vreme, dar este clar că divinitatea i-a dăruit har. Versul ei curge frumos, este cald, catifelat. Crează imagini și povești surprinzător de frumoase. Iar faptul că alege să scrie în vers clasic, după părerea mea cel mai greu de realizat, o plasează deja alături de poeți contemporani apreciați. Veți găsi în poeziile ei metafore foarte frumoase. Crează cu ușurință povești și tablouri deosebite. Poezia ei atinge suflete și rămâne în memoria tuturor.”

Polyhymnia, muza poeziei „lirice”

Poeme scrise de Maria Poiană

A-NGHEȚAT ZĂPADA-N CERURI

A-nghetaț zăpada-n ceruri și-i e frică să mai ningă.
Că pământu-i prea fierbinte, și-i e teamă să-l atingă.
Stă sub scoarța-i să erupă, un vulcan mârșav de rele.
Magmă de venin și fiere ce cuprinde toate cele.

Sub un paltin, în grădina raiului, cu ochii-n lacrimi,
Maica Domnului se roagă spre a fi cruțați de patimi:
„Doamne, îndrăznesc să bat la poarta ta de dimineață...”
Spune Maica-n timp ce lacrimi grele-i și roiesc pe față.

„De un timp, doar cu tristețe pot privi către pământ.
Pentru tot ce văd acolo, nu găsesc nici un cuvânt.
Te-ai îndepărtat de lume. Și tot cade într-un hău.
Vino, Doamne! Am nevoie azi de ajutorul tău”.

Și cuprins de mare milă, pentru Maica cea Prea-Sfântă,
Dumnezeu, privind spre lume, cu tristețe îi cuvântă:
„Pentru care-anume lume plângi cu lacrimi și suspine..?”
Nu eu m-am îndepărtat... Ea s-a-ndepărtat de mine.

Și oricât de greu m-apasă pentru-această lume mila
Niciodată n-am să intru în vre-o casă cu de-a sila.
Lumea încă nu-i pierdută. Nu mai plânge. Nu te teme.
Pentru tot ce au nevoie, trebuie doar să mă cheme.”

Și-a plecat. Lăsând în urma-i, roi de fluturi îngeresti.
Maica Domnului, privind cum, prin puterile-i cerești,
Aripi firave de fluturi, poleite cu lumină
Nasc monade scânteinde din esența Sa divină.

DRUM LIN

Să-ți fie veșnicia liniștită,
Că mult ți-a mai fost viața chinuită.
Să-ți fie veșnicia luminată,
Că tare ți-a fost viața-ntunecată.

Pe drumul ce-ai plecat, mămică ieri,
Nu te așteaptă ierni... nici primăveri.
Doar fiul, frații, soțul și părinții
Te-asteaptă-n lumea ce-au sfințit-o sfinții.

Mă rog și-acum, cum m-am rugat mereu:
Să-ți fie veacul lângă Dumnezeu.

SUFLETE-FLORI

Pășesc cu-atâta grijă prin viață uneori,
De teamă să nu calc pe sufletele-flori.
Sunt pline de iubire. Dar firave cum sunt
Mai poposesc o clipă, adesea pe pământ.

O clipă cât o oră, o lună sau un veac.
Se strâng în cete-îngeri. Ascultă doar... și tac.
Ascultă glasul ierbii și-al vântului suspin,
Și-n liniștea-nserării, mai zăbovesc puțin.

Mai zăbovesc să vadă, din nori cum iese luna
Sau cum regina nopții, își flutură cununa
Cum stelele aprinse, pe boltă strălucesc...
Câtă splendoare-ncape, în traiul pământesc.

O, doamne! Ce splendoare! Și câtă bogăție
Privirii desfătare, ar trebui să-i fie...
Dar ce păcat că-i alta, valoarea astei lumi.
Un preț pus fără noimă, doar pe deșertăciuni.

Deșertăciuni sunt toate. -Se vor grăbi să spună
Toți cei ce-n timpul vieții, deșertăciuni adună.
Dar astea nu mă-ncântă... Și nu-mi trezesc fiori.
Lumina-n lume-i dată, de sufletele-flori.

.....
...de-aceea calc pe vârfuri, prin viață uneori.
Să pot s-ating frumosul, din sufletele-flori.
Și-n urma lor, smerită, să merg cu drag și eu
Când vor urca spre ceruri, pe scara-curcubeu.

SĂ FIE SFÂRȘIT DE IARNĂ

Nu visez la munți de aur. Că nu-mi sunt de trebuință.
Dar vreau Doamne bunătate...Multă, multă și credință.
Aurul din lumea toată cui îi este de folos
Când întreg pământul pare-a fi întors cu susu-n jos?

C-a trecut o primăvară, și o alta stă să vină
Da' nu-i chip ca să răzbată pân la noi a ei lumină.
Firavi ghiociei așteaptă calde mâini ca să-i adune.
Însă ei nu știu sârmanii câtă iarnă e în lume.

Dar nu-i iarna care-așază peste frunze fulgi de viață.
Iarna asta prinde-n gheara-i sufletele și le-îngheață.
E o iarnă sumbră-a minții si a vieții și-a fapturii
Care-îngheață bunătatea și dezgheață umbra urii.

Haide, vino primăvară! Tu, cea plină de speranță!
Dătătoare de căldură, de iubire și de viață!
Picură-ți din gene rouă peste iarna neagră-a firii
Și acoperă pământul tot, cu mantia iubirii.

Nela BOCA - România

DE CÂTE ORI...

Am îndrăznit cândva să tulbur
Cu aripa gândului băierile cerului.
A fost un zbor senin, printre stele
Rupând dezlănțuirile furtunilor
Ce-mi inundau sărat cotiturile
Drumului ce îl voiam drept.
De câte ori e nevoie de întoarceri
Să înțeleg rostuirea firească?
Câte insomnii să mai leg
De poalele lunii și câte întrebări?
De cât lut frământat în neguri
Mai e nevoie să pot zămisli
Ulcica albastră, în care
Să pot aduna rouă curată
Din izvorul blândeții inimii?
Mi-aș dori atât. O singură întoarcere!

CENUȘIU...

Să fie iarnă, am zis rugând cerul
Pentru fulgi în plus să acopere
Tot cenușiu din labirintul
De gânduri ce mă bântuie
Mai rău decât nălucile
Trecutului amnezic.
Să ningă, o zi și o noapte,
Să înghețe sticlos, amorțit
Și să mă trezesc neștiutoare,
Cu cerul limpede în noaptea înghețată
Cu stele complice clipind cuminiți
Pe zarea senină.
Să fie iarnă. Albă, fără urme de cenușiu.

RĂTĂCIND ÎN NEMĂRGINIRE

Despre „rătăcind în nemărginire”

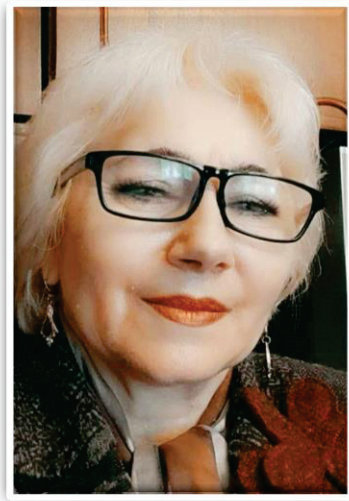
Autor, eu.

Pentru ca rătăcirile să-mi fie toate
Într-o direcție ce se vrea carte
Continui drumul meu prin vers
Și rătăcesc prin univers
În felul meu, fără pretenții
Plătind tribut și versului și vieții
Un dor de suflete senine
Printre atâtea seci, ruine!

MĂ DOARE VIAȚA...

Mă doare viața, greu și adânc!
Și strig înăbușit în suflet și plâng,
Îmi chem amintirile să-mi fie reazem deajuns
Căci viața-i acum un hohot de plâns...
Mă doare viața, nici nu pot s-o privesc!
E-un haos pustiu, nelumesc!
Mă dor culorile gri, cernite și reci
Chipuri fără zâmbete...triste și seci...
Străini... trecători cu ochi goi de culoare
Doar gri... și o tăcută, surdă, disperare...
Nu e o lume reală, Tată, îți strig!
Mă doare viața, îți zic!
Dă drumul ninsorii să acopere cenușiu
Adu în suflete bucurie și viu!
Vreau să îmi vină Crăciunul de-acum!
Să faci Tată, întunericul scrum!
Lumea mea e cu susul în jos!
Nimic nu mai este duios...
Cu inima-n palme vin și îți cer
Te uită tu, Tată... nu-i de-ajuns ger?

Ioana BOCICU - România

EU, VÂNTUL ȘI PLOAIA

Mă plimb agale și sunt îngândurată...
Nu mă-nsoțește nimeni nici de astă dată,
Întind mâinile să cuprind în brațe vântul,
Doar el mă-nsoțește citindu-mi gândul.

El vine singur, eu nu-i cer ajutorul,
Cu adierea lui vrea să-mi aline dorul,
Iar ploaia frumoasă tot vântul o aduce,
Merg cu ei alături, încotro m-or duce.

Doar vântul și ploaia îmi sărută fața,
Cum sărută roua, iarba-n toată dimineața,
Iar când furtună mare e în viața mea...
Tot vântul și ploaia îmi șterg lacrima.

Alături de ei gându-mi zboară-nsingurat,
Când ploaia s-a oprit nici n-am observat,
Văd frunzele cum tremură plutind în vânt
Și simt răceala lacrimii... pe față, șiroind.

La braț cu ei străbat acum aleea pustiiță,
De mângâierea lor mă simt vrăjită...
Mă-nsoțesc fără să le spun niciun cuvânt,
Ne plimbăm pe-alei... îi privesc și plâng.

BĂTRÂNUL ȘI VIOARA SA

La colțul străzii, așezat pe haina-i ponosită,
Un bătrânel cânta la o vioară învechită,
Pe strunele-i vrăjite, arcușul său aluneca încet,
Frumoasa-i melodie te atrăgea ca un magnet.

Era un cântec minunat ce transmitea fiori,
Amestecat cu picături de rouă culese în zori,
Un cântec de dor în care-ardea un foc nestins
Și-o curată iubire, de care-a fost învins.

Era singur... iar singurătatea-i devenise chin,
Sunetul vioarei sale îl mai liniștea câte puțin,
Încredere în viitor... de mult nu mai avea,
Iar bătrânețea... tot mai tristă și pustie îi părea.

Lângă el, cățelu-i credincios se gudura...
Îndemnând pe trecători, pomană să le dea,
Într-o pălărie veche și roasă de vreme...
Și-au strâns câțiva bănuți... întreaga lor avere.

Cât să-și cumpere-amândoi un colț de pâine,
Să-și poată duce traiul greu, de azi pe mâine,
Cu privirea-nlăcrimată, pe trecători îi privea,
Iar uneori se oprea din cântat și le mulțumea.

I-am aruncat și eu un ban... pomană să-i fie,
Căci sufletu-i rătăcitor... era asemeni mie,
Ai vrea să pleci din viață căci nu ai căpătâi...
Dar sufletul îți spune: Nu pleca... te rog rămâi!

DOR DE EMINESCU

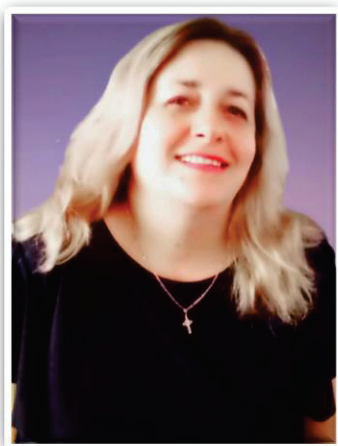
Într-o zi, spre cer, un colos s-a urcat,
Nici până astăzi noi nu l-am uitat,
A rămas doar teiul cu miros îmbietor
Si Luceafărul ce-mprăștie... atâta dor.

Codrului i-a pus pe frunte diademă,
Nouă ne-a lăsat în dar iubirea supremă,
Geniul său planează încă peste lume,
Spre iubirea veșnică să ne îndrume.

În lacul argintiu se scaldă mândra Lună,
Privită de Luceafăr, înainte să apună,
În privirea lor plutește dragostea divină,
Ce ne-a pătruns în suflet și-a prins rădăcină.

Din marea de lacrimi, stele încă mai cad,
Atingând romantic vârfuri lungi de brad,
Pe lângă plopii fără soț, mai trece a sa umbră,
Ea ne primenește... și dorul greu ne-alungă.

Versul Eminescu... și azi împrăștie iubire,
Penița lui de aur... încă ne mai scrie,
Mai răsună-n Bucovina, acel buciom anonim,
Vestindu-l pe Mihai, că încă-l mai iubim.

Mara MANOLACHE - România

CURG STELE PESTE MINE...

Cresc din adâncime oceane abisale,
se întind până la nori,
cu mâna le abate
șoaptele printre culori.
Stelele curg peste mine,
de cântecul lor adorm,
îmi fac un vis cu tine,
mănânc din seva lor.
Norii pornesc
se deschid nervoși,
înalță o scară,
drumul să fie pavat cu ceară.
E lumea mea încercată
de rouă colorată.
Pășesc pe crengile arborilor plânși,
umbra mea devine pată de culoare,
privesc la munții grei,
plini de povești cu zmei.
-Uite, cerul mă iubește!
Mi-aruncă mantie de stele,
fața lumii amuțește,
mă ridică falnic printre ele.

Luminile se agită în tremurat de vânt,
carul mare râde de acel acoperământ.

ALEGE

Privește adânc în ochii mei -
vezi cărduri de păsări dacă trec prin ei;
privește adânc în inima ta -
vezi de-i iubire sau altceva;
privește răsăritul cu durere -
să-mi spui de se anunță tăcere;
privește apusul zâmbind -
sa-mi spui arborii dacă colind.
Alege din inima ta
picătură cu picătură de iarbă rea,
arunc-o departe într-o stea,
cuvintele tale să nu ajungă la ea.
Caută jumătatea de măr înroșită
în iarba proaspăt cosită;
de vei găsi iarba amară,
o fi soarta precară;
caută prin ape limpezi
sufletul să ți-l distrezi,
chiar dacă
durerea rămâne înfiptă,
închisă într-o criptă.

Culege din tot firele de rouă,
să simți natura cum plouă.

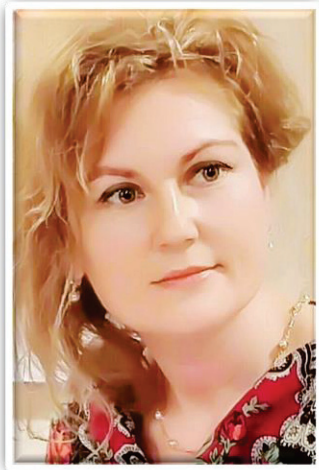
Cutremur de stele
O lume neagră se desprinde
cu rădăcini adânc înfipite
pe malul apei speriate
cu lacrima ce-ninge-noapte
pe trupul stins, deschide o lumină.

E liniștea atât de rece
pe strada mea portocalie,
doar păsările mă salută
prin vântul ce respiră greu
marginea luminii care plânge.

Noaptea urlă printre blocuri,
de dorul iernii plânge luna,
mă desfac în lac cu nuferi,
de parca apa m-ar cunoaște,
sufletul vrea sa mi-l vândă.

E cutremur de stele,
mii de petale prin vene
curg năvalnic prin mine,
răsăritul vegheză
prin fereastra care moare.

DIN HARUL LUI DUNNEZEU – Redactor Liliana ROIBU

Liliana ROIBU - România

TE-AM ALES SĂ-MI FII SUFLET PERECHE

Lasă-te pradă iubirii mele,
Întoarce gândurile cu glasul mut,
Într-un suspin de clipă
Smulsă din brațul flămând
Vino, unduioasă, până, nu îngheț
În valurile oceanului adânc,
Mi-e atât de dor să te iubesc
Hai, spune un cuvânt!
Îmi voi da viața pentru-un sărut
De petale aduse pe rafala de vânt...

Inima mea este pierdută
Ca picătura de apă în valuri,
Respir pentru surâsul tău bălai,
Clocotesc vise de aur în mine,
M-ai fermecat, cum, nimeni alta,
Ai apărut din senin cu darul iubirii;
Timpul stă nemișcat,
Setea de dragoste crește,
Sufletul tău ales,
În sufletul meu trăiește.

MIRESME DE ETER

Alerg desculță, în ieri și- acum
Scânteii de stele mă îmbată
Între cer și pământ, pe rubiniul drum
Mă agăț de-a timpului pleată.

Alerg în început și sfârșit
Te caut iubire, în raze de soare
În noapte, în zi, de neoprit
Mă pătrunzi cu fiecare răsuflare.

Mă amețești cu miresme de eter
Întregul univers e-n flăcări
Atât de frumoasă ca ruptă din cer,
O lume de patimi și line cântări.

DIN SPATELE NORILOR

Planeta-i oboistă de durere,
Cerul înroșit aruncă flăcări,
Vântul își dezbracă uraganul
Prin gândurile existenței;
Din spatele norilor hoinari,
Din mugurii de mângâieri
Înfloresc în coajă de lumină
Flori de rouă și de soare.

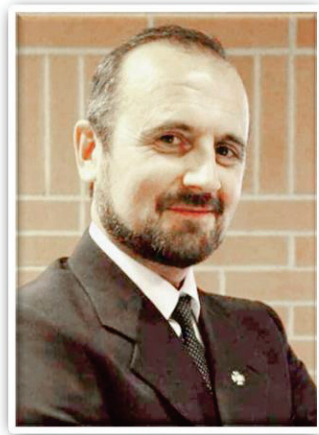
PĂRINȚI – LUMINI DE SFINȚI

Anotimpuri mustesc de-atâta viață
căci am părinții lângă mine
ca soarele îmi luminează drumul,
ca spicele de grâu îmi auresc destinul;
un câmp de flori îmi este sufletul
ce se-oglindește-n ochii lor de sfinți,
timpul vi-l închin cu lacrimi de rouă,
înalt de-a pururi iubirea de părinți;
la marginea inimii, liniștea se-așterne,
doruri se zbat în albe troiene,
sub piele se strecoară glasuri de îngeri,
cad fulgi din cer ca săruturi eterne;
copilăria s-a ascuns demult în genuni,
emoții brăzdează trupul de vremei,
cu sfințenie vă prețuiesc în infinit,
dragostea o scriu cu stele de zenit,
cu foc și apă, pe-un colț de rai
papirusul stă mărturie pe-al nemuririi plai.

PLEOAPELE NEVĂZUTULUI

Din cuibul de amintiri
Evadează-n stoluri gânduri
Focul ploii le-ntețește
Se-aude plânsul pădurii
Seceta geme-n tristeți
Pe mormanele de ceață
Ucisă-i boarea de vânt
Strânsă-n puii de lumină
Curg păcatele-n cuvânt
Se așează-n rânduri, rânduri...
Soarele fuge prin timp
Prins de coama zorilor
Poartă țipătul vieții
Se pierde în nevăzut.

Iurie BRAȘOVEANU – Italia
(Republica Moldova)

UN CER

Un cer în mintea mea răsuflă
Cu îndurare și uitare.
Lumina-ți aparține, Doamne,
Tu, ești iubire și-nălțare.

Un înger păzitor doboară
Blestemele din negrii nori,
Și stele la hotarul vieții
Mi-aprind în gând de multe ori.

Un cer în mintea mea răsuflă
Cu îndurare și uitare.
Preasfinte și mărețe Doamne,
Lumină ești și înălțare.

RUGĂCIUNI PENTRU IERTARE

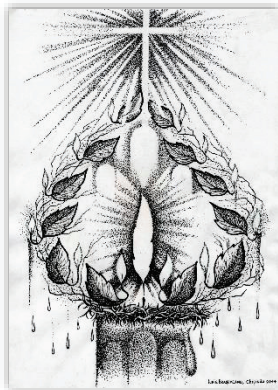
Rucăciuni pentru iertare,
Lumânări aprinse-n nopți.
Clipa este pentru viață,
Veșnicia-i pentru morți.

Scânteind apare Luna
Cu-ale negurii furtuni.
Ea pe fruntea tuturor
Pune galbene cununi.

Suflete în sânu-i galben (rece)
Se ascund de negrii nori,
Luna-i tristă când privește
La cei vii, dar trecători.

Universu-i o scipire
Ce e spulberată-n vânt,
Veșnicia-i amăgire
Pentru cei ce-s pe pământ.

Rugăciuni pentru iertare,
Lumânări aprinse-n nopți.
Clipa este pentru viață,
Veșnicia-i pentru morți.

Grafică: Iurie BRASOVEANU

RUGĂ

Rog înălțimile să-ți deie
În sufletul curat de Zee
Scipiri de amurgite stele
Și nimeni să nu îți le ieie.
Că-s ale mele.

Rog adâncimea să te cheme
C-un glas de dor uitat de vreme,
Pe-al ei întins ce totu-ncape,
Să vii spre mine mai aproape.
În ale mele ape.

Mă rog și iernii ca să-ți vie
Cu fulgi ușori din veșnicie.
Prin cernerii de furtuni divine
Eu mă îndrept mereu spre tine.
Să știi de mine.

Rog Dumnezeu să-ți scoată ceața
Din calea ce-o veghează gheața
Și liniștea ta sufletească
S-o dea cu vrerea-mpărătească.
Că e cerească.

TU, STEA

Tu, stea plăcută cu lumină,
Te rog în viața mea rămâi,
Frumoasă, caldă și senină
În miros dulce de tămâi.

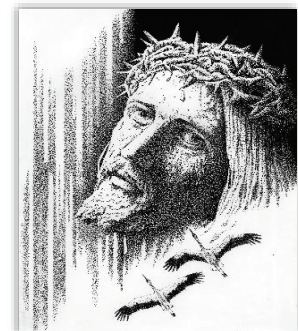
În miez de noapte m-am visat
De tine dus pe o colină,
Și-acolo tu m-ai îmbătat,
În miros cald de smirnă.

Pe frunte-mi liniștit puneai
Cunună de smicele,
Și-atât de gingaș mă priveai
Prin vii lumânările.

Plăcut eram eu legănat
De raza-ți cristalină,
Privirea ta m-a fermecat,
Preasfântă stea divină.

Spre zori închizi placerea-n tine
Și-atât de mult eu pățimesc,
Steluță-ntoarce-te la mine,
Că-n tine eu mă regăsesc.

O, ce măreț e Dumnezeu,
Căci EL mi te-a făcut lumină,
Te vreau în sufletu-mi mereu,
Preasfântă stea senină.

Violeta BOBOCEA - România

**SENINĂTATEA PERSONAJELOR LUI
MARIN PEDA**

Călin SURUPĂCEANU
un Homo Faber al timpurilor moderne
(romanul „Intrusul”)

Călin Surupăceanu este protagonistul romanului „Intrusul”, un roman „de cumpănă a apelor”, ce reunește „șuvoaiele tematice ale epicului anterior din „Moromeții” (vol. 1-2) și „Risipitorii” și formulează în nuce soluția „Marelui Singuratic” și opțiunea „Celui mai iubit dintre pământeni”, așa cum apreciază Eugen Simion în „Sfidarea retoricii”.¹⁶⁷

Acest roman e o lungă confesiune în care narațiunea alternează cu analiza și cu considerația filosofică.

„Intrusul” este romanul unui destin implacabil, al omului ce trăiește o experiență tragică. În contextul creației lui Marin Peda, romanul „structurează mitul definitoriu pentru condiția eroului său: mitul lui Icar”.¹⁶⁸

Eroul principal participă la construirea unui oraș, pleacă să construiască o lume nouă „este acel homo faber, creatorul de frumos, un erou al timpurilor moderne. Bucuria inegalabilă a lui Călin este aceea de a privi lumea de sus, de pe acoperișuri, de a se întâlni cu păsări puternice: „am văzut deodată marea de acoperișuri întinzându-se până la marginea cerului, toate liniștite și tăcute”.¹⁶⁹

Toate acestea ne duc cu gândul la prototipul legendar Meșterul Manole, cel care zidind, se zidește, jertfindu-se jertfește. Pe turla unei biserici, în infinitele siderale cerești, în aerul curat al înălțimii, tânărul vopsitor cântă ca o privighetoare, nepăsător de cea prăpastie care-l pânzește. Surupăceanu este omul care se mișcă într-un teritoriu necunoscut, nepăsător de pericolele care pot apărea, deoarece totul este plin de neprevăzut.

Nu numai Călin privește existența cu seninătate, cu o anumită veselie, cu un optimism

exagerat, dar și Ilie Moromete este la fel de senin în fața situațiilor critice, vede viața ca pe un adevărat spectacol, pentru a intra într-o criză care amenință să-l înstrăineze de sine, dar nu definitiv, deoarece găsește din nou diverse resurse de a se reabilita.

Călin are o nelimitată încredere în oameni, dar și o veselie de nedescris: „Avea un merit veselia și felul nepăsător cu care mă tratam eu pe mine însumi și pe alții”.¹⁷⁰

De pe turla bisericii, Călin ajunge fără să se gândească prea mult pe șantierul noului oraș. Viața i se pare minunată, colorată de o bună dispoziție care nu-l părăsește, nici chiar atunci când apar semne îngrijorătoare: „Mă cuprinse veselia aceea a mea care abia aștepta un prilej ca să se manifeste”.¹⁷¹

Doamna Sorana îl recomandă inginerului Dan Mihăilescu și împreună vor pleca pe un șantier în Moldova, unde va fi numit șef de echipă, cu gândul la noile edificii (trimis la școala de calificare de electricieni pentru noua uzină electrică).

Călin se reîntoarce pe șantier, urmează liceul la îndemnul inginerului Dan. Atât în cazul lui Călin, cât și al inginerului Dan a construi este împlinirea unei vocații. Destinul lor înseamnă creație - în anii '50 ei construiesc un oraș industrial; în „Evl Mediu ar fi construit probabil o catedrală, în Antichitate un for”.¹⁷²

Ei sunt adevărații creatori ai noului oraș. Neastâmpărul creator al lui Călin ține de căutarea idealului intangibil; el e un utopic romantic, iar inginerul Dan un utopic empirist. Orașul visat de Călin rămâne veșnic neconstruit, suspendat între nori și forța gândului: „Și mereu se ridica în mine cu o forță tot așa de proaspătă ca atunci, dorința vie, irezistibilă, pe care mi-o trezise inginerul Dan, de a mă duce la poalele muntelui și a construi acolo tot un oraș aerian aproape de norii nemaipomenit de frumoși”.¹⁷³

Viața pentru Călin este un prilej de bucurie - el trăiește plenar fiecare clipă, pentru că „omul trebuie să facă din clipele vieții lui o adevărată sărbătoare”.¹⁷⁴

Încă de la începutul romanului, Călin este invadat de o lumină „care era numai a lui”¹⁷⁵, semn al bucuriei, al optimismului, al încrederii în forțele proprii. Personajele prediste sunt învăluite în acea lumină benefică, binecuvântată „care ai fi zis ca e de totdeauna și niciodată nu va mai părăsi pământul”, în acel „cer fără nori și un soare fără asfințit”.¹⁷⁶

Călin ajunge să se identifice cu acea lumină călăuzitoare, protectoare, ce semnifică biruința, speranța, încrederea că totul este posibil când ești invadat de unicitatea acestei lumini: „Era o lumină undeva în spatele unei case, în spatele unui zid plin de viță agățătoare, la fel de singur și de părăsit ca și aceste acoperișuri nesfârșite și

când mi-au căzut ochii pe această lumină uitată acolo parcă de cineva din ceruri, o ființă misterioasă, din nou mi-am simțit bătaia inimii, de astă dată dulce și blândă, duioasă ca un plâns neuzit al unui copil într-un leagăn, când numai chipul lui mic se strânge și din gât suferința lui nu scoate decât un sunet care nu știi ce e, fiindcă seamănă și cu cel pe care îl scoate el când se simte bine, care topește deodată totul în tine și te face să simți că acel copil ești tot tu, dar că știi, și plânsul lui intră în tine ca al tău. Tot așa am simțit și eu în clipa aceea lungă, cum intră în mine această lumină, o dată cu gândul că eu sunt lumina aceea și că trebuie să mă duc să mi-o iau”.¹⁷⁷

Călin Surupăceanu întâlnește iubirea într-o zi, o întâlnește pe Maria, un „personaj de o feminitate misterioasă, tulburătoare și totodată, o întruchipare a mediocrității sigure de sine, victorioase”.¹⁷⁸ Maria va veni pe șantier îndemnată de Călin și se înscrie la școala de calificare pentru laborante și se angajează la rafinăria de petrol de lângă Combinatul chimic.

Se reîntâlnește cu Călin și se îndrăgostește de el, fiind și ea străfulgerată de lumina iubirii, de sentimentele pure, curate, pe care le nutrește față de acest tânăr. Maria avea „privirea scăldată în lumina dimineții; nu mă privea, dar peste chip i se vedea orbirea aceea a oamenilor îndrăgostiți, acel aer de rătăcire pe care îl au ei mereu pe chip, fiindcă nu mai văd nimic înaintea lor, decât pe omul pentru care trăiesc”.¹⁷⁹ Maria se căsătorește cu Călin; cei doi vor avea o fetiță.

Maria este femeia care „înaltă” prin iubire, așa cum Matilda, acel personaj fascinant din romanul lui Marin Preda, „Cel mai iubit dintre pământeni” va atinge sublimul în iubire alături de Victor Petrini; cu Matilda, Petrini va renaște, va avea sentimentul că lumea îi aparține și frumoasa „trecătoare” îi va fi alături toată viața, dar, din păcate, doar la început totul a fost ca într-un basm; mai târziu, totul s-a schimbat, iar lumea lui Petrini s-a prăbușit puțin câte puțin.

Dar viața ne oferă surprize neașteptate, un timp plin de dureroase surprize, un timp „viclean”, necruțător cu eroii săi. Cine ar fi crezut că veselia lui Călin se va stinge într-o zi (nu definitiv)? Neprevăzutul ne aruncă în vârtoarea vieții. Omul modern, aflat la cumpăna dintre banal și absurd este încercat pe drumul tulburător al vieții.

Nimic mai banal decât un accident de muncă pe un șantier (accidentul are o valoare simbolică, reprezintă neprevăzutul sau iraționalul, „un simbol al imprevizibilului în existența noastră”¹⁸⁰, dar ceea ce este absurd este să te simți abandonat, să te trezești singur, față în față cu o lume devenită străină peste noapte.

Nimeni nu înțelege sacrificiul pe care-l face Călin de a salva un om de la moarte și toți ceilalți îi întorc spatele, chiar ființele cele mai apropiate.

El salvează de la moarte un om ce intrase într-o cisternă inundată de un gaz inflamabil. Curajul lui Călin are urmări neașteptate: eroul mutilat fizic este ars - focul are rol purificator, dar și psihic, (va fi părăsit, abandonat de toți, orașul îl refuză.)

Nici Maria nu-i înțelege gestul. Gândirea Mariei „e pe aceeași lungime de undă cu a întregului oraș”.¹⁸¹ Maria, soția lui Călin nu-i înțelege gândurile, sentimentele, în momentul în care el săvârșește acel act eroic, așa cum afirmă Preda în „Creație și morală”: „în romanul meu, ființa cea mai apropiată de acest om și de care viața sa se leagă strâns, adică soția lui, pretinde că, în momentul săvârșirii unui act de eroism, cel care îl săvârșește nu mai iubește în clipa aceea pe nimeni, respectiv, în cazul nostru, soția si fetița”.¹⁸²

Călin, purtător al unor principii morale eterne sinceritatea, loialitatea, curajul - se vede înlăturat de niște oameni lângă care trăise un deceniu, cunoscuse viața. Înstrăinarea îl macină, îl afectează. Orice înălțare are și cădere.

În relațiile de după accidentul cu Călin, Maria devenise una dintre „vocile” orașului care sancționează prin atitudinea ei tocmai nesupunerea la normele codificate.

Ca și Catrina („Moromeții”, vol. 2) și Matilda („Cel mai iubit dintre pământeni”), Maria „știe să lovească în bărbatul prăbușit”¹⁸³, atacă echilibrul spiritual al bărbatului, îl pedepsește, pentru că nu a respectat acele convenții sociale de la început; și Maria îl „surpă” interior pe Călin, așa cum va face Matilda mai târziu cu Petrică Nicolau, în ultimul roman al lui Marin Preda.

Eroul nostru este descalificat profesional, social și moral, așa cum va fi Petrini în „Cel mai iubit dintre pământeni”, când va cunoaște eșecul pe toate planurile.

Orașul îl refuză, iar soția îl părăsește; cere să fie trimis la Viena pentru însănătoșire, dar directorul refuză și îi oferă un alt loc de muncă: paznic la biciclete, pe urmă portar-controlor. Călin nu-și mai găsește locul printre ceilalți și se refugiază în pădure, într-un spațiu benefic, ocrotitor.

Întâlnim aici motivul oniric-visul. Visează că un cățelandru este hăituit de alți câini, însoțind căruța unui găzar, dar este hărțuit, îndepărtat de drum; apariția unei vulpi care-l invită într-o poiană simbolizează invitația la o lume pe care n-o va cunoaște. Câinele este el însuși, „omul înhămat la o cauză străină, necunoscută, purtat din afară de forțe obscure”¹⁸⁴.

Acest vis îl face să înțeleagă că trebuie să-și construiască propriul drum cu orice preț, pentru că acea forță trebuie să vină din interior.

Locul lui Călin e lângă familie, lângă Maria, dar Maria îl evită și îi cere divorțul. (va urma)

Mara-Elena MATASĂ

MĂRTURISIRI

COPILUL MARA...

Numele meu este Mara - Elena Matasă și am 12 ani. Provin dintr-o familie de profesori și învățători. În 2013, pe când mă apropiam de a cincea aniversare, părinții m-au dus la Piatra Neamț (aveam atât de multă energie...), ca să urmez cursurile de canto în cadrul unui club de copii. Am urmat cursurile de limbă engleză, dans modern și modeling. În același timp, la Palatul copiilor din Piatra Neamț am urmat și cursuri de pictură. Am absolvit secția pian, în cadrul Școlii Populare de Artă a Centrului pentru Cultură și Arte „Carmen Saeculare” Neamț. De un an de zile, cochetez și cu dansul sportiv, această activitate fiind printre preferatele mele.

Am avut numeroase apariții la diverse emisiuni tv, la posturi locale, regionale și naționale: precum EST TV („Suflet de copil”; „Ești matinal”), 1TV NEAMȚ („Recreația cu Artis”), TELE M („Junior Star”), TVM („Artiști de poveste”), ETNO TV („Dor călător”), FAVORIT TV („Ora veselie”, Album distractiv.), TVR 2 („Țara lui Piticot”).

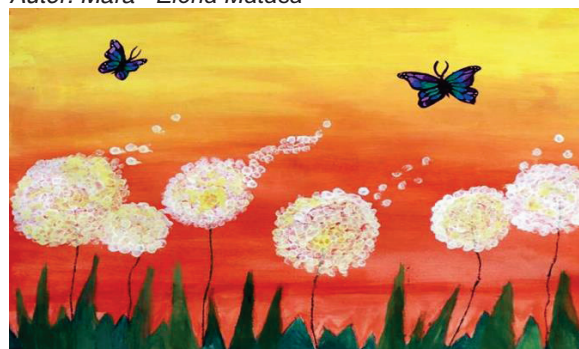
Am participat la festivaluri naționale și internaționale de muzică pentru copii, obținând diverse premii și trofee: Festivalul Național „Camena” Piatra Neamț; Festivalul Internațional pentru copii și tineret „Magico mondo per tutti”, Verbania, Italia; Festivalul Internațional „Cântec de stea” Piatra Neamț; Festivalul – Concurs Național „Spring Star”, București; Festivalul Național de Muzică „Andantino”, Buftea; Festivalul-Concurs Național de Muzică Pop „Star Melody”, București; Festivalul Internațional Volare, Piatra Neamț; finalista „Mamaia copiilor”, „MusicForKids International Festival”, Iași; Festivalul Internațional „Disney Performing Arts Stage”, Paris etc.

ARTISTUL MARA... Mă simt minunat pe scenă, la unele melodii am senzația că zbor, plutesc printre notele muzicale. Cheia sol și notele muzicale îmi sunt cele mai bune prietene, mai ales de când am descoperit tainele pianului. Când lumea mă aplaudă, îmi văd visul împlinit. Îmi plac piesele ritmate care animă publicul. Cea mai mare bucurie a mea este să fiu pe scenă să le cânt spectatorilor și să-i încânt.

ADULTUL MARA... În viitor mă văd făcând ceea ce mi place cel mai mult, muzica. Îmi doresc să devin profesoară de canto, astfel ca, din tot ce am acumulat în mulți ani de muncă și din experiența mea, să ofer copiilor. Deja fac practică cu sora mea, fiind răbdătoare, muncitoare, perseverentă, și, nu în ultimul rând, îmi plac foarte mult copii.

Autor: Mara - Elena Matasă

Ionuț UIVAROȘI - România

ROMÂNUL CE-ȘI ÎNMULȚEȘTE TALANȚII

Cu o nobile românească și conducere proprie de-a lungul Evului Mediu („au o limbă mult mai frumoasă și mai apropiată de cea dacă, mai ales maramureșenii; ei nu sunt supuși nimănui, liberi, nu slujesc până azi nici unui stăpân”, scria Miron Costin), protejat ca o fortăreață de Munții Gutâiului, Țibleșului, Rodnei și Maramureșului, și scăpat de industrializarea forțată și tragedia colectivizării comuniste, Maramureșul istoric poate oferi astăzi o adevărată incursiune în trecut, în viața țaranului român așa cum s-a desfășurat ea de-a lungul veacurilor.

Ionuț Uivaroși s-a născut la data de 14.06.1994 în satul Urmeniș, comuna Băița de sub Codru, județul Maramureș. Provine dintr-o familie creștin-ortodoxă, tatăl Marin și mama Mirela.

Clasele I-VIII le-a făcut la Școala Gimnazială Băița de sub Codru, timp în care a făcut parte din ansamblul „Mugurii Codrului” din comună, instructor fiindu-i vrednicul de pomenire Aurel Petran (Ucu).

În cadrul ansamblului a fost solist și dansator timp de 10 ani. La vârsta de 6 ani a cântat prima dată pe o scenă cu public, la Cehu Silvaniei, obținând diploma de excelență din partea organizatorilor. La terminarea clasei a VIII-a a urmat cursurile Seminarului Teologic din Baia Mare, timp în care a studiat și canto popular la Școala Populară de Artă „Liviu Borlan” din Baia Mare, având ca profesoară pe doamna Regoș Voichița.

La vârsta de 16 ani a înregistrat primele două piese „Eram mamă într-o lună” și „Mama mândru' m-o' făcut”. În anul 2018, la vârsta de 24 de ani, a înregistrat primul album, intitulat „Codrule Măria ta”. Albumul cuprinde 12 cântece autentice personale din zona codrului de Maramureș. Lansarea albumului a avut loc la Casa de cultură din Zalău, având alături un număr mare de colegi artiști, precum: Crina Horincar, Viorica Haiduc-Bote, Rafila Bărbos, Hermina Marc-Iluț, Voichița Nemeș-Andreica, Dănțăușii din Cuța, Radu Arcălean, Georgiana Pop și mulți alții. Spectacolul a fost prezentat de Măriuca Verdeș.

După acest prim album, au urmat cuvinte de laudă și de îmbărbătare, lucru ce i-au dat curajul pentru alte două albume de colinde și două de pricesne, în care s-a ridicat slavă Lui Dumnezeu pentru toate darurile cu care a fost înzestrat.

Melodia „Zis-o mama să mă-nsor” este una din melodiile compuse de Ionuț Uivaroși, versurile, de asemenea, aparținându-i. Personal a afirmat că această piesă este una adecvată vârstei lui.

Această melodie din albumul intitulat „Codrule măria ta”, a atins apogeul succesului tânăului interpret de muzică popular, Ionuț Uivaroși.

Tot din acest album fac parte încă 12 melodii. Printre melodiile care mai sunt în acest album menționez: „Viață, viață trecătoare”, „M-am născut într-un sat mic”, „Faceți-ne-n șura larg”, „Avem o comună mare”, „Codrule la umbra ta”, „Bade de drăguța ta”, „Trageți-vă latureni”, „Jale-i pare codrului”, dar și multe altele. Albumul „Codrule măria ta” a fost făcut împreună cu Vladuț, un coleg de liceu al lui Ionuț Uivaroși.

În anul 2019, în data de 14 iunie, a organizat în satul natal, Urmeniș, un spectacol aniversar 25 de ani de viață și 10 ani de cântec popular. Spectacolul a fost prezentat de doamna Ana Hossu și un număr mare de colegi.

În prezent, Ionuț Uivaroși se ocupă și de

organizarea de spectacole de caritate.

De-a lungul carierei a participat la numeroase concursuri și festivaluri din țară și străinătate, adunând peste 100 de diplome și multe trofee din partea organizatorilor. Până în prezent, din anul 2020, este angajat la Parohia Ortodoxă Română Vicea, cu hramul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, avându-l ca preot paroh pe părintele Bocicorec Vasile, iar prim-epitrop fiind domnul Vasile Moldovan.

Din luna martie 2020, este solistul formației Frații Toma. Formația, înființată de Ionuț Uivaroși, este alcătuită din Toma Ionuț Cristian născut la data de 04.09.1997, care din anul 2020 este și cel mai tânăr vice-primar din județul Maramureș, alături de distinsa domoană primar Buda Cristina, din comuna Lăpuș, Maramures. Fratele său mai mic Toma Bogdan Nicolae născut la data de 16.12.1998, proveniți din părinții Viorelia și Nicolae Toma. Lenard Marian, născut la data de 8 aprilie 2000, din părinții Viorelia și Emil Lenard din Suciul de Sus și Larisa Pop, născută la data de 28.07.2000.

Frumoasa colaborare a început în primăvara anului 2020, când i-am contactat pe băieți, pentru un eveniment. În urma acestui eveniment, au urmat alte noi colaborări și evenimente la care am participat alături de Frații Toma și formația.

Formația este compusă din Ionuț Uivaroși, solist

vocal; Larisa Pop, solistă vocală; Ionuț Toma, vioară; Bogdan Toma, orgă și acordeon și Marian Lenard sax și taragot.

Alături de frații Toma a decis să realizeze un album intitulat „Daruri musicale”, împreună cu mai mulți artiști precum Ștefan Hrușcă, Vlăduța Lupău, Ionuț Dolănescu, Carmen de la Salciua, Maria Ciobanu și mulți alții.

Pe viitor, în ceea ce privește activitatea muzicală, pregătesc un nou album, care va fi intitulat „Din Codru pân' la Lăpuș”, care va cuprinde mai multe melodii din Țara Codrului și Țara Lăpușului.

Atât Ionuț Uivaroși din zona Codrului, cât și Frații Toma din Țara Lăpușului, se străduiesc ca Maramureșul să nu uite că are mai multe subzone folclorice și că vor duce cântecul și tradiția mai departe.

În încheiere, Ionuț Uivaroși alături de Frații Toma, au transmis un gând bun tuturor cititorilor revistei Amprentele sufletului și fanilor de pretutindeni, încheind cu „Să bem palincă de prune, ș-apoi mama ei de Lume!”.

Andreea-Ștefana MITROFAN
România

UNIȚI PRIN CREDINȚĂ

Credința este unul dintre cei mai puternici lianți din lume, cunoscuți omului pe parcursul istoriei umanității. Prin credința în ceva, oamenii se deschid unul față de celălalt și conlucrează pentru realizarea scopului propus de credința respectivă. Credința are capacitatea de a-i uni pe oameni într-un ideal comun, de a le da puterea de a depăși împreună greutățile pe care viața li le pune înaintea. De aceea, credința unește familii, popoare întregi, ajutându-i să-și armonizeze propriile viziuni despre viață, să se accepte unii pe alții.

Un exemplu dintre cele mai cunoscute în lume în acest sens este credința ortodoxă, adusă în lume de către Mântuitorul Hristos, Care S-a întrupat pentru neamul omenesc, a suferit pe Cruce pentru oameni și pentru mântuirea lor. Pentru a vedea rodul credinței adevărate, putem să urmărim două evenimente din istoria omenirii: făurirea Turnului Babel și întemeierea Bisericii.

La începutul neamului omenesc, ne spune Biblia, oamenii au vrut să construiască un turn până la ceruri. Această idee nu a fost bineplăcută lui Dumnezeu, pentru că oamenii voiau să construiască acest turn din mândrie și pentru a-L mânia pe Dumnezeu și a-l arăta cât sunt ei de puternici și de iscușiți. Cam ca oamenii din ziua de astăzi, care au renunțat de mult la Dumnezeu și au proclamat atotputernicia științei și tehnicii, cu care cred că pot să se înalțe la ceruri ca nesăbuiții din primele zile ale omenirii.

Dumnezeu, ne spune Biblia, S-a supărat pe oamenii nesăbuiți și le-a amestecat limbile, în așa fel încât să nu se mai înțeleagă unul cu altul. Nu numai limbile li le-a amestecat, ci și cugetele, iar oamenii au început să se certe, au surpat turnul pe care l-au construit împreună și s-au risipit în lumea largă. Au trăit așa până la venirea în lume a

lui Hristos. Acesta a trimis în lume Duhul Sfânt, Care să îi adune pe oameni din nou într-un singur cuget, însă de data aceasta la slujirea lui Dumnezeu, nu la înfruntarea Lui. Așa a apărut Biserica creștină în istorie. Tot Biblia ne spune că în prima zi a istoriei Bisericii, Duhul Sfânt S-a pogorât peste Apostoli și a suflat asupra lor, iar aceștia au început să vorbească în limbi, tocmai pentru a se arăta că Dumnezeu a ridicat de deasupra neamului omenesc blestemul pe care l-a pus la început, când a amestecat limbile. La Pogorârea Duhului Sfânt, fiecare dintre cei care erau în Ierusalim își auzea propria limbă și înțelegea în propria limbă ce spuneau Apostolii, pentru că toți aveau același cuget: toți doreau să îl cunoască pe Dumnezeu Cel adevărat și să devină copii ai Acestuia, adică creștini. Astfel, credința a unit de-a lungul secolelor popoare întregi, continente întregi. Cât timp a dăinuit credința cea adevărată, oamenii au fost uniți și au trăit în pace. Când în lume au apărut credințe mincinoase, pacea de până atunci s-a transformat în tulburare cumplită. Pentru că fără adevăr nu există credință, iar fără credință oamenii nu mai au niciun liant care să îi unească.

O credință mincinoasă este neputincioasă, pentru că nu izvorăște din Dumnezeu, ci din mințile oamenilor, iar credințele în lucruri omenești au soarta a tot ce este omenesc: apar, se dezvoltă și pier. Numai credința pe care o insufflă în sufletele oamenilor Duhul Sfânt este puternică și veșnică, pentru că ea este Adevărul de viață dătător.

O familie cu părinți credincioși va avea copii cuviincioși, cuminți, serioși, cu dorința de a face ceva în viață. O familie care nu se întemeiază pe credința în Dumnezeu nu va avea binecuvântarea Acestuia și nu se va dezvolta așa cum se cuvine. Mai devreme sau mai târziu

asemenea familie se destramă.

O societate care are la bază credința în Dumnezeu, credința corectă în Dumnezeu, se dezvoltă armonios și este foarte puternică. Așa a fost societatea bizantină de până la căderea Constantinopolului. Lumea este plină de realizările acestei societăți. Operele teologice și de artă pe care le-a creat această societate au rămas ca model pentru generațiile noastre.

Așa a fost și societatea din țările noastre românești de până de curând. Oriunde ne ducem prin țară admirăm creațiile artistice ale acestei societăți creștine create și susținute prin dreapta credință. Cum altfel ar fi putut un voievod al unei țări mici cum este Moldova sta în fața celei mai puternice armate a vremii timp de patru decenii, dacă poporul său nu ar fi fost unit de credință? De credința în Dumnezeu, din care izvorăsc dragostea de țară și de cei de același neam și, mai ales, de aceeași credință.

Trăim o epocă în care credința nu mai este pusă în valoare. Ea dispare încet-încet și din sufletele unora care merg la biserică regulat. Generații întregi sunt crescute în dispreț față de credința în Dumnezeu, în adorarea unor lucruri lumești fără nicio valoare, care nu pot aduce decât dezbinare în societate.

Privim cu tristețe și cu disperare cum popoarele noastre dispar încetul cu încetul, locul lor fiind luat de o adunătură de oameni nivelați cultural și spiritual, care nu cred în nimic, sau, și mai rău, au, fiecare dintre ei, propria credință, în propriul set de valori. Ce viitor poate avea asemenea lume? Niciunul.

Dacă pe oameni nu îi mai unește Același Dumnezeu, Singurul în stare să spargă barierele egoismului personal și să vindece sufletul fiecăruia, atunci automat îi unește aceeași mentalitate lumească lipsită de lumina Duhului Sfânt.

După ce de vreo sută de ani L-au izgonit pe Dumnezeu din viața lor, oamenii contemporani au reluat construcția Turnului Babel de acolo de unde l-au lăsat nebunii de la începuturile istoriei. Lumea întreagă este acum un amestec de dorințe pătimase, de ură și indiferență, de necredință și idolatrie. Unii o numesc cu un termen inspirat din numele turnului de la începuturi: babilonie.

Nu e de mirare că una dintre cele mai sugestive clădiri din lumea contemporană, Parlamentul Europei, este modelat după aspectul fostului Turn Babel din Antichitate.

Într-o asemenea lume, păstrarea credinței și a unității care se naște între oameni prin credință este din ce în ce mai greu de realizat. Dar nu imposibil, pentru că ceea ce este cu neputință la oameni nu este cu neputință la Dumnezeu. Hristos ne spune și acum: „Iată, Eu stau la ușă și bat”.

Andreea-Ștefana Mitrofan

Andreea este elevă în clasa a IX-a, Colegiul Național „Gheorghe Asachi” Piatra Neamț. Este membră în Cercurile: „De vorbă cu Dumnezeu”, „Teatru Folcloric-Tradiții și obiceiuri strămoșești”, „Clubul de lectură”. De asemenea, membră „ASCIOR” și „TINERI ÎN ACȚIUNE”.

Cântă de mica. Talentul i-a fost descoperit în clasa I.

Când am cunoscut-o, spune doamna profesor Liliana Roibu, în clasa a V-a, cânta deja, fără să fie pregătită de un profesor de canto.

«Am descoperit în Andreea, copilul responsabil, dăruit, iubitor de frumos, ascultător, dornic să studieze muzica. Cu timpul a început să cânte și la chitară.

Cu trecerea anilor a căpătat încredere deplină și curaj în propriile puteri, gustând din frumusețea scenei, din roadele multiplelor premii naționale și internaționale, atât individual, cât și în cadrul ansamblurilor, grupurilor și cercurilor pe care le coordonez, implicând-o în multe și importante proiecte naționale și internaționale, la evenimente deosebite.

A cântat cu mine în concrete. A fost jurizată de mari artiști, actori și folcloriști.

Este solist premiat - Grupul Folcloric „Floare de lotus”, corist, solist - Corul „Florile Reginei”; de asemenea, membră în Trupa „DREAMS”.

Este un elev pe care l-am acceptat cu drag în pregătire, descoperindu-i harul, talentul nativ, dragostea pentru Dumnezeu și oameni, pentru costumele tradiționale, valorile naționale, dorința de a învăța să cânte corect, să înțeleagă muzica, de a scrie, de a picta, de a transmite stări, de a ajuta, îndrumând-o pe o cale deloc ușoară, care implică muncă permanentă, ca să devină ea însăși un bun maestru.

I-am rezervat piese dintr-un vast repertoriu, abordând genurile folclorului ocazional și neocazional, de factură cultă, stiluri în muzica ușoară, arta teatrală, lectura, scrierea, pictura, dansul.

A adunat un palmares bogat, dar continuă să studieze. Ne vom mai întâlni cu adolescenta cu zâmbetul cald și ochii de lumina, și în următoarea ediție, unde o vom cunoaște prin intermediul propriilor istorisiri».

Ioan-Marian ACATRINEI
România

Născut la data de 15 august 2000, în orașul Târgu Neamț. Este fiul Mariei și a lui Dinu Acatrinei din Rădeni, comuna Păstrăveni, județul Neamț. Absolvent al Colegiului Național Ștefan cel Mare, Târgu Neamț, în prezent student psihopedagogie Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Membru activ de ani buni, la Cluburile De vorbă cu Dumnezeu, Teatru folcloric- Tradiții și obiceiuri strămoșești, proiectul *TINERI ÎN ACȚIUNE*, Clubul de lectură, coordonate de prof. artist Liliana Roibu, activează, și ca solist, corist, purtător de cuvânt, participă în diverse activități culturale, umanitare, membru ASCIOR. A debutat în literatură, în publicații, în anul 2018, a participat la concursul **BUCURIA DREPTULUI DE A FI COPIL** Ediția a II-a, unde a obținut Premiul I. Tot în același an, s-a remarcat prin participarea la concursul Copilul în lumea cuvintelor Ediția a IX-a finalizând acest proiect cu Premiul I. Ioan – Marian excelează și în cadrul Concursului Internațional Tradiții și obiceiuri de iarnă pe ulița mea prin realizarea filmulețului Cusături Românești, obținând Premiul I, iar la Festivalul Internațional de Poezie Odyssey 2019, secțiunea de Tineret, a obținut Certificatul de recunoaștere pentru sprijinul în serviciul Culturii și umanității. A participat și la ediția a III-a a concursului **BUCURIA DREPTULUI DE A FI COPIL**, unde a obținut Premiul I. Anul acesta participă și la Concursurile internaționale „Elogiul iubirii” și „Eleganța iubirii”, secțiunea Poezie, care sunt în desfășurare, se așteaptă rezultatele. Îl întâlnim în paginile revistei Mărturii maramureșene, acum, și în revista Amprentele sufletului, la rubrica Din harul lui Dumnezeu. Are în lucru un volum de poezii și participarea la Antologia Tineretului.

Totodată, Ioan-Marian își valorifică talentul și în arta vizuală, prin obținerea Premiului al III-lea, la concursul Trecutul - curiozitatea și nostalgia

viitorului cu lucrarea ce poartă titlul Colajul Idealului și sacrificiul secret. Tânărul se remarcă și prin activități de voluntariat, ajutând la coordonarea Taberei Prieteniei Ediția I din parohia sa.

Se remarcă, și în domeniul muzical, cel mai important premiu al său, fiind acordat la concursul *VIN FLORIILE CU SOARE ȘI SOARELE CU FLORII*, Premiul I, solist vocal, din anul 2014, și tot Premiul I, în cadrul Grupului Tradițional Toporașul. Tânărul dorește să promoveze tradițiile, așa cum le-a moștenit de la bunicii Elena și Stelian (cântă la fluier și caval...la acordeon cântă și tatăl), așa cum a fost educat, preluând folclorul autentic, de la mentorul prof. artist Liliana Roibu, căruia, nu uită să-i mulțumească: „Vă mulțumesc din tot cugetul meu, că mi-ați oferit ocazia de a primi lecții de canto, de la dumneavoastră, m-ați ajutat să-mi construiesc un caracter în umbra artei, mi-ați deschis apetitul pentru frumos, creație, condei, fotografie, încurajându-mă chiar din primele clipe, susținându-mă mereu, implicându-mă în decursul anilor în diverse programe. Tânărul autor afirmă cu seninătate: Tradiția este identitate. Dacă tradiția dispăre, dispăre și identitatea. Nu oblig să ne întoarcem la trecut în totalitate, ci doar să îi facem loc trecutului să ne ghideze în a face bine”.

UN ULTIM DANS, DRAGĂ!

Am deschis cutia ce a eliminat o lume,
Am fost avertizat, că acestea, nu sunt glume,
Am reușit să realizez un haos pe pământ
Nu te va putea salva nici un lucru sfânt.

lădă e deschis, eu te invit în el,
Cu inima ce sângează un pic altfel,
De cuvânt tăios și plin de suferință,
Îți citesc pe față lacrima de neputință.

Nu plânge, e tardiv și fără rost,
Nu mai este nimic din ceea ce a fost,
Iubirea-i agățată-n colț de Olimp
E vina ta, nu ai făcut ceva la timp.

Poarta Infernului ți-e deschisă, acum
Miroase a suferință, necaz și tutun,
Lanțurile pergamentelor închise te leagă
De ultimul dans, în templul inimii, dragă!

REGELE DE GHEAȚĂ

Tu vii și-mi ceri un simplu dar,
Tu știi că inimă nu am
Mai bine pleacă, fugi departe
Pe ale gândurilor șoapte.

Nu sunt un simplu muritor
Eu făuresc recele izvor,
Și te invit, iubita mea
Să guști tu, singură din ea!

Nu înțelegi, dulce iubită
Că-s o statuie neclintită,
Și tot ce trebuie să știi,
În mine e viscol, când vii.

Nu sunt Steaua Nordului,
Nu-mi înclin coroana focului,
Atinge-mi cu buzele a mea față
Simți? Sunt regele de gheață!

CEASUL TREI

Aduc o aripă de noapte
Să te învăluie-n uitare,
Îți cer o tristă mângâiere
Ca să te simt și în trădare;
Uciși am fost pe pat de rouă
Cu ale sărutării lame
Ce a deusolat lumina,
Ce a distrus țări și hotare;
Iar demonul din tine, femeie,
A reușit să mi se închine
Cu trupul dezgolit și negru
Cu a sa amețitoare unduire;
Că mi-ai cântat cu glas de mierlă
Ca să mă ademenești cu vraja ta,
Dar nu uita, dragă șerpoaică,
Mă voi înfășura în pielea ta, cândva!

JOCUL CU FOCUL

Hai să ne jucăm cu focul
Și să ardem tot ce-i rău,
Hai să ne jucăm cu focul
Să simt iar, parfumul tău!

Hai să ne jucăm cu focul
Ca să nu ne plictisim
Hai să ne jucăm cu focul
Și să, nu ne mai oprim!

Hai să ne jucăm cu focul
Pentru simplul fapt, că doare
Hai să ne jucăm cu focul
Să vedem acesta moare?!

Hai să ne jucăm cu focul
Inima-mi ca jarul arde,
Hai să ne jucăm cu focul
Și-n iubire ne vom pierde!

INIMĂ DESENATĂ

Desenăm cu sufletul
Plin de pură iubire
Două inimi în una
Pulsând de fericire
Te-aduc în brațe cu iubire
Și o dorință neuitată...
Simt privirea ta de foc
Ce inima-mi străpunge
Cu sărutul ce mă strânge,
Și mă prinde-n frumos joc.
Se risipește tot fumul
Din gura lumii cea hidoasă
Ne îmbrăcăm cu dragostea
Sub bolta cerească
Dispară toată durerea
Ce unii ar oferi-o...
Desenez cu tine inimi
Strălucesc atât de viu
Te iubesc, tu mă iubești
Cu jar încins, eu scriu.

CURCUBEU ÎN ALB ȘI NEGRU

Adun culori și cer de marmură,
Sentimente albe și negre murmură
Îți cânt până dezlănțui o furtună,
Fiori aleargă spre marea nebună.

Aleg să-mi construiesc palatala,
Aleg să nu îmi vând cenaclul,
Aleg să nu îmi pese de nimic,
Aleg să mai iubesc un pic...

Aleg să mă iubesc pe mine,
Aleg să gust din fericire,
Aleg să plâng când pot și vreau,
Aleg în brațele tale să stau.

Tu ce alegi, iubite om?
Dulceață sau amar din pom?
Curcubeul înmiresmat?
Albul negru grizonat?

NOI

Am venit să-ți aduc în dar soarele și luna,
Îți jur iubire acum și pentru totdeauna!
Am ales să scriu povestea noastră de iubire
Cu penița înmuiată în a cerului privire.

Am alergat după o iubire purificată,
Iar soarta mi te-a oferit, gingașă fată!
Îți dau aripile mele, să poți zbura
Spre mine mereu, aducându-mi căldura!

Am ales să îți ofer colțul de rai,
Primește cheia inimii, deschide, hai!
Pășește pe coridoarele palatului de iubire,
Lasă-ți parfumul de nespūsă fericire!

**UN CREZ INTRISEC
FĂRĂ DUMNEZEU, NIMIC NU EXISTĂ**

Elena Laura Căliman s-a născut în Italia la Monterotondo, unde a locuit timp de 6 ani jumătate cu familia. În prezent, trăiește în satul Ruseni, comuna Borlești, județul Neamț, este elevă în clasa a V-a, la Școala Gimnazială "Ioan Grigore Teodorescu" din aceeași localitate.

Face parte din ansamblurile școlii, a urmat cursuri de chitară, a fost membră al ansamblului „Mugurașii Roznoveni.” A participat la diferite evenimente, concursuri, merită de amintit aici, "Dansând Cu Fulgii De Zăpadă", unde a obținut Premiul III, aflându-se pentru prima dată pe o scenă, cu juriu, zi care i-a marcat, de altfel, atât de frumos viața. Un alt festival important la care a participat cu succes este „Danubius” din Cernavoda, Premiul I individual și Premiul II - duet. A primit Premiul de excelență la Festivalul „Cânt Și Joc Pe Plai Dobrogean” de la Eforie.

A filmat pentru emisiunea „Vatra Cântecelor Noastre” Etno TV, realizatoare Doina Mirea. Apariții are, și la Radio Iași. Participă în diverse evenimente.

Frumoasa româncuță, talentată, ambițioasă, de numai 11 ani, ne mărturisește că, dorința cea mai mare era să ia lecții de canto, pentru că, simțea în adânc, că poate mai mult. lucru care s-a și întâmplat:

„Când m-am întors de la mare, mi-am dat seama că pot mai mult, că vreau să studiez canto. Atunci, mama mi-a spus că, trebuie să aleg între dans și canto, pentru că, nu ne putem permite ambele. Am decis să iau lecții de canto.

Atunci, mama mi-a spus că, trebuie să aleg între dans și canto, pentru că, nu ne putem permite ambele. Am decis să iau lecții de canto. Cum nimic nu este întâmplător, domnișoara Daiana Ana Vinca a apărut ca o lumină în viața mea, ca o binecuvântare de la Dumnezeu. Am început timidă și cu ușoară frică, însă, cu sprijinul părinților și al bunicilor mi-am găsit curajul. Era totul nou pentru mine. După o lună de cursuri, m-am înscris la Festivalul Cântec De Stea, unde am obținut Premiul I și un Premiu special. Au urmat: Mama Mea, O Eternă Primăvară, Premiul I,

**Elena-Laura CĂLIMAN
România**

Trofeul categoriei la concursul Ziua Zâmbetului De Copil și Premiul special Radio Iași, Trofeul de categorie la Festivalul Concurs Copilăria-UN POEM și multe alte premii la concursurile online, Trofeul la Concursul de colinde, unde am interpretat acapella Ler măruț, verde brăduț din repertoriul doamnei Liliana Roibu, care îmi este și profesoară de muzică. Pot spune că sunt un copil norocos. Cele mai importante premii pentru mine sunt oamenii minunați pe care îi întâlnesc, prietenii noi și experiențele de nedescris. Anul trecut, m-am alăturat proiectului de suflet, un concert pentru copii cu nevoi speciale, l-a care am dăruit o mică parte din mine, cântând.

Doresc să am o melodie proprie, să cânt despre locuri, oameni și doruri, despre satul meu mirific ce șerpuiește prin poale de munte, cu bucuria, speranța, credința în Dumnezeu.

Bunicii m-au învățat că, fără Dumnezeu, nu există nimic în această lume, cu siguranță au dreptate. Am început să cânt și în biserică. Acolo, îngerii sunt mai aproape de noi și sufletul nostru de Dumnezeu.

Plimbările prin natură mă fac să mă simt cel mai fericit copil de pe pământ.

Ador să petrec timpul cu mama, mai ales, atunci când îmi coase iile pe care le port cu mândrie. Deși, nu stiu încă, să cos, știu, cât de mult muncește, punând suflet în toate motivele realizate, pentru a-mi împlini visele.

Îmi place ceea ce fac, și sper din tot sufletul să ajung pe cele mai mari scene alături de artiști renumiți. Să pot bucura inimile oamenilor. Pentru că, în spatele tuturor premiilor sunt ore de muncă, sacrificii din partea părinților, multă răbdare și dăruire din partea domnișoarei profesor de canto, profesionalismul, căldura, înțelegerea, tuturor acelor care îmi călăuzesc pașii spre calea succesului, Mulțumesc tuturor, nu în ultimul rând, părinților, bunicilor, fără de care, nu aș putea gusta din aceste trăiri dincolo de cuvinte. Cu ajutorul bunului Dumnezeu, cu credință și cu iubire vom ajunge acolo unde ne dorim.”

Roberto-Juan HELMIGEANU
România

PREMIILE, O RECOMPENSĂ PENTRU SUFLET

Roberto Juan HELMIGEANU s-a născut într-o splendidă zi de toamnă, la 9 octombrie 2002, în Spania, la Valencia. Este fiul lui Geoni și Nadia Florentina Helmigeanu, elev în clasa a XII-a - Muzică, la Liceul de Arte „Victor Brauner” din Piatra Neamț.

Studiază pianul și canto clasic de 12 ani. Este membrul formației ShowBand Piatra Neamț, solist și clape, alături de fratele Florin- solist și tatăl-solist și clape, coordonatorul Formației, în cadrul căreia, abordează mai multe stiluri în muzică.

Poate anotimpul, poate țara în care a venit pe lume, poate cei 7 ani trăiți în acele locuri și armonia familiei, au contribuit la construirea caracterului și personalității. Este mereu într-o comuniune cu natura, îi plac drumețiile, toamna lui Bacovia, să lege prietenii. Firea romantică, veselă, deschisă i-a adus mereu oamenii minunați alături. Lubește sinceritatea, își dorește să poată fi un sprijin pentru cei care au nevoie de susținere. Roberto Juan este un adolescent

căruia îi place modestia, deși simplu aparent, el este complex, complexitatea fiindu-i dată de studiul intens al muzicii, de talentul și harul de la Dumnezeu. Plin de iubire, curajos, optimist, perseverent, atinge acel prag al divinizării muzicii. Studiază din pasiune, dăruiește frumosul, aduce bucuria și căldura în suflete.

Câștigător al numeroaselor Premii 1,2,3, toate ca o recompensă a măreției sufletului, a studiului profund și dorinței de a face pe fiecare, de la mic la mare, să rezoneze odată cu el. După trei luni de studiu canto clasic a reușit să obțină Premiul 3 și Premiul 1 la canto popular.

Pianistul Roberto Juan Helmigeanu, afirmă, cu o sinceritate debordantă, cu o sensibilitate aparte: „Sunt sigur că, nu neapărat premiile reflectă munca asiduă, ele vin ca o recompensă pentru suflet. Nu sunt un împătimit al premiilor sau distincțiilor, cu atât mai mult, îmi place să aduc fericirea, starea de bine, să pun umărul în a sprijini, ajuta prin implicarea mea în programele de voluntariat. Am participat la multe acțiuni în cadrul Asociației Născută Înger Piatra Neamț, fiind eu, însumi, unul dintre voluntarii îngerilor care au luptat pentru multe vieți omenești, pentru schimbarea destinului celor aflați în dificultate.

Să fii voluntar înseamnă să oferi timpul, energia și abilitățile tale unei organizații caritabile, fără a

avea așteptări financiare.

Să fii voluntar înseamnă să ai puterea de a schimba lumea, să ai provocări, realizări și un sentiment inegalabil de împlinire. Schimbarea începe cu tine! la atitudine! Fii mai bun! Luptă pentru ceea ce crezi și vei avea câștiguri nebanuite. Voluntariatul îți oferă șansa de a te descoperi sau redescoperi.

O astfel de experiență e una complexă, dinamică, cu perioade în care simți că este posibil să privești neputincios, cum proiectul la care muncești se prăbușește din cauza celor care, nu mai cred în altruism, în necesitatea de a face bine, de a întinde o mână de ajutor celor care, nici nu mai îndrăznesc să sper. Totul ține de tine, de ceea ce îți dorești, schimbarea ești tu.”

Roberto Juan este corist și solist de strană la biserica unde merge, a descoperit în muzica psaltică și laică o frumusețe dincolo de cuvinte, pacea lăuntrică, Sinele.

Cântă pentru oameni, pentru îngeri, pentru Dumnezeu. Simte, trăiește liniștea divină, în lăcașul sfânt se regăsește atunci, când fruntea îi este împovărată de gândurile și suferința oamenilor din jur.

Cântând cu vocea și la instrument, el oferă crâmpete de lumină, picuri de mângâiere, clipe de bucurie. Din a trăi frumos și a dăru, face artă. Adoră să vadă pe chipuri fericirea, zâmbetul, speranța.

Artistul, omul, adolescentul, copilul care are visuri, dorințe și idealuri, crede cu tărie în forte-le proprii, în Dumnezeu, în împlinirea unui mare vis, acela de a fi student la Conservator, apoi, i se vor împlini toate pe rând.

„Sunt optimist! Știu că, tot ceea ce îmi doresc se va îndeplini. Dumnezeu mă iubeste, am o familie minunată care îmi oferă sprijin necondiționat.”

În anul 2020, în cadrul Galei ambasadorilor nemțeni, Roberto Juan HELMIGEANU a fost nominalizat la categoria Tineret și voluntariat.

Cu această ocazie, ziarul „Piatra Neamț.ro”, consemnează: „Pasionat de artă și elevul Liceului Brauner din Piatra-Neamț, are totodată înclinația naturală și sufletească pentru ajutarea semenilor care nu au avut șansa unor posibilități de afirmare social firească și normală.

Se implică activ în activități de voluntariat și acest domeniu este acela care îi dă încredere și îi permite să se afirme cu tot potențialul personal și să acorde un timp important pentru ceilalți.”

SATUL ROMÂNESC DE IERI ȘI DE AZI – Redactor Nadia LINUL-URIAN

Nadia LINUL-URIAN
România

POVEȘTI DIN SAT:
RĂTĂCEAM ÎNTR-O GRĂDINĂ

Chipul frumos al mătușii mai lăsa să se vadă, la cei 80 de ani ai săi multe din trăsăturile frumoase ale femeii blânde, vesele și bune la suflet... Împăcată cu Dumnezeu.

- Auzi, mătușă Anuță, cum era mai demult, când umblai dumneata la colindat? Mai știi?

- Auzi, eram copii și așteptam Crăciunul, cu atâta drag! În ajun, ne îmbrăcam cu ce aveam – că nu puneam mare preț pe haine – și porneam la colindat. De cu seară. Da', întâi porneau feciorii, înaintea fetelor. Zicea că feciorii aduc noroc la casă și nu pagubă, asta știam. Trebuia să intre în casă înaintea fetelor. Umblam prin tăt satu', până ne săturam. Luam trăistuțele pe umăr și colindam din casă în casă. Atâta așteptam să mergem la colindat! Căpătam mere și nuci. Numai la domnu' învățător primeam cozonac. Bun! Frământat cu stafide multe, gros! La tăți ne dădea. La domnu' și la neamuri apropiate. În rest, mere și nuci.

Prindeam curaj și umblam câtu-i satu' de lung. Colindam așa: „Rătăceam printr-o grădină / Florile dalbe / Mă-ntâlneam cu o albină / Florile dalbe. / Albina strângea din flori / Ceara pentru sărbători”... Când gătam colinda, ziceam așa: Să aveți zile senine / Să le petreceți cu bine / Să aveți mare folos / De nașterea lui Hristos! Această zi sfințită / Și sărbătoare mărită / Vă dorim ca să vă fie / La mulți ani, cu bucurie!...

Întâi colindam neamurile. Ajungeam la mătușa Șofronie, soră cu tata, în capătul din sus a uliței.

Acolo ne întâlneam tăți nepoții. Și ea avea copii de vârsta noastră. Vreo șase. Doi erau mai mici. Dacă se întâmpla să se culce, că era poarta închisă, săream gardul și tăt intram. Era mai zgârcitucă, săraca! Numai nouă ne dădea colac. Bun colac frământat! Cu anison din grădină, pus în aluat, cu nucă groasă. Atâta era de bun...! Ne îmbdie așa:

- Luați, mâncați, că și așa, l-am tăiat cam gros! Noi râdeam, da' mâncam cu mare poftă!

- Spune-ne, mătușa Șofronie, unde ți-s aeștia doi, mai mici? Pe unde umblă a colinda?? N-ai mai pățat iară, ca anii trecuți?

- Da, ce-o pățit, mătușă, că eu unul, n-am auzit! Povestește-mi!, întreabă un văr de al meu. Nu știa ce ispravă au reușit să facă cei doi cilezi ai mătușii.

- Păi, s-o pornit aeștia doi mai mici, la colindat, amândoi, de cu seară. Cel mic de 4-5 ani, celălalt, mai mărișor... Ș-o luat cușmele cele mari, rămase de la Dumitru și Ștefan, sumanurile de lână, opicile, și ele mari, umplute cu paie și o pornit a colinda. Ia, ce colindau: Bade, gazdă, hodinești, / Ori numa' ne amăgești? / Oaspeți nu primești / Numa' te posomorăști / Nașterea cu bine! / De cu seară am plecat / Îndată ce o nserat. / Noi veneam mai de demult / Dară nu ne-am priceput / Nașterea cu bine! / De bine și sănătate / Dumnezeu vă facă parte / Să aveți zile senine / Să le petreceți prin bine / Să aveți mare folos / De nașterea lui Hristos / Noi vă zicem să trăiți / Întru mulți ani, fericiți!

O colindat ei ce o colindat, până o ieșit din sat afară, prin susul uliții. Unul, mai mic, altul mai mare. Am fost cândva cu ei, la fân, prin locurile acelea, da' nu erau umblați singuri. Știau că mai sunt case... nu aproape. Numa' urme de sanie. Câteva... Cu picioarele călcau omătul, trăistuțele le băteau de șold, peste sumanul de lână, nasul le era roșu și, de la o vreme o-nceput a obosi. Celui mai mic îi era frig! Scâncea, da' înapoi, cum să întoarne? Erau tăt mai departe de sat, prin frig și pustușag, ca două umbre negre. Anchidim, cel mare, i-o legat mânecile lungi, una de alta, ca să îi cie cald. Cel mic era ca sloiul...

- Ți-i foame, Irimie?

- Îhî! Lasă, că pe cân' om ajunge, om ruga pe careva să ne găzduiască. Da... trebe să colinzi tare! Să se audă! Bine? N-ai uitat colinda?

- Nu, n-am uitat!

Se mai opreau când și când și se uitau după ceva lumini, pe la ferestre. Nimic. Întuneric. Drumul trecea pe la o margine de pădure. Noapte. Liniște. Câte o cioară mai croncănea a

pustiu. Nici singurătatea, nici frica nu le dădea curaj. Da' ce să facă? Era mai lung drumul înapoi decât înainte. Le era frică să se uite în urmă sau să scoată vreun sunet pentru că aici glasul răsuna alt fel și li se oprea apoi în gât. Așa li se părea. Aproape ca le-au amortit mâinile și picioarele.

- Badeee, nu se vede satul! Ce facem? Întrebă cel mic, scâncind, pe fratele mai mare. Nu-i spunea pe nume. „Bade” însemna apărare și siguranță, în preajma lui Anchidim. Așa-i că ajungem, bădiucule?

- Da! Om vedea luminile, îndată! Nu-ți fie frică! Ne-om încălzi, ne-or da de mâncare, numa' să colinzi tare!

- Dacă vin lupii la noi?

- Ne-om ruga lui Dumnezeu și nu ne-a lăsa! Om scăpa! Nu-ți fie frică!

Cuvântul Dumnezeu, aicea, în singurătate, suna parcă, altfel. Abia într-un târziu o început a vedea luminile caselor, ca niște stele coborâte pe pământ. Dintr-o dată, li se părea că și gerul s-a înmuiat. O-nceput să capete curaj. Curaj cât să intre în curtea omului, fără frică de câinele care lătra, strășnicit.

Ușa casei se deschise și omul, în capul gol ieși din spatele obloanelor și îi întrebă: Colindători? Amu', spre dimineață? Da' de unde sunteți voi, că nu sânteti din sat, de aicea. Așa-i? Nu vă cunosc!

- Poi, da...!

- No, intrați numa' în casă, că sunteți sloiuri de gheț, nu alta!

Copiii o intrat, scuturându-și opincile înghețate, de pragul casei.

- Da, cum de v-ați pornit, noaptea, în sat străin? Sânguri? A cui sânteti? Știu căsăni voștri până unde ați ajuns la colindat?

- Apoi, ne-am pornit noi doi... N-am știu!...

- Nu v-o fost frică de lupi? Mai umblă... Doamne

fereste! Ia, dezbrăcați-vă de haine și haidați să mâncați cu noi. O ieși stelele și om pune pe masă ce ne-o dat Dumnezeu! Îi de unde să vă săturați și voi! Haidați, că ia, mămliga-i caldă! Până așază leli-ta Nastasâia, mâncarea pe masă, colindați-ne!

Copiii o-nceput să prindă putere. Colinda lor suna atâta de frumos și toți ai casei o ascultau cu mâinile împreunate. Ca într-o rugăciune. Soacra bărbatului îl ținea în brațe pe cel mic, coborât de după cuptor. Era îmbrăcat într-o cămășucă de cânepă, lungă, până peste genunchi. Picioarele-i goale atârnavă peste genunchii bunicii.

S-au așezat cu toții, la masă. Roată. Pe lăițari și pe scăunele cu trei picioare. O cruce mare, înainte de a lua prima îmbucătură și o bucurie străbate încăperea. Postul a trecut... Dumnezeu s-a îndurat de toți. Anchidim și Irimie mestecă în tăcere. Acum e bine! Li-i cald și bine...

- Nooo, știți ce m-am gândit eu, mă copii, spuse omul, când masa era pe gătanie. Eu zic așa: Dați-vă jos sumanele din spate și descălțați-vă! Suiți-vă pe cuptor și încălziți-vă. Ia, acolo este loc de dormit pentru amândoi! N-aveți cum să vă întoarceți acuma acasă! Mai îi un pic până dimineață! Atuncea, prind caii la sanie și vă duc eu înapoi acasă, la tatăl vostru, că-l cunosc! Am lucrat în Bucin, la pădure, cu el. Pe Ionică al nostru, l-om culca în pat și voi vi-ți încălzi, sus, pe cuptor. Este bugăt loc pentru amândoi!

În scurt timp, Anchidim și Irimie adorm, visând la drumul lor, singuri și înfrigurați, pe la o margine de pădure. În noaptea sfântă, de Crăciun...

În urechi le mai răsuna încă, croncănitul ciorilor flămânde, dar și colinda Trei crai de la Răsărit / Cu steaua-au călătorit...

Preot Ioan-Aurel RUS
România

MOȘU MARCHIȘ

„Stau câteodată și-mi aduc aminte, ce vremi și ce oameni!”

Doamne cât de fain îi să vorbești despre copilărie și mai ales despre satul -Cristești Ciceului- în care ai văzut lumina lumii! Despre copiii de pe ulița Gării și despre vecinii pe care i-ai avut. Cum să-l uit pe badea Ion Marchiș, frate cu Todor moraru de la Moara lui Bernat, ce o avea soție pe lelea Măriuță, vecinii noștri? Numai treceai pirlazu și erai la ei, ba la zama de amiază, ba la cină. Badea Ion la care noi tăți îi zicem „Moșu” era tâmplar, avea de tăte sculele: de la mihei, la barda de cioplit, la dălți și săcuri pe mărime, la jilauă, fierăstraie, joagăre, de tăte dimensiunile. Dumnealui șade în casă cu feciorul care-i purta numele, Ioan, dar pe care-l alintau Nucu lui Marchiș. El, cel tânăr, vestit bucătar la Preventoriu din Ilișua, o făcuse armata la marină și femeia lui, tanti Olga lucra la Apele Române. De câte ori ieșea Valea din matcă, nenea Nucu lua barca și se dădea cu ea, iar noi copii admiram uimiți dibăcia și curajul lui.

Nenea Nucu avea pe Dorina și pe Doru. De ce amintesc de Moșu? Pentru că zilnic eram printre sculele lui. Eu și cu nepotul lui, Doru eram mari meșteri în a face patine de lemn, schiuri, cuști la porumbi sub streșina grajdului și cuști de prins păsări, mai ales iarna. Profitam de faptul că Moșu îl ajuta mult pe fratele lui, la moară.

Erau ierni geroase, îngheța apa la moară și nu se mai învârtea roata ca să poarte pietrele ce măcinau. Pe hetaș era de lucru din greu, frig mare. Oamenii veneau de pe sate la măcinat și dacă apa nu venea și roțile erau prinse în gheață se făceau cozi mari...casa morii era una-ntr-una plină, focul nu se stinge în sobă. Acolo își făceau mulți de mâncare cum își aduceau în straiță. Apoi purtau de grijă la Oamenii veneau de pe sate la măcinat și dacă apa nu venea și roțile erau prinse în gheață se făceau cozi mari... casa morii era una-ntr-una plină, focul nu se stinge în sobă. animalele cu care veneau, să aibă de mâncare, să le adepse și mai ales să fie bine învălitate, să nu răcească, sub moara era un

cotlon bun pentru animale.

Moara asta era din sus de sat, că mai era una a Fondurilor Grănicerești, aia era aici în sat după Conacul lui Torma. De la moară din sus, peste hetaș se trecea în „orăzale” unde aveam loturi de grădini. Pe lângă moară se mergea la Uriu și noi treceam în totdeauna pe lângă ea, atunci când mergeam la părinții mamei la Hășmaș.

Zilnic după orele de școală eram la sculele lui Moșu. Aveam mare grijă de ele, să nu le îndoim sau să le știrbăm, că apoi aia era spovadă. Bietu Moșu, de multe ori ne suduie în gând, apoi dacă erau de-ai mei prin curte zicea cu voce tare să audă cum ne alduiește, apoi ori ticu ori mica îl întrebau:

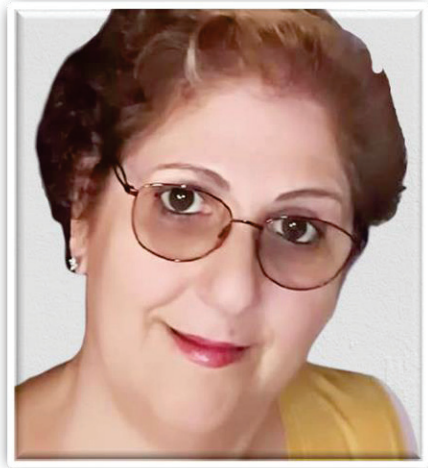
-Moșule pe care-i alduiești așa?

-D-apoi și p-al vost, că nu-i mai bun ca Doru, că tăt una li-i cununa. Iară o lucrut p-aici printre scule și mi le-o știrbat, de am ce da la tociță să le îndrept. I-a trimite-l numa aici să învârtească un pic de piatră să poci io găta mai repede.

Dacă auzea tata asta îl lua cu vorba bună, și trecea el pârlazul și-l ajuta, că apoi amândoi gustau câte ceva de prin pivniță, ori jinars ori ceva vin. Nu se lăsau în pagubă unul pe celălalt. Dacă auzea cumva bunica, mama tână, sau baba Ileana cum îi ziceam noi la mama lui tata, ea intervenea repede, că Ionuc al ei, adică eu, nu-i de jină, că nici n-o fost p-acolo.

Erau după amieze întregi, că nici nu mergeam la mâncare de grija uneltelor și mai ales a ceea ce aveam noi de făcut. Cel mai fain era când ne apucam de patine. Cătam lemnul cel mai bun, deși, Moșu și-l alesese pentru ceva mult mai important. Croiam apoi cu Doru și după ce fixam materialul în miheie aduceam firizul care credeam noi și tăiam pe urma de țeruză lăsată pe lemn. Croiam, asamblam și la urmă pingeam cu tablă, sau cu fir de drod ca să aluneca mai bine. Apoi cătam sfășii de la handuri și împleteam nojițe în trei sau patru să le putem fixa pe păpuci. Cu sfloderu dam găuri, băgam ațale, le strângeam cu un ticarău mic din lemn ca să stăie fixe pe bocanci și apoi pe drum cu ele. După câteva trânte ne învățam și apoi hai pe gheață la vale. Acolo era fain. Plin de copii. Căutam cutii de conservă din alea mici, de pateu sau de roșii în buluion, pe care le foloseam în loc de puc și jucam hochei. Crose făceam din răchițele de pe marginea văii. Apoi joacă, trânte, vânăta, de toate...

A doua zi după orele de școală, o luam din nou. După ce am învățat să facem patine, hai să facem și schiuri. Primele schiuri au fost niște doage de la o bute ce s-o străcat toamna. Le-am jiluit, am încercat să le îndreptăm la un capăt și hai pe coastă cu ele. No, amu alea o fost trânte. Dar o fost fain. Retrăiesc din plin acele ceasuri și acele vremi. Mă uit acum la copii. Nu știu de așa ceva. Frumusețea acelor vremuri nu se mai întoarce. Îndreptătită întrebare: unde ești copilărie?

Mioara VIȘAN - Italia

ADAMICUL SURĂS

Când Dumnezeu a creat omul
în cea de-a șasea cosmică zi
și l-a numit Adam
s-a odihnit câteva clipe
a privit curioasa creatură
și i s-a părut că lipsește
iubirea.
Și pentru că mai avea timp
până să vină ancestrala duminică
Dumnezeu a creat o altă figură adamică
în joacă
din coasta creaturii prime
numind-o Eva.
Mulțumit a adormit pe clepsidra
în care se-adunau vise adamice
pentru Eva în jocul ciudat
al împletitelor eternități.
De atunci Eva caută cu nerăbdare
lubirea și speră s-o întâlnească
în surâsul adamic
al celei dintâi creaturi.

BOSCHETAR DE OCAZIE

Când mă umărea privirea necruțătoare
a ochiului sălbatic din lumile solare
mă-ncrușam cu timpul hoinar prin infinit
cerșeam iubire și plăcere, ca un parazit.

Prin galaxii mărunte cu egoism clădite
îmi strecuram ambiții în vieți greșit trăite
mă agățam de flori care suiau la stele
ca un boschetar al timpurilor grele.

Azi mă întorc pe străzi ca cerșetor
mă dor amintirile, speranțele mă dor
îmbrac o haină ruptă din vise peticite
și vând iluzii oarbe din vieți nicicând trăite.

ICAR

Hubloul din partea stângă a cerului meu,
răsfrânge imaginea unui gând contorsionat
de zgomotul fricii de înalt.

Vară, iarnă, primăvară.

Perdeaua de gânduri acoperă larma
isteriei generale din spectacolul
noilor lumi.

Poate că nici cerul nu-l indiferent
la frica spaimelor uitate în suflet,
înșiruite pe tivul orelor de nesomn,
așteptându-mi într-o nefirească tăcere decolarea.
Altă destinație, o altă viață.
Cu fiecare zbor
renaște Icar în oricare din noi.

AM ÎNVINS MOARTEA

Nu întotdeauna poți da cu tifla morții
nici măcar când zâmbetul nu ți-l poate fura
când coasa nu reușește să secere lumina
pentru că lumina
alunecă prin toate ungherele
nu întotdeauna moartea iese învingătoare
uneori în vârtejul dintre lumi
amețește de atâta dorință de viață
a sufletelor
încât scapă coasa alături de destinul celui vizat
atunci minunea se întâmplă
AM ÎNVINS MOARTEA! - se aude-n ecou
dar moartea zâmbește cu gura-i hâdă
moartea hrănită cu lumină
privește spre apa sâmbetei și exclamă:
„nimeni nu învinge trecerea efemerului în absolut”

BRÂNCUȘIANĂ

La masa tăcerii ascult
simfonia din adâncul firii
privesc cu ochi de copil
cum Dumnezeu îmi întinde
Coloana Infinitului
ca dar al iubirii.

Plâng pe portativul veșniciei
amintirea taincă a durerii
din prima zbatere de aripă
a timpului
lacrimile se hârjonesc
secând hăul obrazilor ridați
de tăcerile uitate
în clepsidra dintre ani
valsul florilor de castan se topesc
în creuzetul fanteziilor înlăcrimate
din ochiul de copil
care devine epopee de tril.

Nelu Danci – România
(poet popular)

GÂNDURI MULTE ...

Gânduri multe mă frământă,
Stau pe pat și mă gândesc,
Unde doarme a mea mândră,
De nicidecum nu o găsesc.

Nu-i la casa părintească,
Unde mai mergea mândra,
Când era mai supărată
Și plină de griji era.

Nici la cabana din pădure,
Pe unde umblam noi doi,
Culegeam amândoi mure
Și ședeam pe mușuroi.

Cred că fiind supărată,
Că la ea eu nu m-am dus
Și fiind nemângâiată,
A luat-o spre apus.

Unde într-o poieniță,
Mai demult ne odihneam,
Ea cu drag îmi da guriță,
Eu frumos o dezmiardam.

Și uite așa mai spre seară,
Pe mândruța o găsii,
O luai de subsioară
Și spre sat încet pornii.
(19 decembrie 2020, Plopiș, MM)

CUZA DOMN

Cuza Domn, om învățat,
El școala a promovat,
Nu ca domnii de amu',
Ce nu știu ce e lucru'.

A.I. Cuza nume de sfânt,
A apărat acest pământ,
Ce acuma-i de vânzare,
La cel ce are parale.

De-ar mai fi un domn așa,
Cum a fost AL. IOAN CUZA,
Lucrurile, ar merge bine,
Nu am fi tot de rușine.

El a pus „bază” la toate,
Bănci și școli, chiar și la sate
Și a promovat cultura
Obligatorie, învățătura.

Dar să știe lumea bine,
Gratuit, pentru oricine,
Nu așa ca și acum,
De ai bani, ajungi jupân.
(08.01 2021, Plopiș-Maramureș)

LUMEA ASTA AȘA-I FĂCUTĂ

Lumea asta așa-i făcută,
Pentru om cu vorbă multă,
Nevasta să nu spună nimic,
Ea, săraca, să tacă chitic.

Și de el s-a îmbătat,
Pe la mândrele din sat,
Cu care el se iubește,
Și lumea îl povestește.

Acum s-a schimbat lumea,
Nevasta este, șefa
Și tare rău îl sfădește,
Că umblă pe la neveste.

Care sunt fără bărbat,
El zice că a fost chemat,
Să repare portița,
Să nu intre cineva.

Dar nevasta știe bine,
Că acasă el beat vine,
Atunci cum a reparat,
Că merge ca legănat.

Și uite așa bărbatu',
Nu mai umblă cât e satu',
Șade acasă liniștit
Nu-i mai trebuie băut. (nici iubit)

„PE IZVOR LA O FÂNTÂNĂ”

Pe izvor la o fântână,
Stau cu doru', mână-n mână,
Doru' începe a mă-ntreba,
De mi-e dor de cineva.

Eu la dor încep ai spune,
De cine mi-e dor la mine,
De umbrița codrului,
Codrului drăguțului.

Care mi-a fost mie casă,
Și la mândra cea aleasă,
El umbriță mi-a ținut,
Când cu mândra m-am iubit.

Codru
I nu m-a spus la nime,
De mi-e rău sau de mi-e bine,
Așa prieten pe aicea,
Nu găsești cât ai umbla.

De acea codrul e lăudat,
Fie de fag, sau de brad,
Că el umbră face vara,
Ție și la Mărioara.

TEMLIE ȘI STÂLP

Într-un fel sau altul, la un moment dat, fără nici un fel de "preaviz", ești pus în fața celei mai mari drame existențiale: conștientizarea propriei...efemerități și vulnerabilități. Drama nu constă în procesul în sine. Ci în perioada în care acest dureros proces, se întâmplă. De obicei se întâmplă tocmai când ai impresia că nimic nu-ți stă în cale, tocmai când ești aproape convins că nimic nu te poate dărâma. Că ești indestructibil. Tocmai atunci, unul din cei doi " stâlpi" pe care te-ai sprijinit până în acel moment...se dărâmă. În fața neputinței tale. Demonstrându-ți că nimic nu durează veșnic și nimic nu-ți aparține, de fapt. Și-atunci deschizi ochii... Altfel decât i-ai deschis până atunci. Abia atunci VEZI și TE VEZI. Încercând să reclădești din ruine acel "stâlp", amăgindu-te că... se poate. Și te-mpiedici de pietre și cazii. Genunchii-ți cedează, dar te încăpățânezi să cauți... să înțelegi. Să înțelegi tot ce nu te-ai întregat vreodată. Și înțelegi. Cu genunchii zdorobiți, cu ochii cețoși, cu fire de păr albe pe tâmpile, cu riduri pe frunte, începi să înțelegi. Întrebările încep să primească răspunsuri. De cele mai multe ori, aceste răspunsuri sunt atât de dureroase, încât ești nevoit să rămâi o perioadă în starea de convalescență. Stare în care încerci să deslușești în toată gălăgia infernală din durerea sufletului tău, sunetul vocii lor. Sau numele tău, strigat de buzele lor, ale... părinților. această convalescență, de fapt, nu se sfârșește niciodată. Doar te obișnuiești cu ea.

Apoi urmează acceptarea efemerității și a propriei vulnerabilități. Însă "stâlpul" acela care s-a dărâmat, tot el te ajută să te ridici. Pentru că ruinele lui... sunt în tine. Și simți cum fiecare piatră... deodată se transformă-n treaptă. Ajutându-te să înaintezi pe scara ta. Fortându-te să-ți îndrepti spatele, să-ți ridici privirea, să-ți ștergi lacrimile și să mergi mai departe... "Stâlpul" de fapt reclădindu-se înăuntrul tău, pentru că doar așa și doar atunci reușești să-i atingi înțelepciunea și rezistența. Înțelepciunea de a-ți conștientiza inevitabila trecere. Fără frică, fără furie, fără regrete. Cu ochii larg deschiși și cu seninătate.

Întotdeauna ruinele unui "stâlp" vor deveni temelia unui alt "stâlp". Și însuși tu... vei fi pe rând... temelie și stâlp.

(Din volumul „Povara ultimului sfânt”)

Laura CÎRCU MUNTEANU
România

ÎNTREBĂRILE UNEI RĂDĂCINI

Într-o seară de vară, după o ploaie liniștită...am avut răbdare. Am avut răbdare cu mine. Am legat acele ceasornicului cu un fir de iarbă, mi-am pus tenișii vechi în picioare, mi-am scos căștile telefonului din urechi și am plecat. Fără destinație și mai ales, fără să mă grăbesc. Am plecat să ascult. Și să mă ascult. Mă prinsese în seara aceea așa... un dor nebun...de mine. Aveam atâta nevoie de mine, încât îmi doream să nu mă întâlnesc cu nimeni, sau măcar să devin invizibilă. Doar că nici una... nici alta, nu s-a întâmplat, desigur. Dar s-a întâmplat ceva și mai ciudat! Deodată, s-a făcut liniște. Zgomotul de fond a dispărut, pur și simplu. Sesizând asta, am încercat să aud...dincolo de ce se aude în zgomotul de fond. Și atunci, „coloanal sonoră” a întâlnirii mele cu mine, s-a...modificat. Vântul a început să cânte la pian! Ce simfonie! Foșnetul frunzelor îmi trecea ușor ca un vals prin simțul auzului, de care eram mai conștientă ca niciodată. Bătăile aripilor unei păsări, îmi recreia ritmul bătăilor inimii mele. Sunetul cristalin al unui fir de apă căzând de pe un acoperiș, acompania zumzetul unui bondar, perfecționând simfonia. Cât de bine auzeam și mă auzeam! Pașii mei păreau să perturbe tot acest „tablou audutiv”. Așa încât, m-am oprit, încercând să aud tot mai mult și tot mai bine.

"Și dacă aş sparge piatra?" Se întreba rădăcina unei flori. "Vor înțelege... ce e de înțeles? Vor crede că sunt puternică, Așa firavă cum sunt? Vor crede că am crescut și-am înflorit prin piatră, pentru mine, sau pentru ei? Și dacă voi sparge piatra? Vor crede ca sunt puternici, așa firavi, cum sunt?" Am așteptat. Cu toată răbdarea pe

care... mi-am promis-o. Auzeam cum se sparge încet-încet, piatra. Sunetul acesta nu-mi plăcea. Îmi spărgea timpanele, mă durea. Dar nu puteam să mă îndepărtez, tocmai acum. Sacrificiul rădăcinii era atât de impresionant, încât am început să întreb trecătorii: „Vedeți?” „Opriți-vă puțin! Așteptați! Aveți puțină răbdare! Nu vedeau... Nu așteptau... nimeni nu avea răbdare. Și totuși... rădăcina și-a înălțat firava tulpină spre cer și-a înflorit.

Pe ea a durut-o fiecare petală.

Pe ei, i-a durut fiecare renunțare.

Au înțeles ei, oare?

(din volumul „Povara ultimului sfânt”)

DESPRE SCRIS ȘI ALTE „BOLI MENTALE”

Nu de puține ori, se spune despre un artist, (în orice domeniu al artei ar activa), „lasă-l în pace... e în lumea lui”. Niciodată nu a fost clar, dacă această expresie denotă compasiune, dispreț, sau respect. Cert este însă, că poate nici o altă expresie, nu ar fi atât de potrivită, referitor la un artist. Fie el, compozitor, pictor, sculptor, instrumentist, interpret, fotograf, scriitor, etc. Pentru că într-adevăr, modul în care un artist percepe absolut tot ce-l înconjoară, este diferit. La fel de diferit cum este și intensitatea cu care simte și „citește” oamenii. Tocmai pentru că în „lumea lor” profunzimea simțirilor este la cote maxime. Dintre toți cei „sacrificați pe altarul artei” însă, cei mai des „etichetați” „nebuni”, au fost scriitorii. Uneori datorită naturii lor poate excesiv de boeme, uneori pentru ghemotoacele de hârtie aruncate pe fereastră, uneori pentru scrierile prea profunde sau prea superficiale, alteori pentru folosirea scrisului pe post de... armă. (Uneori de atac, alteori de auto-apărare). Da... niște nebuni! Niște nebuni, gata oricând să-și piardă nopțile, descătușându-și lumea. Eliberându-și câinii care le țin cele două lumi, în lanț. Eliberându-și îngerii și demonii, în același timp, pentru a le bătui muzele. Muzele acelea pe care de cele mai multe ori, cititorii încearcă să le ghicească. De cele mai multe ori, chiar cred că le-au descoperit... (De cele mai multe ori, se înșeală). Scrisul este probabil cel mai puțin pretențios „tălant”. Pentru că nu ai nevoie decât de-un creion și-o coală de hârtie. Dar... Așa o fi? Oricine are un creion și-o coală de hârtie! Da, dar îi lipsește... „lumea lui”. Lumea aceea în care strălucirea nu vine din gablonțuri... ci din creație. De aceea, un scriitor nu va fi niciodată singur, sau...fără muză. Pentru că „muza” e tot ce vede, tot ce aude și tot ce simte. De aceea, acești „nebuni”, sunt mai periculoși decât alți „nebuni”. Nu s-a stabilit încă dacă aceasta e un blestem, sau o binecuvântare. Dar până-atunci ei sunt nebunii care pe-altarul unei strofe, se-aruncă cu ochii-nchiși în Soare!

(din volumul „Povara ultimului sfânt”)

AUTOPORTRET

Mă cert deopotrivă,
Cu binele și răul.
Sunt propriul meu demon
Și înger păzitor...
Iubesc deopotrivă
Și Soarele și Luna,
Sunt deopotrivă fiică
De zeu și muritor
Iubesc deopotrivă
Și lacătul și cheia.
În venele-mi-cărbune
Se-aprinde celuloza,
În propria-mi condamnare
Mă vând și mă răscumpăr,
M-aprind cu versul
Și mă sting cu proza.
În prima rouă-a ierbii
Mi-arunc răzând nevroza
-Hipnotizând toți șerpilii-
Mi-accept metamorfoza!
Sunt deopotrivă fiică
De zeu și muritor
Sunt propriul meu demon
Și înger păzitor!
(din volumul „Aripi de rezervă”)

DETALII

Pe aici
Prin sufletul meu
S-au ascuns deopotrivă
Și lupii și mieii
Flămânzi și-nsetați
De-adevăruri și foc
Rupând fără milă
Câte-un dram de noroc
Pe aici
Prin sufletul meu
S-au aprins
Și s-au stins
Pădurile toate
Omorând și-nviind
Anotimpuri uitate
Pe aici
Prin sufletul meu
Se aud reproșând
-Iederii care sunt
Și mă-ntind pe pământ-
Clopoștii de vânt...
Pe aci
Prin sufletul meu
Umblă câini dezlegați
Obosiți de ținut
Două lumi
Într-un lanț
(din volumul "Aripi de rezervă")

Ovidiu PURDEA-SOMEȘ
România

GÂRBOUL DEJULUI ANOTIMPURILE SATULUI MEU

Nu e trecut pe hartă.

În 2014 ani nu a fost nici asfaltat, dar, pentru mine, a fost și a rămas cel mai frumos sat din lumea asta mare. E îndeajuns să închid ochii a visare și să-mi văd sătenii la arat. Nu aveam un calendar anume, dar pământul le vorbea în cuvinte numai de ei știute, iar, peste puține zile, plugul ara brazdă adâncă.

Îmi era drag înaintea boilor. Le simțeam respirația fierbinte în spate, și, mai ales, oboseala de la miezul zilei, când nici tata nu mai avea putere să apese coarnezle plugului. Aveam credința că a merge cu tata la plug e mai important decât a merge la școală.

După plug, în calendarul satului știam că urmează Paștele. Cred că atunci plecau spre Dej cel mai des sătenii. Haine noi, teniși noi, de parcă Dumnezeu ne-ar fi încheiat la nasturi și am fi vrut să ne vadă hainele frumoase. Și că am fost cumiți. Eram, de fapt, cumiți, pentru că merele nu erau coapte, iar prunele și perele cu miez roșu mai aveau timp de joacă printre crengi.

Cred că cel mai mult am furat mere și pere și, din când în când, câte o floare să o duc la joc în sat, să mă bage vreo fată în seamă. N-am fost un mare jucăuș. Am învățat să joc, fredonând muzica fraților Filip, în șura frumos măturată de mama, alături de un vecin, Andrei.

La primul joc în sat, m-am dus undeva într-un colț al Căminului Cultural, să nu-i încurc pe cei mari și vrednici în ale jocului. Mă simțeam și eu

mândru că am strâns o fată în brațe. Cu ea în gând începeau toate poveștile de dor, cu ea începea și se sfârșea lumea. Pentru că mama se interesa cu cine am jucat și, Doamne ferește, să nu-i fi plăcut neamul.

Primul om pe care l-am văzut în straine populare a fost moșul meu, Găvrilă lui Balmoș. Mi se părea frumos, deși era slab, iar glumele lui, vorba blândă, m-au făcut să-l îndrăgesc și să aștept cu nerăbdare să mă strige de peste drum:

„-Ovidiucule, hai ca e gata mămăliga!”

La mama - bătrâna îmi erau dragi pieptarul, lucrat cu migală, și că horea când mergea la secerat. De la ea a învățat și mama cântecul și răbdarea cu care trebuie să-ți aștepți bărbatul de la bufet.

Vara mă uitam la holdele și la locurile de coasă ale sătenilor și aveam senzația ca trag îngerii la brazdă, nu oamenii. Serile de vară erau adevărate altare sub cerul plin de stele. Se dormea în fân... Era un miros de care era mândru și dracul. Iar noi, că să fim feriți de cel necurat ne făceam cruce și spuneam:

„-Ptiu, ucigă-te 99 de cruce din 99 de biserici!”

Nici în holdele de grâu, dracul nu avea ce căuta. Acolo era o întrecere între seceri. Și între horitoare. Iar seara, după ce în ștergare nu mai rămânea nici o plăcintă, răsunau dealurile de horea cununii și de strigătele femeilor udate cu gălețile ascunse prin tufe.

N-am văzut milițian în sat până aproape de clasa a opta. Regulile le făceau preotul, învățătorul și sătenii. Dar regulile parcă erau făcute de Dumnezeu când trecuse cândva prin sat, dacă trecuse.

Cei câțiva, care ieșeau din rânduală, erau ocoliți de oameni. Rar le bătea cineva în poartă. Nu erau sfinți prin sat, nu! Am văzut oameni cu saci de porumb la miez de noapte, furând de la colectiv ca să-și țină copilul la școală. De fapt, din

oboseala palmei lor. Pentru asta însă te ierta și lumea și Dumnezeu.

Seară, la bufet, la un pahar de horincă, aveau chiar curajul să vorbească despre asta. Nu știu să fi fost loc nelucrat în satul meu, vreo delniță fără fârcitură sau postată fără clăi.

Iarna era bucuria noastră. Coada și urechea de la porc erau ale copiilor. Și colinda pe mere și pe ciocolata învelită în staniol.

Dacă ne strângeam trei, de Crăciun umblam cu „Craii”. Dacă nu, cu „Steaua”.

Din când în când, de Anul Nou, popa ne mai tulbura rânduiala și nu ne lăsa să mergem cu „Capra”.

După Sărbători, mama punea războiul de țesut în casă. Între două teme trebuia să țin de cordenci sau să fac țevi cu sucala. Mai învățam anii de domnie ai lui Ștefan cel Mare și adăpam vacile. Era un rost venit din generație în generație. Făceam asta de parcă așa ar fi fost scris în cartea de rugăciuni ținută de mama în lădoi sau în puiuț.

Într-o zi, venind pe drum de la biserică, un cireș înflorit numai că nu ne spune că e iarăși primăvară.

Am crescut mari. Suntem mai cumiți și mai înțelepți. Trecem pe drum, dar oamenii nu mai sunt acasă.

Nici anotimpurile nu mai sunt acasă.

Prin Gârbou, doar un înger mai cântă seara... „Io la mândra când mă duuuuuc...”

SCRISOARE CĂTRE ȚARA MEA

Între mine și tine, țara mea,

Se crapă de primăvară

A mai nins cât pentru un descântec

Să ne vadă curați

Îngerii trimiși de Dumnezeu

Să planteze toporași și narcise

Dar nu mai sunt oameni prin lume, țara mea!

Mi-e dor să vad unul

O cât de puțină ființă

Care zboară ca o pasăre prin lumină

Și inflorește...

Fug. Fug pe un drum pe care încape un singur om

Fug la mine în sat, țara mea

La apa în care îmi spălăm strălucitor

Fața, și mâinile, și picioarele, și iubirile, și păcatele

Dar e mai galbenă ca Iordanul

Și până la ea e o punte și un blestem

Al neliniștilor mele din tinerețe

Dar trec. Trec așa, cu blestem cu tot

Poate dincolo de punte e primăvară

Primăvara aceea flămândă din satul meu

Dar, nu. Puntea se termină

Și mai departe e o linie. Apoi nimic de adăugat

Acolo trebuie să te oprești

Și să faci un ultim gest

Un gest prin care să uimești veșnicia.

Eu am să scriu o scrisoare.

Scrisoare către țara mea!

ION DIN GÂRBOU

Ion din Gârbou

A fost primul pământean

Care a emigrat pe Lună

L-a prins fiscul cu cazanul de pălincă pe foc

A fugit cât îl țineau puterile

Dar până pe Lună a obosit de tot

Istovit și-a ales o piatră aparte

Și a adormit fericit...

Nu se mai știe nimic despre el

Dar când e lună plină

De pe cel mai înalt deal din Gârbou

Se vede scris pe o piatră selenară

“Băă, ăștia sunt barbari!

Unul nu dă o pălincă!”

LA BATOZĂ

Stau uneori și mă gândesc la copilăria mea care nu a fost lipsită de griji, ci a fost o copilărie nevinovată, dar plină de responsabilități și trăită cu mari nevoi și în sărăcie.

Mă gândesc cu drag la sătucul meu liniștit în care îmi regăsesc copilăria și la părinții mei care munceau din zori și până-n seară pentru a ne asigura cele necesare traiului mie și celor două surori, dar și bunicilor mei bătrâni și bolnavi.

Imi aduc cu plăcere aminte de satul meu natal, Buduș.

Era un sat liniștit, așezat de-a lungul unui pârâu domol ce cobora la vale către Igrîția. Apa Vaii Mari era tot anul liniștită. Primăvara, ploile se transformau în adevărate torente ce măturau totul în cale.

Intr-o primăvară, apa era atât de învolburată și, curgând cu repeziciune, a spart tinda lelii Bașonica, casa fiind făcută din voioaje, adică o cărămidă nearsă.

Mi-aduc cu bucurie aminte de oamenii din satul meu natal

Doamne, ce oameni harnici, veseli și foarte credincioși, erau atunci în satul meu!

Bîris Petre, poreclit și Doctor Bîris Pilă, era un om cumsecade, gospodar în toată puterea cuvântului, dar și om hătru, pus tot timpul pe glume. Stia să joace frumos în jocul de la șură, dar știa și să ne inveselească cu vorbele lui de duh. Era un om vesel nevoie mare, dar îndrăgea și munca câmpului.

Casa lui era ridicată pe un mare teren în Crucile satului și era înconjurată de o grădină mare cu tot felul de pomi fructiferi: meri, peri, pruni, cireși.

Toti copiii satului îl iubeau.

Duminica, după slujba, ce se oficia în Biserica, așezată în mijlocul satului pe locul numit Lab și la care preotul Vasile venea din satul vecin – Blidărești, ne adunam la Bîriș în grădină.

În Crucile drumului se afla Cooperativa de consum, de unde puteai cumpăra de toate: alimente, cuie, sticlă, băutură, materiale de construcții. Găseai de toate, dar nu prea erau bani... Cumpăram mai mult pe ouă.

Tata mă trimitea să-i cumpăr țigări:

- Hai, mă - fată dragă, ia două ouă și cumpără-mi țigări!

Cu două ouă îi cumpărăm 10 țigări. Dacă ouăle, fiind prea mici, nu treceau printr-un fel de măsurătoare, nu puteam să-i cumpăr decât 5 țigări.

Eu și părinții mei locuiam în capătul de jos al satului. Eram vecini cu Lelea Irînucă a badii

Felicia POP - România

Șandor și cu Vasilica Țîghii.

Peste drum de noi stătea badea Petre, zis a lui Teștat.

Badea Petre era sărac lipit și trebuia să hrănească 10 guri, având 8 copii.

Cel mai mare – Sandu – era într-o clasă cu mine la Școala Generală din sat.

Eu trebuia să-mi ajut părinții la muncile agricole: la secerat, la săpat porumbul, la adunatul fânului în Poiana mare.

La seceratul grâului nu-mi prea plăcea pentru că era greu și mi-am tăiat într-o vară un deget.

Era o vară fierbinte, de secau apele din fântâni. Era secetă mare.

Mă scoală mama dis de dimineață.

-Măi, fato, scoală-te, să mergem la Batoză să treieram grâul că azi ne-a venit nouă randul.

Mama merge la grajduri și prinde pe Joiana la jug și apoi merge la Lelea Irînucă a badii Șandor să-i împrumute vaca dansei, pe Bimbor, ca să mergem la Batoză.

Ne-am dus cât am putut de repede, mama strigând:

-Cea, Joiană! Hăis, Bimbor!

La batoză, m-a urcat pe mine sus să dau snopii de grâu în batozăcă ca să -i poată îmblăți și apoi treiera mai repede.

Mama ținea câte un sac la gura batozei până se umplea, apoi îl lega.

Cu multă trudă, am reușit să adunam vreo 15 saci cu grâu, după ce am plătit uîm proprietarului batozei, lui badea Vasile a lui Ciucas, bocotanul satului.

Nu-i vorbă că încercam să ne descurcăm cum o da bunul Dumnezeu cu seceta care ne mănca zilele.

Bunica era mai credincioasă și-i zicea mamei:

-Lasă, tu, noră, că de toți are grijă Domnul și totdeauna a fost cumva. Pe atunci, din cauza secetei, era mare sărăcie în sat...

Mulți dintre săteni nu aveau după ce bea apă...

Unii nu aveau pământ și lucrau cu ziua pe la câțiva dintre bocotanii satului.

Doară unu era badea Vasilie a Ciucașului și Badea Petre, Doctor Bîris Pila care aveau zeci de hectare de pământ.

Sătenii, care aveau unu sau două iughere de pământ, semănau grâu, porumb. Cei care aveau ceva iosag în poiată, semănau roz și ovăz pentru hrana animalelor.

Mama și alte femei harnice semănau și cânepă din care ne făcea poale la catrință și cămăși la bărbați.

După ce culegea cânepa, bunica o pune în apă, în toptilă și o lega snopi. O scotea după două, trei- săptămâni și, după ce se usca, o melițam cu melița, apoi o hecelam.

Bunica imi zicea mănîoasă.

-Vezi, tu - nepoată, că mai are pozdarii pe ea, meliț-o mai bine!

După ce o hecelam, bunica făcea din cânepă un fuior, îl pune pe furcă și torcea, mai ales în serile de iarnă, iar noi copiii ascultam povești la gura sobei și eram numai ochi și urechi. Fuiorul era alb și din el ieșea un fir subțire numai bun de țesut o pânză subțire, frumoasă. Din ea, mama și bunica au confecționat ițari lui tata și bunicului, iar pentru femeile casei țesea poale pentru costumul popular și cămăși frumoase de pânză.

AH, TIMPUL!

Motto: „Pierdut în nimicnicia suferinței mele ”
(Mihail Eminescu)

Despre viață s-ar putea spune multe sau doar un singur cuvânt: Trece!

Viața e o punte suspendată între naștere și moarte.

Sunt mai adevărate ca niciodată zicerile lui Eminescu: „Sa nu zic despre omul ce s-a zis: Că viața pret să aibă și moartea s-aibă preț, că-i vis al umbrei și umbra unui vis”.

Trăim azi cele mai negre zile ale omenirii. O lume prăbușită de o boală nemiloasă ce seceță mii de vieți omenești.

Nu vrem să ne pierdem iar în vreme, fără nădejdi, fără speranțe, fără vise ne pierdem în necunoscut, în lacrimi, în zadarnice așteptări și nopți negre.

Întunericul s-a așternut peste lume o ameni cu fețe triste se ascund în spatele unor măști hidoase, care anunță, parcă un spectacol macabre.

Pe lângă noi trec oameni care și-au pierdut dragostea de viață, triști, fără vlagă, grăbindu-se spre casă.

S-a instalat Imperiul fricii: frica de oameni,

frica de boală, frica de prietenii cu care ai uitat să te oprești și să schimbi două vorbe de duh.

S-a instalat o nouă lume, unde distanțarea e litera de lege. Oamenii au fețe triste, zâmbete îndoliate „plângându-și” morții din spitale.

Zâmbetele copiilor s-au ascuns în spatele ușilor închise, dorințele nu-și mai au fost, oamenii își deplâng soarta nemiloasă.

- De ce mă urăști, tu, omule?

- De ce mă urăști, tu, frate?

- Iartă-mă, Românie că n-am fost mai bun, mai iertător, și mai atent față de semenii mei!!

(însemnări - partea a-2-a)

LA RĂSCRUCE DE GÂNDURI

- Alungă, Doamne, clipa-amară!
Ce-mi întunecă destinul,
Și-mi aduce gânduri sumbre,
Mi-adanceste prea mult chinul.

Timpul meu -i demult apus,
Prea târziu să-l iau din capăt,
Viața mea, vreau să-mi recapăt,
Prea devreme să renunț.

Chemat de frumusețea vieții,
Eu m-aș întoarce în trecut,
Purtandu-mi pașii dragi, semeții,
Prin paradisul tinereții.

Sub lacrima din al meu suflet,
Se-ascund dorinți de mult apuse,
Eu le-aș transpune-n melodie,
Vioara s-o cânte, nimeni să nu știe.

Aud eterna răutate-a lumii,
A lumii noastre celei reci,
Ce se strecoară -ncet în suflet,
Si-n clipele de viață seci.

Clipa frumoasă, cea mai dulce,
Trimisă-i, Doamne, din amor,
Mă macină iubiri trecute,
Și poate-acum aș vrea să mor.

Dar visuri de dor mă afundă,
Si mă coboară în neant,
Lăsandu-mi amintiri nescrise,
Din viața unui biet perdant.

Vasile BELE - România

CHIUZBAIA – VATRĂ DE SPIRITUALITATE, LEAGĂN ȘI SCUT DE APĂRARE

Între tradiție și modernitatea obiceiurilor de primăvară

Un sat ca oricare altul, ar zice trecătorul, omul de rând, care se află în trecere prin această vatră. Eu, fiu al satului, îi voi spune cu totul altfel, pentru că nu pot și nu am dreptul să privesc prin prisma trecătorului. N-aș putea face acest lucru niciodată. Dreptul Dumnezeu m-ar pedepsi amar pentru această superficialitate.

Eu, aici am crescut și-aici îmi sunt amintirile cele mai frumoase ale copilăriei, ce nu au dreptul să moară. Aici este parte din mine și din neamul de care aparțin. Pentru frumusețea lor, pentru dragostea pentru sat și deopotrivă pentru dragostea și respectul pentru chiuzbăieni vor dăinui pentru eternitate, punctate, notate, scrise, amintite sau reamintite celor care poartă în suflet și-n inimă dragostea pentru sat. Inima acestui sat sunt locuitorii acestuia, așa precum pot afirma fără greșală, că locuitorii de aici sunt inima și sufletul satului.

Chiuzbaia – vatră de spiritualitate, leagăn și scut de apărare – pentru orășeanul ori străinul, indiferent care ar fi el, care a trecut pentru prima dată prin această mirifică zonă va face cele mai mari eforturi, dacă altfel nu se va putea, pentru a mai trece pe-aici, încă o dată, și încă o dată, și încă o dată... și așa va fi mereu, pentru că acest sat este binecuvântat de Dumnezeu prin frumusețile ce pot sta oricând mărturie, celor sau celui, ce nu crede în vorbele mele.

Satul este șerpuit de cărări sau ulițe care te scot din vatra satului, din frumos în mai frumos, sau te duc în profunzimea satului fără a ocoli frumusețea creată de Dumnezeu. În drumul tău, totul depinde doar de sensul sau ținta spre care te îndrepti. Aici totul are sens.

Putem să fim mândri, să fim cinstiți și măreți, încă o dată, pentru că avem cu ce – avem cu ce să fim mândri ... dar până la limita păcatului, pentru că de-altfel mândria este un păcat.

Chiuzbaia – vatră de spiritualitate, leagăn și scut de apărare - și pentru omul, chiuzbăianul, care a fost, este și va fi întotdeauna un om mândru, modest, voritor și binevoitor, primitiv și ospitalier dar și un bun creștin, respectând poruncile lui Dumnezeu. Dacă în viață s-a mai întâmplat să le încalce, amarnic s-a mai căit, temându-se mereu de pedeapsa lui Dumnezeu. Mândria lui, i-a fost dovedită prin sinceritatea inimii, prin frumusețea graiului și a portului, prin vorba mereu sfătuitoare și ocrotitoare ce-a avut-o pentru fiecare om. A urât fățarnicia și minciuna. A urât vicleșugul și necinstea.

Cât de curând se va întâmpla, prin susținere morală și financiară (a celor cu putință), ca acest strămoșesc sat, Chiuzbaia, să aibă definită propria identitate prin publicarea întregii monografii, deocamdată fiind tipărită și editată doar „*TOPONIMIA SATULUI CHIUZBAIA*” (Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2008, pag. 200), și în faza de manuscris își așteaptă rândul „*GRAIUL ȘI SCRIEREA DIN CHIUZBAIA – SATUL DE LA POALELE IGNIȘULUI*”.

Consider că este o obligație morală, a noastră a tuturor celor din Chiuzbaia, de-a arăta lumii întregi că suntem și că existăm, că avem o istorie pe care o respectăm, că suntem moștenitorii unor comori impresionante. Tezaurul nostru este extrem de valoros chiar dacă nu ne putem lăuda cu aur sau argint. Credem și respectăm ceasurile istorice ce s-au scurs în timp pentru descoperirea identității noastre, căci avut-au și alții gând de-a face astfel de pași.

Dacă în lumea ce-o trăim valorile morale sunt aproape dispărute sau ignorate, iată, că la noi în Chiuzbaia acestea stau pe pedestal la loc de cinste, căci bunătatea chiuzbăienilor este fără de margini și uneori de necuprins, că oriunde se va afla chiuzbăian, după acesta nu se va purta rușine sau nu se vor auzi „cuvinte de scădere sau de ocară”, ci își va purta cu mândrie graiul, portul și numele și că nu va uita niciodată vatra străbună de unde a plecat. Întotdeauna întoarcerile în vatra strămoșească sunt așteptate. De cele mai multe ori dorul ucide dar când suferi de dor de casă și ai o speranță, un fir ce te-ar atrage spre sat, ești salvat – acest fir îl pot numi copilărie, neam, uliță, familie, sat ... locul de unde ți-ai luat zborul fără a-l uita. Așa ceva nu ai cum să uiți niciodată. De cei rămași aici, binevenită și binecuvântată.

De cele mai multe ori dorul ucide dar când suferi de dor de casă și ai o speranță, un fir ce te-ar atrage spre sat, ești salvat – acest fir îl pot

numi copilărie, neam, uliță, familie, sat ... locul de unde ți-ai luat zborul fără a-l uita. Așa ceva nu ai cum să uiți niciodată.

CHIUZBAIA... este locul cel mai frumos din lume pe care doar acel ce poate citi și suflete îl poate recunoaște și simți precum îl simt eu. Datoria noastră este una extrem de importantă, sacră și de-aceea despre oricine-i născut aici, în acest sat, pot să spun cu mândrie că față de neam și istorie, fiecare și-a făcut în felul său această datorie, dovedind în orice împrejurare că „omul sfințește locul”, că satul nu se uită, că suntem coborâtori din neamul lui Zamolxis.

CHIUZBAIA... un colț din ceresul rai, cu verdele primăverii mai verde decât oriunde, cu albul iernii mai alb decât tot ce este alb, ca și culoare, cu vară frumoasă și călduroasă și cu toamnă bogată în rod.

CHIUZBAIA - este locul unde tradiția, portul popular, arta și meșteșugul se păstrează nu se alterează. Nici nu se modifică de dragul inovației, ci este păstrat cu sfințenie și dragoste. În Chiuzbaia viața tradițională este o adevărată întoarcere în timp și-n istorie. Aici istoria este respectată, nu uitată!

CINE SUNTEM NOI?

Suntem urmași ai dacilor liberi care au murit pentru apărarea gliei străbune!

Suntem urmași ai dacilor liberi care nu au purtat niciodată frică de dușmani. Singura noastră frică a fost, este și va fi frica de Dumnezeu!

Suntem urmași ai dacilor liberi care și-au iubit pământul și țara, familia și neamul. Au pus toate acestea, și pământ, și țară, și familie, și neam, mereu în icoana sufletului, gândind că fără de acestea existența lui nu se mai poate justifica.

CINE SUNTEM NOI?

Suntem urmași ai celor mai măreți, harnici și falnici stăpâni de oi care au avut curaj de-a se lupta cu fiara sălbatică pentru a-și apăra animalele din staul, care au avut curaj de-a-și apăra demnitatea dobândită prin jertfa înaintașilor noștri.

Suntem puternici precum stâncă din muntele Igniș, cel care ne apără de primejdii sau vreme grea ... și Ignișul se uită înspre noi și se bucură văzându-ne cât ne zbatem și cât suntem de frumoși. El, Ignișul, ne cunoaște cel mai bine, căci prea de multe ori ne-a apărât și datorită lui suntem azi aici.

Suntem ospitalieri și primitori fără a cere ceva în schimb sau fără a avea vreo altă pretenție, singura noastră pretenție a fost să fim lăsați să trăim liberi cu necazurile și supărările noastre, cu amarul și durerea noastră dar și cu bucuriile noastre.

Oamenii sunt cu mare frică de Dumnezeu, cred în biserică, cred în post, cred în rugăciune, cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul.

CUM SUNTEM NOI?

Suntem iuți și aspri la mânie cu cei care nu ne lasă a trăi în pace și-n liniște.

Suntem aprigi și neiertători cu cei care vor să ne fure din liniștea vieții.

Suntem harnici și lucrăm cu vrednicie și dragoste pământul strămoșesc.

Suntem chiuzbăieni și ne place așa cum suntem căci am fost răi și neiertători cu cei care a trebuit să fim așa.

Suntem hotărâți și fermi în tot lucrul nostru și nu vom permite oricui și oricum să se bage în treburile noastre, căci noi ne-am rezolvat din totdeauna problemele având soluții pentru fiecare lucru. Ca să ne fii prieten trebui să demonstrezi că singura ta calitate este aceea de om. De aici începem să povestim ...

Suntem încrezători în forța noastră, în tăria noastră, căci suntem niște oameni puternici care ar fi în stare de orice pentru a ne apăra drepturile și libertățile noastre necesare unui trai decent.

Suntem fiii dacilor liberi care nu l-au avut stăpân decât pe Dumnezeu.

Ne-am dobândit dreptul la libertate prin înțelegere, bunătate și bun simț. Am crezut și credem în aceste valori esențiale unui trai bun. Nu ne-am lăsat cotropiți de alte popoare, tocmai din aceste pricini – am luptat pentru averea și zestrea noastră.

Văzându-ne, Dumnezeu, ne-a binecuvântat pentru toate acestea și ne dă putere de a merge mereu înainte. Întoarcerile în timp sunt pentru a privi amintiri sau pentru a vorbi despre istoria neamului nostru. Exemplele sunt multe și nu vor fi uitate niciodată ... chiar în acest moment noi scriem o pagină din istoria acestui sat.

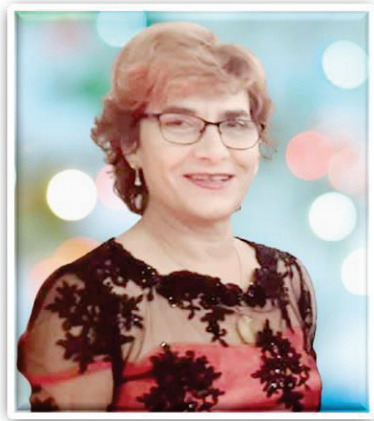
Au vrut și alții, străini, să se încumete la lucruri semețe, dar nu au avut nici dârzenia și nici istețimea chiuzbăienilor. Cum au venit așa au și plecat, fără a înțelege sufletul și inima acestui sat locuit cu oameni extraordinari – hotărâți, descărăreți, isteți, harnici și deștepți, pricepuți în toate și-n orice, curajoși - având mult din semeția muntelui Igniș, având verticalitatea și frumusețea bradului, având puterea și tăria gorunului.

Sunt încrezător că prin toate acestea vom dăinui cât a vrea bunul și deptul Dumnezeu!

Doamne ajută!

(va urma)

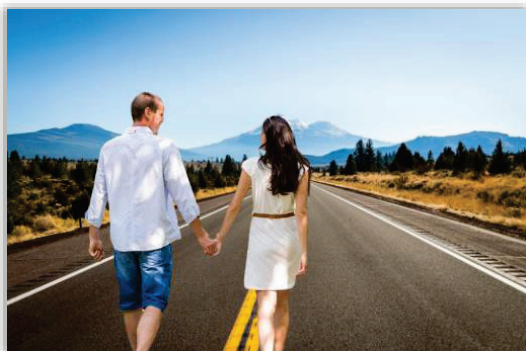

Tudosia LAZĂR - România

**DESPRE CUM ERA PE...
VREMEA MEA**

Îmi amintesc cu mare nostalgie anii când eram adolescentă, în satul meu natal! De acea perioadă a vieții când o tânără începe să „înflorească”, atunci când inima începe să tânjească după ceva neștiut, doar bănuie. Acel ceva care-ți dă fiori în ceasul nopții alungând somnul, care te face să visezi privind clarul de lună sau misterul cerului înstelat! Sau când, privind Calea Lactee, simți dorința să te urci în „Carul Mic” și să cutreieri bolta înstelată a cerului, departe de „lumea dezlănțuită” a pământenilor! Doamne, câte vise! Și, din această „nebulosă”, după un timp revii cu picioarele pe pământ, având un chip în gând. Pe atunci nu știam că acele trăiri erau simptomele iubirii care ne dădea târcoale la acea frumoasă vârstă, ea era cea care înflorea în suflet atunci când te așteptai mai puțin... sub forma unui trandafir „în flăcări” ai cărui spini nu doar o dată în timpul vieții ne-au însângerat sufletul.

În acele vremuri, la țară era obiceiul ca tinerele fete să nu fie prinse de noapte pe drum. Indiferent de ce zi din săptămână era. Dar mai ales în zilele de sărbătoare sau în cele de duminică. Tinerii satului aveau obiceiul să se întâlnească în anumite locuri în care știau că pot întâlni „chipuri noi” cu care să se cunoască. Se spunea că: „mergem la plimbare în centru!” Vezi Doamne, era la mare

căutare centrul satului vecin pentru că era mai „modernizat”. Situat pe șoseaua națională, avea trotuare, cofetărie, chioșcuri cu dulciuri, un laborator foto, dar cel mai important, avea cinematograful! Domnișoare însoțite sau nu de prieteni (prieteni, nu iubiți!) mergeau la film de obicei pe seară, doar cu aprobarea mamei sau a tatei. Altfel era jale mare! Băieții obligatoriu conduceau fetele până aproape de casa părintească a fetelor. În acea vreme chiar mai existau cavaleri! Uneori despărțirea era cam grea, mai ales când cei doi își împărtășiseră dragostea!

Mai trăgeau de timp, căutând să savureze dulceața ultimului sărut. Și, uite-așa domnișoarele întârziu cu intratul în casă, provocând mare supărare părinților. Mai ales tații erau cei care nu se sfiau să aplice diverse pedepse vinovatelor.

„Ți-am spus să fii în casă până nu se face noapte! (În timpul zilei nimeni nu ar fi îndrăznit să sărute o fată) Vezi, că nu te mai las altădată la plimbare, nu vreau să mă vorbească vecinii că am o fată destrăbălată la casă! Ai grijă!” Aceasta era „sabia lui Damocles”, care alunga bucuria de a fi stat mai mult la ceas de seară, fermecată de ochii unui băiat. Oare ei chiar nu știau zicala că: „mai ușor păzești un cârd de iepuri decât o fată?! (Eu cred că da, dar erau convinși că fetele nu au habar de ea!)

Îmi amintesc de o zi de toamnă. În acea seară de septembrie doi tineri mergeau liniștiți pe ulița satului, cufundată tot mai mult în întunericul înserării. Fusesse cald în timpul zilei, ceea ce făcea ca să nu se simtă răcoarea nopții care se instala. Privindu-i pe cei doi tineri cât de liniștiți mergeau, nu puteai să crezi altceva, decât că sunt ori rude, ori doar cunoștințe. El era înalt, cu părul lung căzut pe spate, suplu, cu ochii mari căprui. Ea, o tânără firavă, cu plete negre. La fel și ochii, pe care privindu-i simțea ceva ce semăna cu parfumul unui boboc de trandafir care te îndeamnă să-l miroși și să-l săruți. Când au ajuns în dreptul unei case, s-au oprit, parcă pentru a-și lua rămas bun. Era casa în care

locuia tânăra fată.

Dar, ceva se întâmpla, pentru că cei doi au rămas un timp privindu-se în tăcere. În liniștea din jur doar greierii ce-și acordau strunele îi priveau nedumeriți.

Fata simțea că ochii băiatului o țintuiesc locului. Parcă pentru a-i ajuta, frumoasa noapții, Luna, făcându-și loc printre stele s-a aplecat cu drag asupra lor, învăluindu-i în razele sale fermecate. Ochii căprui au reușit să se facă văzuți și înțeleși de cea pe care o fixau insistent. Tânăra, care până atunci nu știa ce să facă, a simțit focul și căldura inimii celui ce o hipnotiza cu privirea. Fără să știe cum, s-a lăsat atrasă la pieptul acestuia, scăldată în lumina Lunii și tulburată de mesajul ce-i era transmis.

Îi simțea inima bătându-i cu putere și parcă tot corpul îi luase foc. Tânărul îndrăgostit și-a aplecat ușor capul, până ce buzele lui le-au întâlnit pe ale ei. Încet, de parcă-i era teamă să nu o sperie, i-a atins gura într-un sărut ușor, ca o adiere, o dată și încă o dată, de parcă voia să o „guste”. Când a căpătat certitudinea că este „stăpân pe situație”, totul s-a transformat într-un sărut pătimaș, care i-a răscolit toate simțurile tinerei fete, așa cum nu mai simțise vreodată, făcând-o să-și dorescă să nu se mai trezească din beția acestuia.

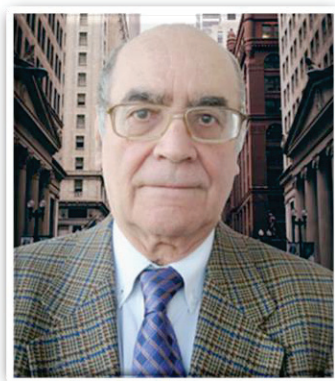

Privirile li s-au împletit într-un foc mistuitor, care le „ardea” trupurile. Era focul dragostei, al unei iubiri născute sub privirea și binecuvântarea Lunii, doamna noapții. Într-o seară anonimă de început de septembrie. Într-un târziu, cei doi și-au despletit trupurile din îmbrățișarea care-i unise. În jur noaptea cuprinsese cu întunericul străveziu împrejurimile ocrotind de ochii curioșilor perechea de îndrăgostiți. Tânăra a intrat grăbită în casa părintească cu o rugăciune în gând. „Doamne, sper ca tata să nu mă ia în...primire!” El, împleticindu-și pașii, „beat” de licoarea sorbită din pocalul iubirii, s-a îndepărtat alene, pierzându-se în întunericul noapții.

CÂTE BORDEIE, ATÂTEA OBICEIURI

„Fiecare loc de pe Pământ își are farmecul său, indiferent dacă este situat la oraș sau la țară, la munte sau la șes. Noi, oamenii, suntem cei care îl înfrumusețăm, uneori îl „modelăm” prin ceea ce facem, dându-i ceva din ființa noastră, din spiritul nostru ancenstral, asemenea unei „amprente”, care va dăinui în timp. Se întâmplă să o facem în mod inconștient de multe ori, pentru că fiecare dintre noi, prin felul fiecăruia de a vedea viața, de a trăi, vom săvârși o multitudine de fapte, toate exprimând dorința individuală și transpunerea în realitate a frumosului, (uneori, de ce nu, a urâtului din noi) și care ne vor defini în timp. De aceea suntem atât de puternic legați de locul în care ne formăm ca oameni, trăim și luptăm pentru idealurile noastre. Vicisitudinile vieții pot slăbi uneori această legătură cu „glia”. (Din motive obiective mulți dintre noi aleg să trăiască o vreme departe de locurile natale, cel puțin pentru o vreme) Dar de locul în care ne-am născut și am copilărit, acolo unde ne-am format personalitatea ca oameni, totdeauna vom duce dorul și nimic pe lume nu va reuși să ne facă să-l uităm sau să nu ne dorim să revenim pentru a ne simți din nou acasă. Când suntem mici ne bucurăm de lipsa de griji dată de vârsta fragedă pe care o avem. Când anii se adună în desaga vieții noastre realizăm că au existat și alte valori care ne-au făcut să iubim locul în care trăim. Și atunci mulți dintre noi am dori să le completăm și să le perpetuăm.

Așa cum au făcut de undeva din timpuri demult apuse strămoșii noștri, bunii și străbunii, care după dispariția lor ne-au lăsat ca „zestre”, printre multe altele, frumoasele obiceiuri din timpul anului, cu precădere sărbătorile de Paște și de Crăciun. Știm fiecare cât sunt de inedite și cât de particulare în ceea ce exprimă. Și mai ales cât sunt de diversificate, în funcție de zona geografică a țării unde se manifestă. Nicăieri în altă parte nu vor mai fi întâlnite aceste „podoabe” ale spiritualității românești. Ele sunt într-o perfectă comuniune cu credința noastră în Dumnezeu, poporul român fiind chiar de la începuturile sale un popor creștin. Tradițiile sunt cele care „completează” această caracteristică a spiritualității cosmice, care ne face unici în felul nostru de a fi. Ele sunt regăsite într-o paletă foarte variată, uneori fiind diferite de la sat la sat. Chiar și în sânul familiilor, acestea de multe ori prezintă anumite particularități, care le dau o anume autenticitate. Nu degeaba se spune „câte bordeie-atâtea obiceiuri”. Proverbele și zicătorile s-au dovedit la fel cu descântecurile, de-a lungul timpului, a fi pline de înțelepciunea izvorâtă din

Ovidiu ȚUȚUIANU - România

AMERICANĂ

La New York Club e-o întâlnire mare;
Chiar Big-Boss azi va ține-o cuvântare.
E plină sala ochi de-audiență
Iar paznicii filează cu prudență.

Un june elegant, la subțioară,
Susține o cutie de vioară.
Dorind din fundul sălii „domnișorul”,
Să vadă cât mai bine vorbitorul.

Dar iată că în față-i se așază,
O damă ce vederea obturează:
-Scuzați, vă rog să scoateți pălăria,
Să pot vedea la Bossu măiestria!

Se conformează, nu ușor, pipița,
Dar tânărul insistă cu dorința:
-Puteți la stânga să vă dați oleacă,
Să-l văd complet pe Bossu până pleacă?

Se-ntoarce tipa ca privind un cioclu:
-Doriți cumva să vă ofer binoclu?
-Sunteți drăguță, pe lângă cochetă;
Nu-i cazul, că... am armă cu lunetă!
(26 august 2020)

CINE DĂ, ȘI... CINE CRAPĂ

Pe la orele amiezii,
La un bar în colțul străzii,
Un tip timpul își petrece
La un „țap” cu bere rece.

El tristețea a aflat-o,
Căci nici berea n-a gustat-o.
Intră în local, prin „voaluri”,
Un golan pus pe scandaluri.

Îi dă una peste față,
Apoi berea i-o înhață.
Pân-să-ntoarcă omul capul,
lute îi goli tot țapul.

Omul trist „cu față lungă”,
Iată că-ncepu să plângă.
-Bine mă, plângi pentru-o bere?
Ești bărbat sau ești muiere?

-Berea nu-i pagubă mare,
Altceva mai mult mă doare;
Soața mea, prima iubire,
M-a lăsat în părăsire.

Și de-atunci (nu-i loc de glume!),
Vreau să plec de pe-astă lume.
Încercat-am multe scheme,
Ultima fu mai devreme.

După prima încercare,
De-o rapidă spânzurare,
Care fuse eșuată,
Căci sfoara era uzată,

M-am postat eu altă dată,
Chiar pe calea cea ferată.
Însă trenul (vai necazul!)
A schimbat din mers macazul.

Azi sperând la „încheiere”
Am turnat otravă-n bere.
Și-apari tu cu nonșalanță,
Să-mi distrugi...marea speranță!
(București, 19.09. 2020)

Florică DAN - România

ACOLO PE CARPAȚI

Acolo pe Carpați la mare înălțime
Și-au făurit strămoșii, un chip de om, un Sfinx,
Pe vremea când din piatră cu mare măiestrie,
Făceau, poate, orice, să zicem și un linx.

Se vede de departe, acolo e și Omul,
La-ncrucișări de vânturi și care au puterea
Să scuture din roade, dar le lipsește pomul
Și peste tot pătrunde, de sus, întinderea.

Și Babele le afli, acolo pe aproape,
Nu babe sunt de fel, susținători de pod,
Ceresc, din întâmplare, atât cât poate-ncape,
Tot ce mărinimia ne-a și lăsat ca rod.

Trecutul care-l vrei acolo să te urce,
E clară calea ta, nu poate să te-ncurce!

D-ACI SUNT DACII NOȘTRI

D-aci sunt dacii noștri, acolo în Banat,
Se spune de demult, așa am și aflat,
Că suntem băștinași, că suntem fii gliei,
Că ei au dat mereu stăpânii Daciei.

Mai jos aflăm de getul get-beget,
Că vine tot demult, pe drumul lui încet,
Să spună, sunt de-aici, nemuritor și blând
Și des la bucurie m-arăt frumos, râzând.

E dacul frate bun cu getul get-beget,
La ei asemănarea-i prin limbă-i, în buchet,
Se văd de mai departe tradiții ancestrale,
Ce-ajung până și astăzi în zilele normale.

Sunt dacul și cu getul întâlnitori de mult
Și au purtat prin vremuri același sfânt tumult!

UN LAC ÎNFLORITOR

Nu neagră a fost marea din estul țării mele,
Ci lac înfloritorce ce s-a mărit când ghețuri,
Au coborât din nord, ca ape printre cețuri,
Pământuri mai mănoase în grabă să le spele.

Așa mărețul lac spori în necuprins,
Înghite locuințe și oameni nefricoși,
Prin anii strâmtoranți, ce par a fi coloși
Și zi de zi el crește, așa s-a tor întins.

Pământuri noi apar din ghețuri ce-s topite;
Pornește, iarăși, viața cea veșnică, complice,
Cui să îi spui aceasta, lipsea Euridice!
Așa apar și plante cu timpul înflorite.

A fost moment răscruce, în viața Europei,
Ca focul, de-i vei spune urechii Penelopei!

LA HAMANGIA GÂNDUL...

Civilizații multe s-au succedat la noi
Și de doream mult pace și de era război;
La Hamangia gândul mă duce deocamdată,
La Gânditorul care ducea mâna lui lată

La tâmpla care sounne că greutăți erau
Pe vremea aceea multe, de asta și gândeau...
Soția zeitate, afla în soțul zeu,
O liniște profundă și sigur nu mereu.

În sudul țării dragi era strânsura lor,
Acolo creșteau case cu gânduri ce dau spor,
Nivele două-n ele își ridicau și-atunci,
În preajma Dunării, pe dealuri, nu pe stânci.

Civilizații multe, în lemnul dur croite,
Se tot ivesc la noi din vremuri insolite!

O VIAȚĂ DE EROU

Pe Decebel columna l-arată când pumnalul
L-a folosit dorind chiar viața să își curme,
Spre-a nu ajunge Romei, măreț trofeu și sclavul
Ce lasă pe acolo trecutul dur să scurme.

Înconjurat de dușmani și fără de scăpare,
El vulturul viteaz determinat de ropot,
Scapă de viața lui ca spre o ușurare,
Pe când plecau departe ai săi în aprig tropot.

Așa sfârși o viață ce vrea neatârnavare,
Dospită în străbuni și dusă mai departe,
Din vremi în care ceteri aduc cu-ndemânare,
Peceti pe care-s scrise și nume de victorii.

Înfrângerii când avea dura el biruinți,
Așa rămase-n inimi cu litere fierbinți!

CUPRINS

Editorial – Nicolae Vasile	1
Nicolae Toma	2
Vasile Groza	3
Eugenia Mihi	4
PE ARIPI DE VIS – redactor Ileana DUMITRESCU	5
Ioana Conduraru	5
Nicu Doftoreanu	6
Antoanela Stoica	7
Rodica Constantinescu	8
Ludmila Vârlan-Turcu	9
Ionica Bandrabur	10
Emil Dinga	12
Radu Zăgrean	14
Pica Maria Boștină	15
Ileana Dumitrescu	16
CUVÂNTUL DE ASTĂZI, CUVÂNT PENTRU VIITOR – redactor, Liliana PUȘCAȘU-RAVAR	17
Liliana Pușcașu Ravar	17
Maria Sturdza-Clopotaru	19
Victor Gh. Stan	20
Constantin-Nicolae Gavrulescu	21
Mariana Popa	22
Elena Moisei	23
Teodor Dume	24
Nicolae Nistor	25
Adriana Rușățeanu	26
Ica Gărgălie	27
Eugeni Zabolica	28
Liliana Toderiță	29
Mihaela Hunțanu	30
Petru Ungar	31
Cristina Bondoc	32
Constantin Georgescu	33
Adriana Papuc	34

ZBOR SPRE ÎNĂLȚIMI – Redactor Camelia BOȚ	35
Camelia Papuc	35
Cătălin Iancu	36
Daniela Konovală	37
Florentina Savu	38
Ioan Cojocariu	40
Cristina GHINDAR-GREURUȘ	41
Camelia Boț	42
Nela Boca	44
Ioana Bocicu	45
Mara Manolache	46
DIN HARUL LUI DUNNEZEU – Redactor Liliana ROIBU	47
Liliana Roibu	47
Violeta Bobocea	49
Mara-Elena Matasă	51
Ionuț Uivaroși	52
Andreea-Ștefana Mitrofan	54
Ioan-Marian Acatrinei	56
Elena- Căliman	58
Roberto Juan Helmigeanu	59
SATUL ROMÂNESC DE IERI ȘI DE AZI – Redactor Nadia LINUL- URIAN	61
Nadia Linul-Urian	61
Ioan Aurel Rus	63
Mioara Vișan	64
Nelu Danci	65
Laura Cîrcu-Munteanu	66
Ovidiu Purdea-Someș	68
Felicia Pop	70
Vasile Bele	72
Tudosia Lazăr	74
Ovidiu Țuțuianu	76
Florică Dan	77
Cuprins	78

RADIO ROMANTIC ONLINE

<https://www.facebook.com/groups/523192007861123>

Un brand construit și valorizat timp de cinci ani cu atenție și dragoste necondiționată, unde rangul cel mai înalt îl are poezia și muzica romantică, prin intermediul cărora sunt promovați scriitorii contemporani, pe care să îi cunoască orice visător.

A luat ființă dintr-o puternică pasiune pentru frumos la data de 1 martie 2016, prin hotărârea doamnei Elena Radu (pseudonim artistic, Selena Selena și domnului Costy Miulescu, care sunt moderatorii emisiunilor.

În cadrul emisiunilor sunt invitați poeți care să recite din propriile creații, dar și iubitori de poezie, membrii activi ai grupului format în jurul radioului.

Fondatorii organizează și diverse evenimente culturale: lansări de carte (poezie și proză), concursuri cu premii și prezentări de autor.

Deoarece Radio Romantic este un hobby pentru fondatori, este nonprofit.

„Toate acestea ne-au diferențiat de toate celelalte posturi de radio, ne-a adus publicul aproape și l-a făcut să ne rămână fidel”, spune Selena Selena.

În timpul emisiunilor starea de bine se impune, iar ascultătorii sunt în număr din ce în ce mai mare!

Vă iubim și vă mulțumim că ne sunteți alături.

Rămâneți pe frecvențele radio Romantic!

Selena Selena și Costy

ÎNGENUNCHEZ IN FAȚA MĂRII...

**Îngenunchez în fața mării...
Vibrez prin valurile toate,
Cu buze arse-n gustul sării,
Învăluită-n cer și ape...**

**Și-alerg cu inima pe-afară,
De prea multă fericire,
În urma vântului de vară,
Cu luna-albă-n pâlpare...**

**Și merg cu fericirea-n mână,
Prin tăceri de vânt purtate...
Sub ochiul nopții se adună,
Zâmbete înaripate...**

**La pas cu dragostea, în seară,
Prin valuri lungi, făcute ghem,
Pornesc la drum a mia oară...
Prin vânt nestăvilite te chem...**

**Îngenunchez în fața mării...
Vibrez prin valurile toate,
Cu buze arse-n gustul sării,
Învăluită-n cer și ape...
(autor Elena Moisei)**